

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle ;
autoriseret Oversættelse ved P. Jerndorff-
Jessen.

Titel | Title:

Baskervilles Hund

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Aarhus : Det Jydske Forlag, 1902

Fysiske størrelse | Physical extent:

291 s.

DK

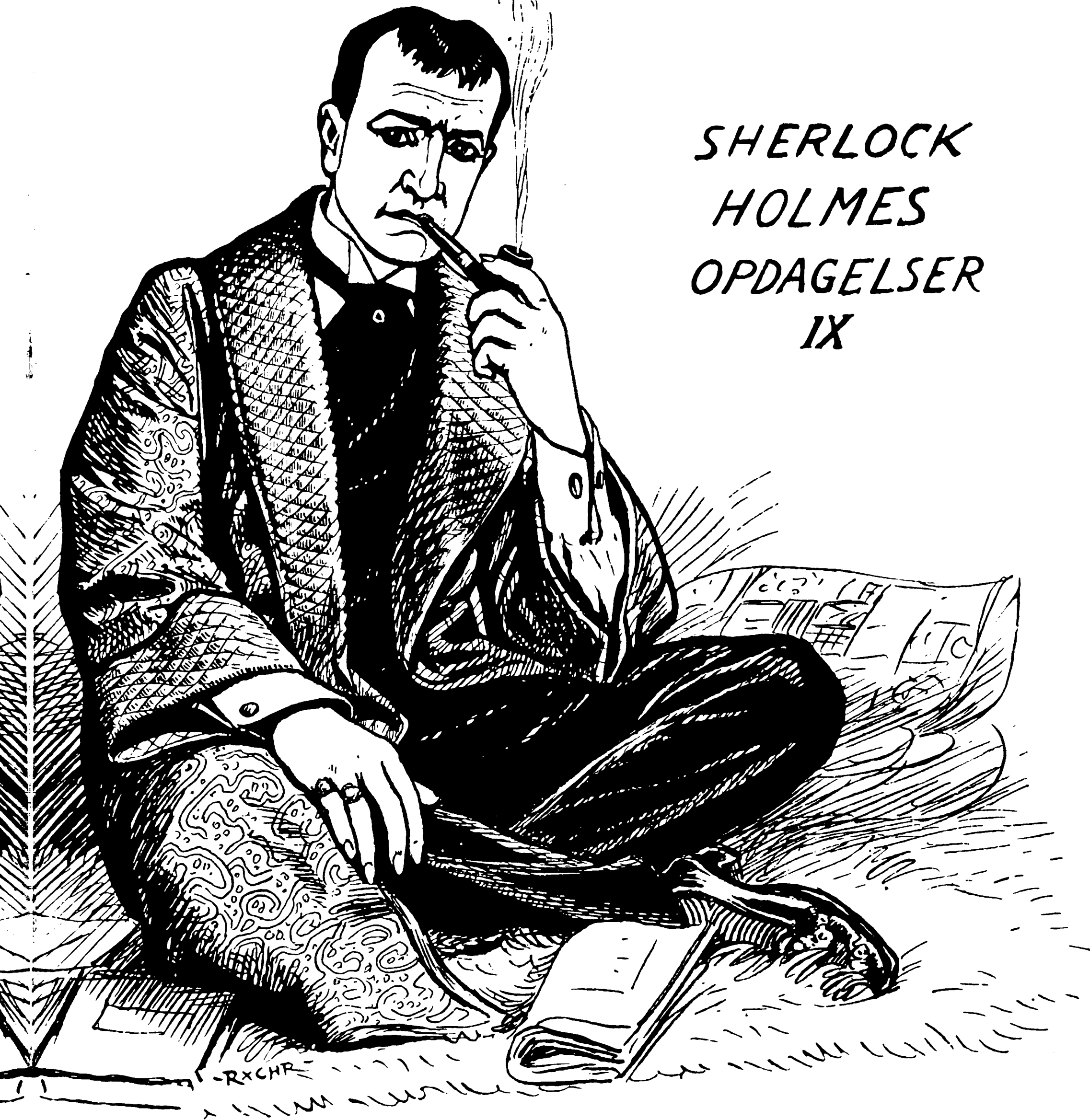
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

A. Conan Doyle
Baskervilles
Hund

SHERLOCK
HOLMES
OPDAGELSER
IX



DET JYDSKE FORLAG

BASKERVILLES HUND

1902. Nr. 1873.

Autoriseret Oversættelse

ved

P. Jerndorff-Jessen.

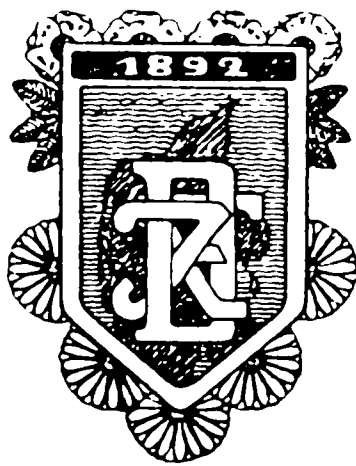
A. CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

IX.

BASKERVILLES HUND



AARHUS

DET JYDSKE FORLAG

1902



Aarhus Stiftsbogtrykkeri

FØRSTE KAPITEL.

Mr. Sherlock Holmes.

Mr. Sherlock Holmes, der sædvanligvis stod meget sent op om Morgenens, naar han da ikke — hvad ikke saa sjældent var Tilfældet — havde været oppe hele Natten, sad ved sit Frokostbord. Jeg stod paa Kamintæppet og undersøgte den Stok, som vor Gæst havde glemt den foregaaende Aften. Den var lavet af et smukt Stykke Træ og forsynet med et tykt Hoved. Tæt neden for dette Hoved sad der et Sølvbaand, som var omtrent en Tomme bredt. »Til James Mortimer D. M. fra hans Venner i C. C. H.« stod der indgraveret paa denne Plade tillige med Aarstallet »1884«. Det var netop saadan en Stok, som en gammeldags Huslæge plejede at gaa med — værdig, solid og betryggende.

»Naa, Watson, hvad faar De saa ud af den?«

Holmes sad med Ryggen til mig, og jeg havde ikke sagt ham noget om min Beskæftigelse.

»Hvorledes kunde De vide, hvad jeg tog mig for? De maa jo have Øjne i Nakken«.

»Nej; men jeg har en velpoleret, sølvpletteret Kaffekande foran mig«, sagde han. Men sig mig nu, Watson, hvad De faar ud af vor Besøgendes Stok. Da vi har været saa uheldige ikke at faa talt med ham, og vi ikke paa anden Maade har faaet noget at vide om hans Ærinde, saa bliver dette tilfældige Efterladenskab jo af stor Betydning. Lad mig høre, om De ved en Undersøgelse af den kan rekonstruere Manden.

»Jeg antager«, sagde jeg, idet jeg, saa godt jeg kunde, benyttede mig af min Vens Metode, »jeg antager, at Dr. Mortimer er en velsitueret, ældre praktiserende Læge, og at han er vel anset, slutter jeg af, at de, som kender ham, har givet ham dette Bevis paa deres Venskab.«

»Meget godt«, sagde Holmes — »fortræffeligt«.

»Jeg mener ogsaa, at Sandsynligheden taler for, at han er praktiserende Læge paa Landet, og at han besørger en Del af sin Praksis til Fods.«

»Hvorfor det?«

»Fordi denne Stok, der oprindeligt har været meget smuk, nu er bleven saa medtaget, at jeg knap kan tænke mig, at en Læge i en By vilde gaa med den. Den tykke Jærn-Dupsko er slidt igennem, og det er jo et Bevis paa, at han har gaaet igennem meget med den.«

»Meget fornuftigt!« sagde Holmes.

»Men saa er der dette med »Vennerne i C. C. H.«; jeg vil antage, at det er en eller anden Club, en eller anden lokal Forening, hvis Medlemmer han har ydet Lægehjælp, og som til Tak herfor har givet ham en lille Foræring.«

»De overgaar virkelig Dem selv, Watson«, sagde Holmes, idet han skød sin Stol tilbage og tændte en Cigaret. »Jeg føler mig forpligtet til at sige, at i alle de Beretninger, De har været saa god at give om mine egne smaa Bedrifter, har De systematisk undervurderet Deres egne Evner og Fortjenester. Det kan jo nok være, at De ikke hører til de selvlysende Legemer; men De er aldeles bestemt en af Lysets Bærere. Der er nogle af de Folk, som ikke besidder Geni, der har en mærkelig Evne til at stimulere den hos andre. Jeg tilstaar, kære Ven, at jeg er i stor Gæld til Dem.«

Saa megen Ros havde han aldrig ydet mig før, og jeg maa tilstaa, at hans Ord voldte mig megen Tilfredshed, thi det havde ofte ærgret mig at se, hvor lidt han brød sig om min Beundring og om de Forsøg, jeg havde gjort paa at gøre hans Metoder offentlig bekendt. Jeg var tilmed saa indbildsk at tro, at jeg var bleven saa meget Herre over hans System, at jeg kunde anvende det paa en Maade, der vandt hans Bifald.

Men nu tog han Stokken ud af Haanden paa mig og undersøgte den i nogle Minutter med de blotte Øjne. Med et meget interesseret Udtryk lagde

han derefter Cigaretten fra sig, bar Stokken hen til Vinduet og iagttog den igen nøje gennem en Loupe.

»Interessant, om end lige ud ad Landevejen«, sagde han, idet han satte sig paa sin Yndlingsplads i Hjørnet af Sofaen. »Det er meget rigtigt, der er et Par Oplysninger at læse paa Stokken, og de giver os et Grundlag for flere Følgeslutninger.«

»Er der maaske noget, som er undgaaet mig?« spurgte jeg nu, en lille Kende vigtig. »Jeg antager dog, at jeg ikke har overset noget af Betydning.«

»Jeg er bange for, kære Watson, at de fleste af Deres Slutninger er fejlagtige. Naar jeg sagde, at De stimulerede mig, saa mente jeg, naar jeg skal være ganske ærlig, dermed, at jeg ved at blive opmærksom paa Deres Fejltagelser undertiden vejlededes til det rigtige. Hermed skal dog ikke være sagt, at De i dette Tilfælde tager helt fejl. Manden er ganske sikkert Læge og praktiserer paa Landet, og han spadserer ogsaa en hel Del.«

»Ja, men saa havde jeg jo Ret.«

»For saa vidt.«

»Det var jo det hele.«

»Nej, nej, kære Watson, ikke det hele — paa ingen Maade det hele. Jeg vil for Eksempel antage, at der er større Rimelighed for, at en Foræring til en Doktor kommer fra et Hospital end fra en lokal Club, og at naar Forbogstaverne »C. C.« sættes

foran dette Hospital, saa tilbyder Charing Cross sig af sig selv.«

»Maaske har De Ret.«

»Ja, Sandsynligheden ligger i den Retning, og naar vi gaar ud fra denne Hypotese, saa har vi jo en ny Basis, hvorfra vi kan konstruere denne ukendte Gæst.«

»Nu vel da, saa forudsætter vi, at »C. C. H.« skal betyde »Charing Cross Hospital«; men hvilke Slutninger kan vi saa videre drage derfra?«

»Er der ikke nogen, som tilbyder sig selv? De kender jo mine Metoder — anvend dem.«

»Jeg kan kun drage den nærliggende Slutning, at Manden har praktiseret i Byen, førend han er taget ud paa Landet.«

»Jeg tror nu, at vi nok tør vove os lidt videre end som saa. Se nu paa den ud fra denne Forudsætning. Ved hvilken Lejlighed vil det være mest sandsynligt, at en saadan Foræring bliver givet? Hvornaar vilde hans Venner vel træde sammen for at give ham et Bevis for deres Hengivenhed for ham? Øjensynlig paa det Tidspunkt, da Dr. Mortimer trak sig tilbage fra Hospitalets Tjeneste for at begynde at praktisere for sig selv. Vi ved altsaa, at der er bleven givet en Gave, vi tror, at der er sket en Forandring fra Byhospitalet og til en Landpraksis, er det saa en for dristig Slutning at mene, at Foræringen blev given, da denne Forandring skete.«

»Nej, det ser jo overmaade sandsynligt ud.«

»Nu vil De lægge Mærke til, at han ikke kan have hørt til Hospitalets Læge-Stab. De, der hører hertil, har altid en god og udstrakt Praksis, og den, der har en saadan, vil ikke finde paa at flytte fra London ud paa Landet. Men hvad har han da været? Hvis han var paa Hospitalet og dog ikke hørte til de Overordnede, saa kan han kun have været Reservelæge eller Kandidat — altsaa lidet mere end ældre Student: Han forlod Hospitalet for fem Aar siden — det Aarstal staar jo paa Stokken, og deraf ser De altsaa, min kære Watson, at deres sindige, solide, midaldrende Huslæge forsvinder ud i det blaa, og at der i Stedet for fremdukker en ung Fyr under de tredive, elskværdig, uden Ærgerrighed, aandsfraværende og Ejer af en elsket Hund, der, saa vidt jeg kan se, er større end en Terrier, men mindre end en Bulldog.«

Jeg smilede noget vantro, medens Sherlock Holmes lænede sig tilbage i Sofaen og blæste smaa, bølgende Ringe op imod Loftet.

»Hvad de sidste Slutninger angaar, da har jeg jo intet Middel til at kontrollere Dem«, sagde jeg; »men med Hensyn til de første, da er det ikke saa særdeles vanskeligt at faa nogle Oplysninger om Mandens Alder og Løbebane som Læge.«

Med disse Ord nedtog jeg fra min Hylde en Læge-Vejviser og slog op ved Navnet Mortimer. Der var flere af den Slags; men der var kun een,

som kunde være vor Gæst. Oplysningerne om ham læste jeg højt.

»Mortimer, James, Dr. med. 1882, boende i Grimpen, Dartmoor, Devon. Reservelæge fra 1882 til 1884 paa Charing Cross Hospital. Vandt 1883 Jakson Medaljen for sammenlignende Pathologi ved en Afhandling betitlet »Er Sygdom en nødvendig Arv?« Korresponderende Medlem af det svenske pathologiske Selskab. Forfatter til »Nogle spredte Bemærkninger om Attavisme« (Lancet 1882). »Gaar Menneskeslægten frem i Henseende til Sundhed« (Journal of Physiologi, Marts 1883.) Distriktslæge for Grimpen, Thorsley og High Barrow.«

»Der staar ikke det mindste om den lokale Forening, Watson«, sagde Holmes med et skadefro Smil; men Læge paa Landet er han jo, som De meget skarpsindig bemærkede. Jeg tror forøvrigt, at mine Slutninger passer saa nogenlunde. De Egenskaber, jeg tillagde ham, var, saa vidt jeg husker, elskværdig, uden Ærgerrighed og distrait. Det er min Erfaring, at kun elskværdige Mennesker modtager saadanne Foræringer, at kun et Menneske uden Ærgerrighed forlader en Karriere i London for at nedsætte sig paa Landet, og at kun en distrait Person efterlader sin Stok og ikke sit Visitkort efter at have ventet en Time paa dem, han søger.«

»Og Hunden?«

»Er bleven dresseret til at bære denne Stok

efter sin Herre. Da det er en tung Stok, har Hunden maattet bære den med et fast Greb paa Midten, og Mærkerne af dens Tænder er meget tydelige at se. Hundens Gab er, som det ses af Breden mellem Mærkerne, efter min Mening for bredt til at kunne være en Terriers og ikke bredt nok til at kunne være en Bulldogs. Derimod kan det have været — ja, min Sandten om det ikke er en krøllet Bolognesers.

Han var sprungen op og gik frem og tilbage i Værelset. Nu standsede han henne i Vinduesfordybningen. Der var en saadan Overbevisnings Klang i hans Stemme, at jeg forbavset skottede op.

»Kære Ven, hvor kan De nu være saa vis paa det?«

»Af den simple Grund, at jeg ser den omtalte Hund staa nede ved vort Dørtrin, og der hører De dens Ejers Ringen. Gaa endelig ikke ud, kære Ven; han er jo en Standsfælle af Dem, og Deres Nærværelse kan blive mig til megen Nytte. Dette her er minsæl et spændende dramatisk Øjeblik, Watson; ude paa Trappen hører De et Skridt, som træder ind i deres Liv, og De ved ikke, om det bliver til Deres bedste eller til Deres Ulykke. Hvad mon vel Videnskabsmanden Dr. James Mortimer vil Forbryderspecialisten Sherlock Holmes? — Kom ind!«

Vor Gæsts Tilsynekomst blev mig en stor Overraskelse; thi jeg havde ventet at se en typisk

Landlæge. I Steden for viste der sig en høj, mager Mand med en lang, bøjet Næse, der mindede om et Fuglenæb, og som stak frem mellem to skarpe, graa Øjne, der sad tæt sammen og blinkede klart ud under et Par Guldbriller. Hans Dragt kunde nok tyde paa, at han var Læge; men den var temmelig tarvelig, den langskødede Frakke var luvslidt og ikke fri for at være lidt plettet, og Benklæderne var frynsede forneden. Skønt han endnu var ung, var hans Ryg dog allerede bøjet, og naar han gik, stak han Hovedet frem med en Mine af imødekommende Venlighed.

Lige idet han traadte ind, faldt hans Øjne paa Stokken, som Holmes endnu holdt i Haanden, og med et lille Glædesraab ilede han hen imod den.

»Ah, det glæder mig overordentlig!« sagde han, »jeg var ikke vis paa, om jeg havde glemt den her eller paa Dampskibskontoret. Jeg vilde ikke miste den Stok for alt i Verden.«

»En Foræring, ser jeg«, sagde Holmes.

»Ja, Sir.«

»Fra Charing Cross Hospital?«

»Ja, fra et Par Venner der — i Anledning af mit Bryllup.«

Ih, det var dog ærgerligt«, sagde Holmes og rystede paa Hovedet.

Dr. Mortimer saa op gennem Brillerne med et mildt forbavset Udtryk.

»Hvorfor er det ærgerligt?«

»Aah, blot fordi De har forstyrret vore smaa Følgeslutninger. Deres Bryllup, siger De?«

»Ja, Sir. Jeg giftede mig og forlod Hospitalet og tillige med det alt mit Haab om en god Praksis. Men det var nødvendigt for at faa et Hjem for mig selv.

»Naa — ja, saa har vi dog ikke taget saa meget fejl alligevel«, sagde Holmes. Og nu, Dr. James Martimer —«

»Ja, ganske vist Dr., Mr. Holmes, men ellers kun Læge — simpel praktiserende Læge.«

»Og øjensynlig en Mand med videnskabelige Tilbøjeligheder.«

»En, der fusker i Videnskaben, Mr. Holmes, en, der samler Muslingskaller paa det store ubekendte Oceans Bredder. Jeg formoder, at det er Mr. Sherlock Holmes, som jeg har den Ære at tale med, og ikke —«

»Nej, dette er min Ven, Dr. Watson.«

»Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Sir, jeg har hørt Deres Navn nævne i Forbindelse med Deres Vens. De interesserer mig i høj Grad, Mr. Holmes, — jeg havde næppe ventet saa dolichocefalisk en Hovedskal eller en saa udpræget supra-orbital Udvikling. Har De noget imod, at jeg lader min Finger følge Deres store Fontanelle? En Afstøbning af Deres Hjerne, vilde — indtil Originalen bliver tilgængelig, være en Pryd for ethvert antropologisk Museum. Det er ikke min Hensigt at

være paatrængende, men jeg bekender frit, at jeg er meget begærlig efter at faa fat i Deres Hjerneskål.»

Sherlock Holmes bad ved en Haandbevægelse vor sælsomme Gæst at tage Plads. »De er en Enthusiast paa Deres Omraade, ligesom jeg er paa mit, hører jeg«, sagde han. »Jeg ser paa Deres Pegefinger, at De selv ruller Deres Cigaretter. De maa endelig ikke genere Dem for at tænde en.«

Manden fremtog Tobak og Papir, og rullede med forbavsende Færdighed det sidste om det første. Han havde lange, dirrende Fingre, der var lige saa bevægelige og rastløse som et Insekts Følehorn.

Holmes var tavs; men hans smaa skottende Øjekast viste mig, at han interesserede sig i høj Grad for vor underlige Besøgende.

»Jeg antager«, sagde han til sidst, »at det dog ikke alene var for at undersøge min Hjerneskal, at De gjorde mig den Ære at besøge mig i Gaar Aftes og nu igen i Dag?«

Nej, Sir, skønt jeg er meget glad over at have faaet Lejlighed til det ogsaa. Jeg er kommen til Dem, Mr. Holmes, fordi jeg indser, at jeg selv er et upraktisk Menneske, og fordi jeg pludselig ser mig stillet lige over for et meget alvorligt og usædvanligt Problem. Da jeg ved, at De er den næstbedste Expert i Europa —«

»Saa! Maa jeg da spørge Dem, Sir, hvem

der har den Ære at være den bedste?» spurgte Holmes temmelig skarpt.

»Den, der er i Besiddelse af en ægte videnskabelig uddannet Aand, vil altid komme til at sætte umaadelig Pris paa Monsieur Bertillons Værker.«

»Ja, men var det saa ikke bedst, at De raadspurgte ham?»

»Jeg sagde, for den, der er i Besiddelse af en ægte, videnskabelig uddannet Aand. Men som den, der forstaar at gribe en Sag an paa den mest praktiske Maade, staar De uovertruffen, Sir, det erkender alle. Jeg haaber da, at jeg ikke uforsetlig —«

«Aah jo, det er ikke helt fri», sagde Holmes. «Men jeg tror, Dr. Mortimer, at De gør klogest i uden yderligere Sidespring ganske ligefrem at fortælle mig, hvorledes det forholder sig med den Sag, i hvilken De paakalder min Assistance.»

ANDET KAPITEL.

Baskervilles Forbandelse.

»Jeg har et Manuskript i Lommen«, sagde Dr. James Mortimer.

»Ja, det lagde jeg Mærke til, da De kom herind«, sagde Holmes.

»Det er et gammelt Manuskript.«

»Ja, fra Begyndelsen af det attende Aarhundrede, med mindre det er forfalsket.«

»Hvorledes kan De vide det, Sir?«

»De har ladet et Par Tommer af det stikke frem til min Undersøgelse hele Tiden, mens De har talt med mig. Det vilde være en daarlig Expert, der ikke paa omtrent en Dekade nær kunde bestemme et Dokuments Alder. De har maaske læst min lille Monografi om dette Emne. Jeg anslaar dette til at være fra omkring ved Aaret 1730.«

»Dets nøjagtige Fødselsaar er 1742.« Med disse Ord trak Dr. Mortimer det op af Lommen. »Dette Familie-Dokument er bleven mig betroet af Sir Charles Baskerville, hvis pludselige og tragiske Død for et Fjerdingaar siden vakte saa stor Bestyrtelse i Devonshire. Jeg kan her gøre opmærksom paa, at jeg ikke alene var hans Huslæge, men ogsaa en personlig Ven af ham. Han var en meget intelligent Mand, Sir, og derhos meget skarp-sindig og praktisk anlagt; men af Indbildningskraft besad han lige saa lidt som jeg selv. Desuagtet tog han dog dette Dokument meget alvorligt, og han var belavet paa at lide den Død, som da ogsaa ganske rigtig til sidst ramte ham.«

Holmes rakte Haanden ud efter Dokumentet,

og da han havde faaet det, glattede han det ud paa sine Knæ.

»De kan lægge Mærke til, Watson, hvorledes der her er bleven brugt afvekslende kort og langt s; det er en af de Særegenheder, som satte mig i Stand til at bestemme dets Alder.

Jeg kiggede over hans Skulder paa det gule Papir og den falmede Skrift. Oven over stod skrevet »Baskerville Hall«, og for neden med store kantede Træk »1742«.

»Det ser ud til at være en eller anden Beretning.«

»Ja, det er en Beretning om et Sagn, der gaar i Familien Baskerville.«

»Men jeg formoder, at det er noget mere nutidigt og aktuel, som De har i Sinde at spørge mig til Raads om.«

»Ja, noget fra den allersidste Tid og en meget praktisk, presserende Sag, som der maa tages Bestemmelse om, inden der er gaaet 24 Timer. Men dette Manuskript er kun kort, og det er nøje forbundet med Sagen. Med Deres Tilladelse vil jeg derfor læse det for Dem.«

Holmes lagde sig tilbage i Stolen, satte sine Fingerspidser sammen og lukkede med en resigneret Mine Øjnene. Dr. Mortimer vendte Manuskriptet om mod Lyset og læste med høj, kvækkende Røst følgende besynderlige Fortælling:

»Om Oprindelsen til Baskervilles Hund er der

givet mange Beretninger; men saasom jeg i lige Linie nedstammer fra Hugo Baskerville, og saasom jeg fik Historien fra min Fader, hvilken ogsaa i sin Tid fik den fra sin, saa nedtegner jeg den herved i den faste Tro, at alting hændte, som jeg herved beretter det. Og gerne vilde jeg have eder til at tro, mine kære Sønner, at den samme retfærdige Haand, som revser Synden, ogsaa naadeligen vil tilgive den, og at ingen Forbandelse ligger saa tungt og uryggelig, at den jo ved Bøn, Anger og Bod maa vorde løst og borttagen. Lærer da af denne Historie ej at frygte for Frugterne af det forbigangne, men hellere at være varsomme og forsigtige i Fremtiden, at hine fule Laster, hvorunder vor Slægt har lidt saa ynkeligen, ej atter maa blive slupne løs til vor Undergang.

»Vid da, at paa den Tid, da den store Revolution fandt Sted (den som er saa udførligen beskrevet af Lord Clarendon, hvis herlige Værk jeg herved anbefaler til eders Opmærksomhed) ejedes vort gode Gods af Hugo af Baskerville, og ikke vil jeg fordølge, at han var en saare fremfusende, letsindig og ugudelig Mand. Hans Naboer kunde vel have tilgivet ham dette, efterdi der i disse Egne sandt at sige aldrig har været god Tid paa Helgener; men der boede i ham tillige en vis kaad og grum Lystighed, der gjorde hans Návne til en Fabel for det hele vestlige Land.

»Nu skete det, at denne Hugo fattede Kærlig-

hed (om da en saa mørk Lidenskab kan nævnes med et saa lysende Navn) til Datteren af en Fri-bonde, der ejede en Gaard i Nærheden af Gaarden Baskerville. Men den unge Jomfru, der var baade forstandig og dydig, gjorde sig stedse al Flid for at undgaa ham, efterdi hun frygtede ham for hans slette Rygtes Skyld.

»Herved blev Godsherrens onde Lidenskab kun end mere opflammende, og en Mikkelsaften, da han havde drukket tæt med fem—seks af sine slette og ryggesløse Fæller, sneg han sig ned til Bondens Gaard og bortførte Jomfruen, hvis Fader og Brødre ej vare hjemme, hvilket han godt vidste.

»Da de havde bragt Jomfruen op til Gaarden, slæbte de hende op til et af de øvre Kamre, hvor de lod hende blive, medens Hugo og hans Svirebrødre, som deres Skik var, gav sig til at drikke og doble. Deres ugudelige Larm forblev ikke dulgt for den arme Jomfru deroppe, som var nær ved at gaa fra Forstanden ved al den Syngen og Raaben og de vederstyggelige Eder, som lød op til hende dernede fra; thi der blev sagt om Hugo Baskerville, at de Ord, der kom fra hans Mund, naar han var drukken, maatte kunne faa hans Tunge til at visne i samme Stund, saa gudsbe-spottelige vare de. I sin store Rædsel og Kvide gjorde hun da det, som selv den dristigste og behændigste Mand vilde have gyst tilbage for; thi ved Hjælp af den frodige Vedbend, som bedækkede

og endnu bedækker den sydlige af Borgens Mure, krøb hun fra Vinduet ned paa Jorden, hvorefter hun, saa hurtig hendes Ben kunde bære hende, flygtede hjem efter; men hendes Faders Gaard laa fulde tre Fjerdingsvej fra Baskerville Hall.

Men nu skete det, at ikkun en kort Stund efter hendes Flugt, forlod Hugo sine Gæster for at bære Mad og Drikke — kanske tillige med andre endnu værre Ting — op til den fangne, og fandt han da Buret tomt og Fuglen fløjet. Da, vil man vide, blev han som en, der er besat af Djævelen, thi han for ned ad Trappen og ind i Spisesalen, og her sprang han op paa Bordet, saa Flasker og Fade dansede klirrende hen ad Gulvet, hvorhos han med hæse Brøl raabte til sine Drikkebrødre, at han i denne selvsamme Nat vilde overantvorte sit Legeme og Sjæl til alle onde Magter, i Fald han ikke indhentede og voldtog den Satans Tøs. Og efter at Sviregasterne en Stund havde staaet ganske maalløse af Skræk over Mandens Raseri, raabte en, der var værre end de andre — eller kanske mere drukken — at de skulde slippe Hundene løs paa hende.

Derefter løb Hugo ud af Huset og raabte til Staldkarlene, at de skulde sadle hans Hest og løse Blodhundene, men dog ej førend de havde ladet dem snuse til Jomfruens Hovedklæde, som hun havde tabt neden for Vinduet. Da dette var sket,

for han af Sted med Hest og Hund som Djævelen selv i Maanelyset hen over Heden.

Men Svirebrødrene blev i nogen Tid staaende med aaben Mund; thi de kunde i deres Drukken-skab ikke straks fatte, hvad der var sket i slig Hast. Men til sidst klarede det dog saa meget op i deres omtaagede Hjerner, at de begreb, hvilken Gerning, der nu kunde ske paa Heden.

Alt blev nu Forvirring og Larm, nogle raabte paa deres Pistoler, andre paa deres Heste, medens atter andre forlangte mere Vin. Langt om længe vendte Fornuften dog tilbage til deres forvirrede Hoveder, de kom alle tretten — thi saa mange var der — op paa deres Heste og begyndte Forfølgelsen. Maanen skinnede klart oven over dem, og de red hurtig fremad, idet de fulgte den Vej, som Jomfruen havde taget, om hun da skulde vente at naa hjem.

De havde vel redet en Fjerdingsvej eller saa, da de kom forbi en af de Hyrder, som om Natten holdt Vagt over Faarene paa Heden, og til ham raabte de og spurgte, om han havde set noget til Jomfruen og hendes Forfølgere. Men saaledes fortælles der, at Manden var saa betagen af Skræk, at han næppe kunde tale, men til sidst fik de dog saa meget ud af ham, at de kunde forstaa, at han havde set den ulykkelige Jomfru, og ligesaa Hundene, som vare i hendes Spor. »Men jeg har set mere end det«, sagde han, »for Hugo Baskerville

red forbi mig paa sin sorte Hoppe, og bag efter ham løb der saadan en Helvedhund, som jeg vil bede Vorherre vel bevare mig for, men den gav ikke en Lyd fra sig.«

Nu forbandede de drukne Herrer Faarehyrden og red videre. Men snart løb det dem koldt ned ad Ryggen; for de hørte Hovslag, der nærmede sig, og straks derefter kom den sorte Hoppe gallopperende hen over Heden, ganske hvidplettet af Fraade, Tøjlerne flagrede vildt efter hende, og der var ingen i Sadelen. Da sluttede Sviregasterne sig tæt sammen, thi en stor Rædsel kom over dem; men de blev dog ved at ride hen over Heden, omendskønt enhver af dem, om han havde været alene, hellere end gerne vilde have vendt om og redet hjem efter.

De red nu kun meget langsomt; men til sidst naaede de dog Hundene. Skønt disse ellers vare bekendte for at være baade vilde og modige, stod de dog pibende og klynkende i en Klump for Enden af en dyb Kløft eller Gaul, som vi kalder det. Nogle var ved at luske bort, og andre stod med strittende Børster og stive Øjne og gloede ned i Kløften foran dem.

Alle Mændene gjorde Holdt, og som man vel kan tænke sig, vare de nu meget mere ædru, end da de red hjemme fra. De fleste af dem vilde paa ingen Maade ride længere frem; men der var dog tre, de modigste, eller maaske de mest drukne, som

red videre ned gennem Kløften. Længere fremme udvidede den sig til en bred, aaben Plads, hvorpaa der stod to af hine store Sten, som endnu ere at se der, og som blev sat af Oldtidsfolkene i længst forgangne Tider.

Maanen skinnede klart paa den aabne Plads, og midt paa den laa den ulykkelige Jomfru, hvor hun var falden, død af Angest og Udmattelse. Men det var dog ikke Synet af hendes Lig, ej heller var det Synet af Hugo Baskervilles Lig, som laa tæt ved hendes, som fik Haaret til at rejse sig paa disse tre raa og ryggesløse Karle, men det var det, at der over Hugos Lig stod et fult Dyr, et stort, sort Bæst, af Skabning som en Hund, men dog meget større end nogen Hund, som menneskelige Øjne har set, og rev og sled i hans Hals. Og endnu mens de stod og stirrede paa dette Syn, rev Djævre-Hunden Struben ud af Hugo Baskerville, og da den derefter vendte sig om mod dem og stirrede paa dem med sine gloende Øjne, mens Blodet dryppede fra dens Kæber, skreg de tre Ugerningsmænd højt af Rædsel og sprængte bort fra Stedet, som om det gjaldt deres Liv, og ikke hørte de op med deres Rædselsvræl, før de var komne ud af Heden. Det siges da ogsaa, at den ene af dem døde samme Nat af det, han havde set, og de to andre blev aldrig mere til rigtige Mennesker.

Saaledes lyder Fortællingen, mine Sønner, om

det første Komme af den Hund, der lige siden, efter hvad der siges, har plaget vor Familie saa saare. Naar jeg her saa vidtløftig har nedskreven dem, da er det, fordi jeg mener, at det, som kendes klart, bærer mindre Rædsel i sig end det, der ikkun hentydes til og ymtes om.

Men det kan ej heller nægtes, at mange af vor Familie har faaet en ulykkelig Død, hvilken har været baade pludselig, blodig og gaadefuld. Dog maa vi søge Skærm og Skjul under Forsynets uendelige Godhed, som vi vel tør haabe ej for bestandig vil sende Straffen over de uskyldige, men nøjes med at hjemsøge Synden i tredje og fjerde Led, som skrevet staar i den hellige Mose Bog. Til dette Forsyn anbefaler jeg eder herved, mine kære Sønner, og jeg raader jer til ej at gaa over Mosen i hine Mørkets Timer, da de onde Magter ere slupne løs og drive deres ødelæggende Spil.

(Dette fra Hugo Baskerville til hans Sønner Rodger og John med alvorlig Paalæg om ej at sige noget herom til deres Søster Elisabeth).«

Da Dr. Mortimer var færdig med at oplæse denne besynderlige Beretning, skød han sine Briller op fra Næsen og stirrede hen paa Sherlock Holmes. Denne gabede og kastede det sidste af sin Cigaret ind i Kaminen.

»Naa?« sagde han.

»Finder De det ikke interessant?«

»Jo, for en, der samler paa Eventyr.«

Dr. Mortimer trak en sammenlagt Avis op af Lommen.

»Nu, Mr. Holmes, vil jeg give Dem noget fra en nyere Tid. Dette her er »*Devon Country Chronicle*« for den 14de Maj dette Aar. Deri staar en kort Beretning om Sir Charles Baskervilles Død, der skete nogle faa Dage før den nævnte Dato, samt om de Omstændigheder, der ledsagede den.«

Min Ven lænede sig lidt fremad, og hans Ansigtsudtryk blev meget spændt. Vor Besøgende satte Brillerne til Rette og begyndte:

»Den nylig indtrufne pludselige Død, som har ramt Sir Charles Baskerville, der i den senere Tid er bleven omtalt som eventuel liberal Parlaments-Kandidat for Mid-Devon ved næste Valg, har kastet en Skygge over hele Egnen. Skønt Sir Charles kun i forholdsvis kort Tid havde boet i Baskerville Hall, havde hans elskværdige Karakter og overordentlig store Gavmildhed dog allerede vundet alle dem, der var komne i Berøring med ham. I vor Tid, da saa mange nybagte Formuer bringes deres Erhververe frem i de forreste Rækker, er det velgørende at se et Eksempel paa, at en Ætling af en af de gamle Adelsfamilier, som det er gaaet tilbage for, har kunnet formaa at skabe sig en Formue og bringe den tilbage med sig for at genoprette sin Slægts og sit Hus's tabte Glans. Det er jo en bekendt Sag, at Sir Charles tjente store Summer ved Spekulationer i Sydafrika. Han

var imidlertid klogere end dem, der bliver ved med deres Spekulationer, indtil Lykken igen vender sig imod dem; thi han holdt op, medens Legen var god, gjorde sin Gevinst i rede Penge og vendte tilbage til England med dem. Det er kun to Aar siden, han tog Bolig i Baskerville Hall, og i hele Egnen har der været megen Tale om de store Planer, han havde udkastet til at restaurere sin Fædreneborg og forbedre Godset; men disse Planer ere nu skrinlagte tillige med ham, der undfangede dem. Sir Charles havde ingen Børn, og det var derfor hans Ønske — et Ønske, som han tidt udtalte, at hele Egnen i hans levende Live skulde nyde godt af hans store Formue, af den Grund er der nu mange, som har Anledning til at begræde hans sørgelige og uventede Død. Hans mange ædelmodige Gaver til veldædige Øjemed har ofte været omtalte her i Bladet.

De Omstændigheder, der staa i Forbindelse med Sir Charles's Død kan ikke siges at være blevne fuldt opklarede ved de stedfundne Forhør; men der er i det mindste bleven gjort alt, hvad der kunde gøres, for at nedslaa de Rygter, som Almuens store Overtro har bragt i Omløb. Der er heller ikke Spor af Grund til at antage, at der har fundet nogen Forbrydelse Sted, eller at Sir Charles ikke er død nogen naturlig Død. Sir Charles var Enkemand, og det kan ikke nægtes, at han i visse Henseender var ikke saa lidt ekcentrisk. Trods

sin store Rigdom levede han paa meget tarvelig Vis, og han havde inden Døre ikke andre til at betjene sig end et Par Ægtefolk ved Navn Barrymore. Manden udførte en Tjeners Bestilling, medens hans Kone styrede Huset. Efter deres Udsagn, som bekræftes af flere af Sir Charles's Venner, har dennes Helbredstilstand i den sidste Tid ikke været saa god, som den plejede, og flere Symptomer tydede paa, at det var Hjertet, som var angrebet: Ansigtifarven vekslede tit og pludselig, og Patienten led af Kortaandethed samt af Anfald af nervøs Nedtrykthed. Dr. James Mortimer, som var den afdødes Ven og Huslæge, udtaler sig i lignende Retning.

De nærmere Omstændigheder ved Dødsfaldet ere meget simple. Sir Charles Baskerville havde for Skik hver Aften, før han lagde sig til Ro, at gaa sig en Tur i den berømte Elme-Allé, der fører op til Baskerville Hall, saaledes forklarer Ægteparret Barrymore. Den 4de Maj havde Sir Charles sagt til dem, at han havde i Sinde næste Dag at tage ind til London, og han havde befaleet Barrymore at lave hans Bagage i Stand. Samme Aften gik han sin sædvanlige Tur, og paa den var det hans Vane at ryge en Cigar. Men han skulde ikke vende levende tilbage. Da Barrymore Klokken tolv opdagede, at Gangdøren endnu var aaben, blev han urolig. Han fik i en Fart en Lygte tændt og gik ud for at se efter sin Herre. Det havde været

en regnfuld Dag, og det var derfor let at følge Sir Charles's Fodspor ned gennem Alléen. Om-trent midtvejs paa denne findes der et Led, hvor en Vej begynder, som fører ud gennem Heden, og der var flere Ting, som tydede paa, at Sir Charles havde staaet stille her en kort Tid. Derefter var han gaaet videre ned ad Alléen, og det var ved dennes nederste Ende, at Barrymore fandt hans Lig.

Der er en Omstændighed, som ikke har kunnet forklares, men hvis Rigtighed Barrymore hævder paa det bestemteste, det er, at hans Herres Fodspor har forandret Karakter fra det Tidspunkt, da han har passeret Ledet: herfra og ned til det Sted, hvor hans Lig blev fundet, har han gaaet paa Tæerne. En vis Person ved Navn Murphy, der er af Taterslægt og lever af at handle med Heste, befandt sig paa nævnte Tidspunkt ude paa Heden ikke langt fra Stedet; men efter hvad han selv siger, har han været saa døddrukken, at hans Forklaringer bliver af meget ringe Betydning. Han fortæller, at han hørte flere høje Skrig, men er ikke i Stand til at afgøre, fra hvilken Retning de kom.

Der var ikke det mindste Tegn paa Vold af nogen Art at opdage paa Sir Charles's Lig, og skønt hans Ansigt efter Lægernes Udsagn var fortrukket i en skrækkelig Grad — saa stærkt endogsaa, at Dr. Mortimer i Begyndelsen slet ikke vilde tro, at det var hans Ven og Patient, som laa

for ham, saa kan heraf ikke uddrages nogen Slutning; thi Lægerne forklare, at et saadant Fænomen ikke er sjældent hos Folk, der ere døde af Aandened eller af en Hjertesygdom. Den samme Forklaring fremkom ogsaa ved det legale Ligsyn, og ifølge Dødsattesten havde den afdøde i længere Tid lidt af en organisk Sygdom. Alt dette blev ligeledes fremført under Forhøret, hvorefter dette blev sluttet med den Tilføjelse, at der intet videre var at foretage i denne Sag.

Det er meget heldigt, at Forhøret fik dette Udfald; thi det er øjensynligt af den største Interesse, at Sir Charles's Arving straks kan tage Godset i Besiddelse og fortsætte det gode Værk, der saa sørgeligt er bleven afbrudt. Hvis Forhøret ikke havde givet hint prosaiske Resultat, og hvis det ikke havde sat en Stopper for alle de romantiske Historier, som ere gaaede fra Mund til Mund i Anledning af dette Dødsfald, saa kunde det være bleven vanskeligt at faa en ny Beboer til Baskerville Hall. Saa vidt vi ved, er den nærmeste Arving Mr. Henry Baskerville — hvis han da er i Live endnu — den ældste Søn af Sir Charles's yngste Broder. Da man sidst hørte fra denne unge Mand, opholdt han sig i Amerika, og man har nu søgt nærmere Oplysning om hans Opholdssted for at kunne meddele ham Onkelens Død og opfordre ham til at tage Arven i Besiddelse.«

Med disse Beretningens Ord foldede Dr. Mortimer igen Avisen sammen og stak den i Lommen.

»Saaledes er de offentlig fremkomne Oplysninger, Mr. Holmes, angaaende Sir Charles Baskervilles Død.«

»Jeg maa takke Dem«, sagde Sherlock Holmes, »fordi De har henledt min Opmærksomhed paa en Sag, som frembyder flere interessante Træk. Jeg havde nok paa den Tid, da Begivenheden foregik, set noget om den i Bladene; men jeg var den Gang stærkt optaget af Sagen om de stjaalne Kaméer fra Vatikanet, og i min Iver efter at tjene hans Hellighed Paven tabte jeg flere interessante engelske Affærer af Syne. De siger altsaa, at denne Artikel indeholder alle de offentlig fremkomne Fakta?«

»Ja.«

»Nu, lad mig da ogsaa høre de private.«

Med disse Ord lagde han sig igen tilbage i Stolen, satte sine Fingerender sammen og antog sin mest passive og skarpsindige Mine.

»Naar jeg gør det«, sagde Dr. Mortimer, der var begyndt at vise Tegn paa stor Sindsbevægelse, »da fortæller jeg Dem Ting; som jeg ikke har betroet til nogen anden. Naar jeg ikke er kommen frem med dem under Forhøret, saa er det, fordi jeg som en Videnskabens Mand krympede mig ved at lade det komme til Offentlighedens Kundskab, at jeg nærer Anskuelser, der let kan blive for-

vekslede med Almuens overtroiske Meninger. En anden Grund hertil er, at Baskerville Hall, som der staar i Avisen, sikkert vilde komme til at staa ubeboet, hvis der kom noget til, som kunde forøge dets i Forvejen alt andet end gode Rygte. Af begge disse Grunde mente jeg at være berettiget til at fortælle noget mindre end det, jeg vidste, især da det ikke kunde faa nogen praktisk Betydning, at jeg aabenbarede det. Men over for Dem har jeg jo ingen Grund til ikke at være fuldstændig aabenhjertig.

Heden er meget tyndt befolket, og mellem dem, der bor i Nærheden af hinanden, kommer der af den Grund let til at bestaa et intimt Forhold. Jeg var derfor ogsaa en meget hyppig Gæst paa Baskerville Hall, ligesom Sir Charles ogsaa kom meget hos mig. Med Undtagelse af Mr. Frankland fra Lafter Hall og Naturhistorikeren Mr. Stapelton, findes der i en hel Mils Omkreds ikke et eneste rigtig dannet Menneske. Sir Charles var ganske vist en noget indesluttet Natur, men hans Sygdom bragte ham fra Begyndelsen i Berøring med mig, og vor fælles Interesse for Videnskaben vedligeholdte vor Omgang. Han havde set og hørt meget i Sydafrika og i høj Grad brugt sin videnskabelige Erfaring, og mangen herlig Aften har vi tilbragt sammen med Samtaler angaaende den sammenlignende Anatomi mellem Buskmændene og Hottentotterne.

I de sidste Maaneder af vort Bekendtskab blev det imidlertid mere og mere tydeligt for mig, at Sir Charles's Nervesystem var fuldstændig nedbrudt. Det Sagn, som jeg før læste for Dem, havde gjort et meget stærkt Indtryk paa ham — saa stærkt endogsaa, at om han end nok turde færdes inden for Gaardens Enemærker, saa kunde intet formaa ham til ved Aftenstid at gaa ud paa Heden. Saa utroligt det end kan lyde for Dem, Mr. Holmes, saa følte han sig dog fuldt og fast overbevist om, at en skrækkelig Skæbne truede hele hans Familie, og de Beretninger, han kunde give om sine Forfædre, var da ikke heller meget opmuntrende. Han plagedes stadig af den Forestilling, at han var forfulgt af en ond Aand, og ved mere end een Lejlighed har han spurgt mig, om jeg paa mine Lægebesøg ved Nattetid ikke havde set en sælsom Skabning eller hørt en Hunds Gøen. Det sidste Spørgsmaal kom han stadig med og altid med en Stemme, der dirrede af Sindsbevægelse.

Jeg husker saa tydelig en Aften omtrent tre Uger før den skæbnesvangre Begivenhed, da jeg kom kørende op til Gaarden. Det traf sig netop, at han stod i Gangdøren; jeg var sprungen af min Gig og stod foran ham, da jeg saa ham stirre stift hen over min Skulder, medens den frygteligste Angest prægede sig i hans Ansigt. Jeg vendte mig om og fik lige Tid til at opfange et Glimt af et Dyr, der passerede over Vejen, og saa vidt jeg i

Skyndingen kunde se, var det en stor sort Kalv. Men saa ophidset og angest var han bleven ved dette Syn, at jeg blev nødt til at gaa ned til Stedet, hvor Dyret havde vist sig, for at se efter det. Da jeg kom derhen, var det imidlertid helt forsvundet, og denne Hændelse tog forfærdelig paa ham, saa at han ikke forvandt det mere. Jeg blev hos ham hele Aftenen, og det var ved denne Lejlighed og for at forklare den Sindsbevægelse, han havde udvist, at han overgav mig den Beretning, som jeg nylig har læst op for Dem.

Jeg omtaler denne lille Hændelse, fordi den paa Grund af det, der senere tildrog sig, forekommer mig at være af nogen Betydning; men den Gang, den skete, følte jeg mig overbevist om, at den intet havde at betyde, og at hans Ængstelse var fuldstændig ubegrundet.

Det var efter mit Raad, at Sir Charles stod i Begreb med at tage til London. Jeg vidste, at hans Hjerte var haardt angrebet, og den stadige Ængstelse, han gik i, havde, hvor ubegrundet den saa end var, en meget skadelig Indflydelse paa hans Helbred. Jeg troede, at nogle faa Maaneders Ophold her i Hovedstaden med dens mange Adspredelser kunde hjælpe godt paa ham, saa at han kunde vende tilbage som et helt nyt Menneske. Vor fælles Ven, Mr. Stapelton, der ogsaa var meget bekymret over hans Helbredstilstand, var af samme

Mening som jeg. Men saa indtraf jo Katastrofen i det sidste Øjeblik.

Samme Nat, som Sir Charles var død, sendte hans Tjener Barrymore, der fandt hans Lig, Staldknægten Perkins til Hest over til mig, og da jeg ikke var gaaet i Seng endnu, da han kom, var jeg paa Baskerville Hall senest en Time efter, at Begivenheden var indtruffen. Jeg nedskrev og bekræftede alle de Kendsgerninger, som senere blev fremførte under Forhøret. Jeg fulgte Fodsporene ned gennem Elme-Alléen, jeg saa Stedet ved Markledet, hvor det lod til, at han havde staaet og ventet, jeg lagde Mærke til Forandringen i Fodsporene fra dette Sted og skrev mig ogsaa bag Øret, at der ikke fandtes andre Fodspor i den bløde Vej end Barrymores, og til sidst undersøgte jeg omhyggelig Liget, der ikke var bleven rørt før min Ankomst.

Sir Charles laa paa Ansigtet med Armene strakte ud til Siderne og Fingrene gravede ned i Jorden, og som der stod i Avisen, var hans Ansigt i den Grad fortrukket, at jeg næppe kunde kende ham igen. Men der var som sagt ingen fysisk Vold at opdage paa hans Legeme. Imidlertid af lagde Barrymore dog een fejlagtig Forklaring under Forhøret. Han sagde, at der ikke var nogen Spor paa Jorden rundt om Liget. Naa — han har maaske ikke lagt Mærke til dem; men det gjorde jeg. De var ganske vist et lille Stykke borte; men de var meget tydelige og ny.«

»Fodspor?«

»Ja, Fodspor.«

»En Mands eller en Kvindes.«

Dr. Mortimer saa paa os i nogen Tid med et sælsomt Blik, og da han endelig svarede, sænkede han Stemmen til en Hvisken.

»Mr. Holmes, det var Fodsporene af en kæmpe-mæssig Hund.«

TREDJE KAPITEL.

Problemet.

Jeg tilstaår, at der ved disse Ord fo'r en Gysen igennem mig. Der lød gennem Doktorens Stemme en Bæven, som sagde mig, at han selv følte sig dybt rystet af det, han fortalte os. Holmes lænede sig i sin store Spænding forover, og hans Øjne havde den haarde, tørre Glans, som altid saas i dem, naar han var stærkt optaget af en Ting.

»Det saa De?«

»Ja, lige saa tydeligt, som jeg nu ser Dem.«

»Og De sagde intet?«

»Til hvad Nytte?«

»Hvor kan det være, at ingen andre saa det?«

»Sporene var nogle og tredive Alen fra Liget,

og der var derfor ingen, som skænkede dem en Tanke. Jeg tror heller ikke, jeg selv vilde have gjort det, hvis jeg ikke havde kendt dette Sagn.«

»Der findes mange Faarehunde paa Heden?«

»Det gør der; men denne var ingen Faarehund.«

»De siger, den var stor?«

»Enorm.«

»Men den havde ikke nærmet sig Liget?«

»Nej.«

»Hvorledes var Natten?«

»Raa og fugtig.«

»Men ikke regnfuld?«

»Nej.«

»Hvorledes er Alléen?«

»Der er to Rækker gamle Elmehække omtrent seks Alen høje og helt uigennemtrængelige. Vejen imellem dem er omtrent fire Alen bred.«

»Er der noget imellem Hækkene og Vejbanen?«

»Ja, der er en Strimmel Græs omtrent tre Alen bred paa hver Side.«

»Men paa den ene Side er Elmehækken altsaa gennembrudt af et Led?«

»Ja, et Led med tætsiddende Tremmer, og Vejen derigennem fører ud i Heden.«

»Er der nogen anden Aabning?«

»Nej.«

»Den, der vil ind paa Elme-Alléen maa altsaa

enten træde ind i den oppe fra Gaarden eller fra Leddet ud til Heden.«

»Nej, der er ogsaa en Udgang fra den gennem et Lysthus nede i den anden Ende.«

»Havde Sir Charles naaet den?«

»Nej, han laa omtrent halvfjerdsindstyve Alen fra den.«

»Sig mig nu, Dr. Mortimer, og her kommer vi til et meget vigtigt Punkt, de Mærker, De saa, var de paa Vejbanen og ikke i Græsset?«

»Paa Græsset kunde ingen Spor ses.«

»Var de paa samme Side af Vejen som Ledet?«

»Ja, de var lige i Randen af Vejen og paa den samme Side som Ledet.«

»Det interesserer mig overordentligt. Endnu en Ting. Var Ledet lukket?«

»Lukket og laaset med en Hængelaas.«

»Hvor højt var det?«

»Omtrent to Alen.«

»Saa kunde et Menneske let være kommen over det.«

»Ja.«

»Men hvilke Spor saa de saa ved Ledet?«

»Ingen af Betydning.«

»Du gode Gud, var der ingen, som undersøgte dem?«

»Jo, jeg undersøgte dem selv.«

»Og fandt intet?«

»De var allesammen meget forvirrede. Sir Charles havde øjensynlig staaet der i fem eller ti Minutter.«

»Hvorledes kan De vide det?«

»Fordi Asken to Gange var falden af hans Cigar.«

»Fortræffeligt! Her har vi en Kollega, rigtig efter vort eget Hjerte, Watson. Men nu Sporene?«

»Han havde lavet en hel Mængde Spor paa den smalle Strimmel Grus, og jeg kunde ikke skelne andre.«

Sherlock Holmes slog med en utaalmodig Bevægelse Haanden mod Knæet.«

»Havde jeg dog blot været der!« udbrød han.

»Dette er øjensynlig en Sag af overordentlig stor Interesse, og en Sag, som frembyder de prægtigste Studier for en videnskabelig Expert. Den Grus-Side, paa hvilken jeg kunde have læst saa meget, er nu for længe siden bleven tilsmudset af Regnen og overkradset af nysgerrige Bønders klodsede Spor. O, Dr. Mortimer, Dr. Mortimer, at De dog ikke havde kunnet tilkalde mig i Tide. De har sandelig meget at svare for.«

»Jeg kunde jo ikke tilkalde Dem, Mr. Holmes, uden at aabenbare de nævnte Kendsgerninger for Offentligheden, og jeg har jo allerede sagt Dem de Grunde, der afholdt mig fra at gøre det. Desuden, desuden —«

»Naa — hvorfor taler De ikke ud?

»Der er et Omraade, hvor selv de mest skarp-sindige og erfarne Opdagere staar hjælpeløse.«

»De mener, at vi her kommer ind paa det overnaturlige?«

»Det sagde jeg ikke.«

»Nej, men De mener det.«

»Siden Katastrofen er der kommen mig forskellige Ting for Øre, Mr. Holmes, der er vanskelige at forlige med Naturens regelbundne Orden.«

»For Eksempel?«

»Jeg har bragt i Erfaring, at flere Mennesker, kort før den skrækkelige Begivenhed indtraf ude paa Heden, har set et Kreatur, der svarer til Baskerville Bæstet, og som ikke godt kan henregnes til nogen af de Dyr, der findes omtalt i Naturhistorien. Alle de, der har set det, er enige om, at det er et uhyre stort Dyr med gloende Øjne og et frygteligt, spøgelseagtigt Udseende. Jeg har krydsforhørt disse Mennesker, den ene en meget ædruelig Daglejer, den anden en Landsbysmed og den tredje en Jordbruger fra Heden, der alle har fortalt den samme Historie om det skrækkelige Syn, og efter alle Beskrivelser at dømme maa Dyret være den samme Helvedhund, som omtales i Sagnet. Jeg forsikrer Dem, at der hersker en sand Rædsel ude i Egnen, og at enhver, der tør vove sig ud paa Heden ved Aftenstid, bliver betragtet som en stor Helt.«

»Og De, som er en studeret Mand og derhos

en Videnskabsmand — De tror, at dette er overnaturligt?»

»Ja, jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal tro.«

Holmes trak paa Skuldrene.

»Jeg har hidtil indskrænket mine Undersøgelser til denne Verden«, sagde han. »Jeg har efter fattig Lejlighed ligget i Krig med det onde og forbryderske; men at give sig i Kast med selve det ondes Ophav, det vilde røbe en altfor stor Ærgerighed. Men de maa dog indrømme, at Fodsporene var materielle nok.«

»Den oprindelige Hund var ogsaa materiel nok til at rive en Mands Strube ud, og dog var den tillige saa ægte en Hælvedhund, som De kan forlange.«

»Jeg ser, at De fuldstændig er gaaet over til dem, der holder paa det overnaturlige. Men sig mig nu en Gang, Dr. Mortimer, naar De har disse Anskuelser, hvorfor er De saa kommen til mig for at faa Raad? De siger i samme Aandedræt, at det er unyttigt at anstille Undersøgelser med Hensyn til Sir Charles's Død, og at De gerne vil have mig til at gøre det.«

»Jeg har ikke sagt, at jeg gerne vilde have Dem til at gøre det.«

»Hvorledes kan jeg da hjælpe Dem?»

»Ved at give mig et godt Raad med Hensyn til, hvad jeg skal gøre med Sir Henry Baskerville,

der kommer til Waterloo Stationen« — her saa Dr. Mortimer paa sit Ur — »om akkurat fem Kvarter.«

»Det er altsaa ham, der er Arvingen?«

»Ja. Da Sir Charles var død, forespurgte vi os, som der staar i Avisen, om denne unge Gentleman og erfarede, at han havde været Jordbruger i Canada. Efter alt, hvad vi har faaet at vide om ham, skal han i enhver Henseende være en fortræffelig ung Mand. Nu taler jeg ikke som Læge, men som Kurator og Exekutor af Sir Charles's Testamente.«

»Der er vel ikke andre, som kan gøre Forbring paa Arven?«

»Nej! De eneste andre Slægtninge, som vi har kunnet opspore, er Rodger Baskerville, den yngste af de tre Brødre, hvoraf den stakkels Sir Charles var den ældste. Den mellemste Broder, der døde som ung, er Fader til den omtalte Henry. Den tredje Broder, Rodger, var Familiens sorte Faar. Han havde faaet en hel Del af de gamle Baskervilles mindre gode Egenskaber i Arv, og var nok den gamle Huges op ad Dage efter Familieportrættet at dømme. Han kunde til sidst ikke begaa sig længere her i England, men flygtede til Mellemamerika, hvor han i 1876 døde af den gule Feber. Henry er altsaa den sidste Baskerville. Om en Time og fem Minutter skal jeg møde ham ved Waterloo Stationen. Jeg har faaet Telegram om, at han i

Morges er ankommen til Southampton. Hvad vil De nu raade mig til at gøre med ham, Mr. Holmes?»

»Hvorfor skulde han ikke tage ud til sine Fædres Gods?»

»Jo, det synes jo det naturligste; det indrømmer jeg. Og dog — tænk paa, at enhver Baskerville, som tager dertil, gaar sin Undergang i Møde. Jeg føler mig overbevist om, at hvis Sir Charles kunde have talt med mig lige før sin Død, saa vilde han have advaret mig imod at bringe dette sidste Skud af en gammel Stamme og Arvingen til store Rigdomme ud til dette skæbnesvangre Sted. Men paa den anden Side kan det jo ikke nægtes, at hele den fattige og magre Egns Velfærd og økonomiske Trivsel beror paa, at han tager Ophold derude. Hele det gode Værk, som er gjort af Sir Charles, vil styrte sammen, hvis der ikke kommer en Beboer til Baskerville Hall. Imidlertid frygter jeg, at min egen Interesse i Sagen skal tynde for meget i Vægtskaalen, og det er derfor, at jeg har forelagt Dem hele Sagen og nu beder Dem om Deres Raad.«

Holmes tænkte sig om en lille Tid.

»Sagen er altsaa kort og godt denne«, sagde han saa. »Efter Deres Anskuelse er der en ond Aand, som gør Dartmor til et usikkert Opholdssted for Baskevillerne — det er Deres Mening?»

»Ja, i det mindste kan jeg vel gaa saa vidt,

at jeg kan sige, der er forskellige Ting, som beviser, at det er saaledes.«

»Akkurat. Men hvis Deres overnaturlige Teori holder Stik, saa er der jo intet til Hinder for, at den onde Aand kan ramme den sidste Baskerville lige saa let i London som i Devonshire. En Dæmon, der kun har lokal Magt, som en Sognefoged, synes jeg aldrig, man har hørt Tale om før.«

»De taler lidt mere letsindig om disse Ting, Mr. Holmes, end De vilde gøre, hvis de var bragt i personlig Berøring med dem. Men Deres Raad er altsaa, saa vidt jeg kan forstaa, at den unge Mand vil være lige saa tryk i Devonshire som i London. Han kommer om halvtredsindstyve Minutter. Hvad vil De saa anbefale?«

»Jeg vil anbefale Dem, Dr. Mortimer, at De tager en Cab, kalder paa Deres Silkepudel, der staar og skraber paa min Dør, og begiver Dem af Sted til Waterloo for at tage imod Sir Henry Baskerville.«

»Og saa?«

»Og saa skal De slet ikke sige noget til ham om Sagen, før jeg har tænkt nøjere over den og fattet min Beslutning.«

»Hvor længe vil De være om at fatte Deres Beslutning?«

»Fire og tyve Timer. Jeg vil være Dem meget forbunden, Dr. Mortimer, hvis De i Morgen Kl. 10 igen vil se herop, og det vil være en Hjælp for

mig med Hensyn til at fatte Planer for Fremtiden, i Fald De vil tage Sir Henry Baskerville med Dem.«

»Det skal jeg gøre, Mr. Holmes.« Med disse Ord skrev han den fastsatte Tid op paa sin ene Mansket, hvorefter han paa sin besynderlige dirrende, aandsfraværende Maade skyndte sig bort. Holmes standsede ham imidlertid ude paa Trappeafsatsen.

»Endnu et Spørgsmaal, Dr. Mortimer: De sagde, at før Sir Charles Baskerville saa det omtalte Syn, havde flere andre Folk set det ude paa Heden?«

»Ja, tre Mennesker.«

»Har nogen set det efter den Tid?«

»Det har jeg ikke hørt noget om?«

»Tak. Farvel.« ---

Holmes vendte tilbage til sin Sofa, og jeg saa i hans Ansigt det Udtryk af stille indre Tilfredshed, der betød, at han skulde i Lag med et Arbejde, der ret var efter hans Smag.

»Gaar De ud, Watson?«

»Ja, med mindre jeg kan være Dem til Hjælp.«

»Nej, kære Ven, det er i Handlingens Time, at jeg henvender mig til Dem om Hjælp. Dette her er ellers en herlig Sag — i flere Henseender ganske enestaaende. Naar De gaar forbi Bradleys, saa kunde De gøre mig den Tjeneste at stikke Hovedet indenfor og bede ham sende et Pund af den stærkeste Shag Tobak herop. Tak skal De

have. Det vilde være det heldigste, hvis De kunde indrette det saaledes, at De ikke kom tilbage før Aften. Saa vil det være mig en Fornøjelse at sammenligne vore Indtryk angaaende dette højst interessante Problem, som er bleven givet os til Morgen.«

Jeg vidste, at Afsondrethed og Ensomhed var meget nødvendige for min Ven naar han ret skulde samle sine Tanker, afveje alle Beviserne for og imod en Sag, konstruere alle de forskellige Teorier, der lod sig tænke, afballancere den ene mod den anden og komme til Klarhed over, hvilke Punkter der var af Betydning og hvilke ikke. Jeg tilbragte derfor hele Dagen i min Klub og vendte ikke tilbage til Baker Street, før det var blevet Aften. Klokken var omtrent ni, før jeg igen befandt mig i vor Dagligstue.

Min første Tanke, da jeg aabnede Døren, var, at der maatte være Ildløs i vor Lejlighed, thi Stuen var saa opfyldt af Røg, at Lampen, som stod paa Bordet, lyste mat som gennem en tæt Taage. Da jeg var kommen indenfor, beroligedes jeg imidlertid; thi jeg mærkede strax, at det, der fyldte Rummet, var Røgen af meget stærk og grov Tobak, der var nærvæd at kvæle mig og gav mig et meget heftigt Hosteanfald. Igennem Taagen skimtede jeg Sherlock Holmes, der iført sin Slobrok sad sammenkrøben i den store Lænestol med den sorte Kridt-

pibe i Munden. Rundtom ham laa flere Ruller Papir.

»Naa — er De bleven forkølet Watson?«

»Nej, det er denne forgiftede Luft.«

»Ja, den maa vel være temmelig tyk, siden De beklager Dem over den.«

»Tyk, — den er uudholdelig.«

»Nu — saa luk Vinduerne op da! De har været i Klubben hele Dagen, ser jeg.«

»Men kære Holmes —«

»Har jeg ikke Ret?«

»Jo, vist; men hvorledes?«

Han lo ad mit forvildede Udtryk.

»Der er en kostelig Naivitet udbredt over Dem, Watson, som gør det til en Fornøjelse for mig at udøve de smaa Færdigheder, som jeg besidder, paa Deres Bekostning. En Herre gaar ud paa en regnfuld og snavset Dag. Om Aftenen vender han uberrørt tilbage med smukt glinsende Hat og skinnende Støvler. Han maa altsaa have opholdt sig inde hele den udslagne Dag. Han er ikke af dem, der holder fortrolige Venner. Hvor kan han da have været? Er det ikke temmelig øjensynligt?«

»Jo, det indrømmer jeg.«

»Verden er fuld af de øjensynligste Ting, som ingen alligevel lægger Mærke til uden rent tilfældigt. Hvor tror De, jeg har været?«

»De har ogsaa holdt Dem inde.«

»Nej, tværtimod; jeg har været i Devonshire.«

»I Tankerne?«

»Ja, akkurat. Mit Legeme er forblevet i denne Lænestol, hvor det — hvad jeg med Skam maa bekende — i min Fraværelse har konsumeret to store Kopper Kaffe og en utrolig Mængde Tobak. Efter at De var gaaet, sendte jeg Bud ned til Stamfords efter Generalstabens Kort over den omtalte Del af Heden, og i Tankerne har jeg nu færdedes der lige siden. Jeg smigrer mig med, at jeg nu er godt hjemme der paa Egnen.«

»Det er altsaa et stort Kort?«

»Meget stort. Han rullede et Afsnit af det op og udfoldede det over sit Knæ. »Se, her har De den Del af det, som særlig interesserer os. Der i Midten ser De Baskerville Hall.

»Helt omgivet af Skov.«

»Ja. Jeg tænker mig, at Elme-Alléen, skønt den ikke er betegnet med det Navn, maa strække sig ned ad denne Linie, og til højre for den har vi saa Heden. Denne lille Gruppe Bølgier her er Landsbyen Grimpen, hvor vor Ven Dr. Mortimer har sit Hovedkvarter. Inden for en Kreds med en Mils Radius er der, som De ser, kun nogle faa spredte Vaaninger. Her har vi Lafter Hall, som blev omtalt i Beretningen, og se, der er antydnet en Bolig, som maa være Naturhistorikeren Stapeltons Residens, saaledes var det jo han hed. Her er to Hedegaarde, High Tor og Foulmire, og tre Mil derfra er Princetowns store Tugthus. Imellem og

omkring disse spredte Punkter strækker sig den øde, tomme Hede. Dette er altsaa Skuepladsen, paa hvilken Sørgespillet er blevet opført, og hvor vi maa hjælpe til at opføre det igen.«

»Det maa være et vildt Sted.«

»Ja, Scenen er meget passende. Hvis Djævelen ønskede at have en Finger med i Spillet —«

»De er altsaa selv tilbøjelig til at antage, at der er noget overnaturligt ved Sagen?«

»Djævelens Hjælpere kan jo godt være af Kød og Blod — ikke sandt? Der er to Spørgsmaal, som fremstiller sig for os straks fra Begyndelsen. Det ene er, om der overhovedet er begaaet nogen Forbrydelse, og det andet er, hvori Forbrydelsen bestaar, og hvorledes den er bleven begaaet? Hvis Dr. Mortimers Formodninger er rigtige, og vi har at gøre med Kræfter, der ligger uden for Naturens almindelige Orden, saa er der naturligvis ikke noget for os at stille op. Men vi er forpligtede til at gennemgaa alle andre Hypoteser, før vi tager vor Tilflugt til denne. Men hvis De ikke har noget imod det, saa synes jeg, vi skulde lukke det Vindue igen. Det lyder maaske besynderligt, men sandt er det alligevel, at en koncentreret Atmosfære altid hjælper mig til at koncentrere mine Tanker. Jeg har endnu ikke drevet det saa vidt, at jeg er søgt ind i et Skab for at tænke; men en saadan Handling vilde ganske vist være Konsekvensen af min

Overbevisning. Har De saa tænkt nøjere over Sagen.«

»Ja, jeg har tænkt en god Del paa den i Løbet af Dagen.«

»Hvad har De saa faaet ud af den?«

»Den er meget forvirrende.«

»Ja, den har ganske vist sin egen ejendommelige Karakter, og der er tillige visse fremtrædende og distinkte Punkter i den — for Eksempel hin mærkelige Forandring af Fodsporene. Hvad mener de om den?«

»Mortimer sagde, at Manden var gaaet paa Taaspidserne ned ad den sidste Del af Alléen.«

»Han gentog bare, hvad en eller anden Dosmer havde sagt under Forhøret. Hvorfor skulde vel et Menneske gaa paa Tæerne ned ad en Allé?«

»Hvad mener De da?«

»Han er løbet, Watson, løbet i vild Rædsel for at frelse Livet, indtil han har faaet et Hjerteslag, og han er styrtet død om.«

»Løbet for hvad?«

»Ja, se, der ligger vort Problem. Der er Ting, som tyder paa, at Mennesket er blevet vanvittig af Rædsel, før han begyndte at løbe.«

»Hvorledes kan De vide det?«

»Jeg gaar ud fra, at det, der vakte hans Rædsel, kom imod ham tværs over Heden. Hvis dette er Tilfældet, og det forekommer mig mest sandsynligt, saa vilde kun et Menneske, der ganske har

mistet al Fornuft og Eftertanke, løbe bort fra Huset, i Steden for op imod det. Hvis Taterens Udsagn er paalideligt, saa løb han, idet han skreg om Hjælp, netop bort i den Retning, hvorfra der var mindst Sandsynlighed for, at Hjælpen kunde komme. Og saa er der igen det Spørgsmaal, hvem ventede han paa den Aften, og hvorfor ventede han paa ham eller hende, eller hvem det nu var i Elme-Alléen og ikke i sin Bolig?»

»De tror altsaa, at han ventede paa nogen?»

»Manden var ældre og svagelig. Vi kan godt forstaa, at han gik sine Aftenture; men Vejen her var fugtig og Vejret ublidt. Er det saa naturligt, at han er bleven staaende i fem eller ti Minutter, som Dr. Mortimer med mere praktisk Sans, end jeg vilde have tiltroet ham, sluttede fra sin Vens Cigar-aske.«

»Ja, men han gik jo ud hver Aften.«

»Jeg antager det dog for usandsynligt, at han har staaet og ventet ved Hede-Ledet hver Aften, tvært imod, alt taler for, at han har skyet Heden saa meget som muligt. Men den Aften ventede han der. Det var Aftenen før han vilde rejse til London. Tingen begynder at antage fast Form, Watson, der bliver mere Sammenhæng i den. Maa jeg bede Dem række mig min Violin, saa vil vi opsætte al yderligere Grublen over Sagen, indtil vi i Morgen har talt med Dr. Mortimer og Sir Henry Baskerville.«

FJERDE KAPITEL.

Sir Henry Baskerville.

Vi spiste tidlig Frokost, og Holmes satte sig iført sin Slobrok til at vente paa de to Mennesker, der havde lovet at komme. De var ogsaa meget punktlige; thi Klokken havde lige slaaet ti, da Dr. Mortimer traadte ind, fulgt af den unge Baronet.

Denne sidste var en mager, letbevægelig, mørkøjet Mand paa omtrent tredive Aar, stærktbyggt med tykke, sorte Øjenbryn og et markeret Ansigt. Han bar en brun Kamgarns Dragt og havde et vejrbidt Ansigt, der tydede paa, at han havde tilbragt det meste af sin Tid i fri Luft; men alligevel var der noget i hans faste Blik og rolige, beherskede Holdning, der forraadte den fødte Adelsmand.

»Dette er Sir Henry Baskerville«, præsenterede Dr. Mortimer.

Ja, det er mig«, sagde den unge Baronet, »og det mærkeligste af det hele er, at selv om min Ven her ikke havde foreslået mig at aflægge Dem et Besøg, Mr. Sherlock Holmes, saa var jeg kommen til Dem paa egen Haand. Jeg har hørt, at De var dygtig til at finde ud af mærkelige og gaadefulde Ting, og i Morges har jeg oplevet noget, som jeg ikke kan finde ud af med den Smule Forstand, jeg har faaet at raade over.«

»Vær saa god at tage Plads, Sir Henry. Der

er altsaa hændet Dem noget meget mærkeligt, efter at De er kommen til London?»

»Ja, det er ikke fordi, at det er af saa stor Vigtighed, Mr. Holmes. Det hele ser nærmest ud som en lidt upassende Spøg. Det er dette her Brev, hvis det da ellers kan kaldes et Brev. Det har jeg faaet i Morges.«

Han lagde en Konvolut paa Bordet, og vi bøjede os alle hen over den. Den var af sædvanlig Kvalitet og graa af Farve. Adressen »Sir Henry Baskerville, Northumberland Hotel« var prentet med store, klodsede Bogstaver. Konvoluten var stemplet »Charing Cross«, og Stemplet bar den foregaaende Dags Dato.

»Hvem vidste, at De vilde tage ind paa Northumberland Hotellet?« spurgte Holmes, idet han skottede skarpt over til vor Gæst.

»Det var der ingen, som kunde vide. Jeg bestemte det først, efter at jeg havde truffet Dr. Mortimer.«

»Ja, men Dr. Mortimer boede der vel allerede den Gang?«

»Nej, jeg havde boet sammen med en Ven«, sagde Doktoren. »Der var ikke den mindste Antydning til, at vi skulde begive os til det Hotel.«

»Hm! Det lader til, at der er nogen, som er meget interesseret i Deres Foretagender.« Med disse Ord fremtog Sherlock Holmes af Konvolutten et halvt Ark Bikubepapir, der var lagt sammen to

Gange. Han foldede det ud og lagde det paa Bordet. Hen over Midten af Papiret stod følgende Sætning, der var dannet ved, at trykte Ord var bleven paaklistrede: »Hvis De sætter Pris paa Deres Liv eller Deres Forstand, saa hold Dem borte fra Heden. Kun Ordet »Heden« var skrevet med Blæk.

»Naa«, sagde Sir Henry Baskerville, »maaske vil De saa fortælle mig, Mr. Holmes, hvad Pokker Meningen er med dette her, og hvem det er, der interesserer sig saa meget for mine Affærer?«

»Ja, hvad faar De ud af det, Dr. Mortimer? De maa da indrømme, at der ikke er noget overnaturligt i dette?«

»Nej, det er der jo rigtignok ikke; men derfor kunde det dog nok komme fra en eller anden, som var overbevist om, at Sagen var overnaturlig.«

»Hvilken Sag?« spurgte Sir Henry skarpt. »Det forekommer mig, at De Herrer ved betydelig bedre Besked med mine Affærer, end jeg selv gør.«

»De skal faa Del i vor Viden, førend De forlader dette Værelse, Sir Henry, det lover jeg Dem«, sagde Sherlock Holmes. »Nu vil vi med Deres Tilladelse foreløbig hellige dette interessante Dokument vor Opmærksomhed. Det maa være bleven sat sammen og lagt i Postkassen i Gaar Eftermiddags. Har De *Times* for i Gaar, Watson?«

»Ja, den sidder her i Mappen.«

»Vil De være saa god at række mig den —

det er det indre Blad, det med de ledende Artikler.« Han lod Øjnene løbe hen over Bladet. »En fortræffelig Artikkel den om Frihandelen. Tillad mig at give Dem et Uddrag af den. »De kan maaske blive lokket ind i den Indbildning, at Deres egen specielle Handel eller Deres egen Industri vil blive fremhjulpet ved en Beskyttelsestold; men hvis De sætter Dem hen og tænker nøjere over Sagen, vil den sunde Fornuft dog sige Dem, at en saadan Lov i det lange Løb vil holde Velstand borte fra Landet, formindske Værdien af vor Indførsel, forhøje Prisen paa Fattigfolks Livsfornødenheder og derved bringe Livet ned paa et lavere Standpunkt for disse.«

»Hvad mener De om det, Watson?« udbrød Holmes i den største Glæde, idet han med stor Tilfredshed gned sig i Hænderne. »Synes De ikke, at dette er en fortrinlig Artikkel?«

Dr. Mortimer saa paa Holmes med et Udtryk af professionel Interesse, medens Sir Henry hæftede sine mørke Øjne paa mig med et spørgende og forvirret Blik.

»Jeg kender ikke noget til de engelske Toldlove og den Slags Ting«, sagde han; »men det forekommer mig, at vi, naar vi giver os til at tale om dem, er kommen helt bort fra Sporet, hvis det da er dette Brevs Oprindelse, vi vil udfinde.«

»Nej, tværtimod, jeg tror nok, at vi befinder os lige midt i det rigtige Spor, Sir Henry. Watson

der kender mere til mine Metoder, end De gør; men jeg er desuagtet bange for, at Betydningen af denne Artikkel alligevel ikke er gaaet rigtig op for ham.«

»Nej, jeg maa bekende, at jeg ikke ser nogen Sammenhæng mellem de to Ting.«

»Og dog, kære Watson, er der saa nøje en Sammenhæng, at det ene er et Uddrag af det andet. »De«, »Liv«, »Forstand«, »holde«, »Dem«, »borte fra«. Ser De ikke, hvorfra disse Ord er bleven tagne?«

»Ved den Lede! De har Ret! Naa, hvis det ikke er skarpsindigt!« udbrød Sir Henry.

»Hvis der endnu skulde være nogen Tvivl tilbage, saa vil den vist forsvinde, naar De lægger nøjere Mærke til de udklippede Ord; thi saa vil De se, at »Pris« er klippet ud af »Prisen« ved at lade »en« blive staaende, og at »Liv« og »hold« paa samme Maade er fremstillet af »Livet« og »holde«.«

»Ja, ganske rigtig — saaledes maa det være sket.«

»Sandelig, Mr. Holmes, dette her overgaar alt, hvad jeg har kunnet tænke mig,« sagde Dr. Mortimer, idet han med stor Forbavselse stirrede paa min Ven. »Jeg kunde endda tænke mig, at nogen kunde opdage, at disse Ord var tagne fra en Avis; men at De straks kan sige, hvilken Avis det er, og saa endda tilføje, at det er fra den ledende Ar-

tikkel, det er sandelig en af de mærkværdigste Ting, som jeg nogen Sinde har oplevet. Hvorledes kunde De dog gøre det?»

»Jeg antager, Doktor, at De kunde skelne en Negers Hovedskal fra en Eskimos?»

»Ja, med stor Lethed.«

»Men hvorledes?»

»Fordi Frenologien er min Kæphest, og desuden er Forskellen meget iøjnefaldende. Det kantede Kæbeparti, den lave, brede Pande, de fremstaaende Kindben og den —.«

»Ja, men dette her er nu min Kæphest, og Forskellighederne her er lige saa iøjnefaldende. For mine Øjne er der akkurat lige saa stor Forskel paa Bourgeois Typerne i en af *Times's* ledende Artikler og det uldne, uklare Tryk i et af vore billige Aftenblade, som der for Dem er mellem en Negers Hovedskal og en Eskimos. At kunne skelne mellem de forskellige Typer hører til en af de mest elementære Kundskaber, som en Expert i Forbrydelser først maa lægge sig efter, skønt jeg maa tilstaa, at jeg en Gang — men da var jeg rigtignok ogsaa meget ung — forvekslede *Leeds Mercury* med *Western Morning News*. Men en *Times* Leder er det som sagt umuligt at tage fejl af, og disse Ord kan ikke være tagne fra nogen anden Avis. Da Paaklistringen er sket i Gaar, saa var der endvidere størst Sandsynlighed for, at vi kunde finde Ordene i Gaarsdagens Eksemplar.«

»Saa vidt, jeg kan forstaa Dem, Mr. Holmes«, sagde Sir Henry Baskerville, »maa altsaa en eller anden med en Saks have klippet disse Ord ud —«

»Ja, med en Negle-Saks«, sagde Holmes. »De kan se, at det har været en meget kortbladet Saks, eftersom den klippende har maattet gøre to Klip for at udklippe »bort fra«.«

»Ja, det er rigtigt. Altsaa: en eller anden har med en kortbladet Saks udklippet denne Advarsel, har sat Ordene paa med Klister —«

»Med Gummi«, sagde Holmes.

»Har klistret Ordene paa med Gummi; men jeg kunde nok lide at vide, hvorfor Ordet »Hede« er bleven skrevet?«

»Fordi Vedkommende ikke har kunnet finde det paa Tryk. De andre Ord var meget simple og kunde findes i enhver Avis; men Ordet »Hede« vilde kun fremkomme temmelig sjældent.«

»Ja, naturligvis, det har De Ret i. Men har De nu ellers faaet andet ud af denne Advarsel, Mr. Holmes?«

»Der findes et Par svage Antydninger; men Vedkommende har ellers gjort sig al mulig Umage for at bortfjerne alt, hvad der kunde lede paa Spor efter ham. De ser, at Adressen er prentet med store Bogstaver. Men der er jo det, at *Times* sjælden findes hos andre end dannede Mennesker; vi kan derfor gaa ud fra, at Brevet er bleven sat sammen af en dannet Mand, der ønsker at give

det Udseende af, at han ikke er vel oplært; og hans Bestræbelser for at skjule eller fordreje sin egen Skrift tyder endvidere paa, at hans Skrift er kendt eller kan blive kendt af Dem. Derhos kan De lægge Mærke til, at Ordene ikke er klistrede paa i en lige Linje, men at nogle af dem staar højere end andre. »Liv« for Eksempel er kommen til at staa helt uden for sin rette Plads. Dette kan tyde paa Skødesløshed; men det kan ogsaa betyde Sindsbevægelse eller Hastværk hos den, der har klippet og klistret. Jeg er nærmest tilbøjelig til at hælde til den sidste Anskuelse, eftersom Sagen øjensynlig har været af stor Vigtighed for den Paagældende, og det ikke er sandsynligt, at den, der satte et saadant Brev sammen, vilde bære sig skødesløst ad. Men naar han nu saaledes har haft Hastværk, saa melder det Spørgsmaal sig, hvorfor har han haft saa travlt, eftersom ethvert Brev, der blev lagt i Postkassen inden Kl. 8 om Formiddagen, vilde naa til Sir Henry, førend han forlod sit Hotel. Har Brevskriveren, hvis vi kan kalde ham saaledes — frygtet for en Afbrydelse — og fra hvem?»

»Nu kommer vi nok temmelig langt ind paa det rene Gætteri«, sagde Dr. Mortimer.

»Sig hellere, at vi begynder at veje Sandsynlighederne mod hinanden for at vælge den, der er den mest sandsynlige. Det er den videnskabelige Brug af Indbildningskraften; men vi har altid

en materiel Basis, hvorfra vore Spekulationer kan udgaa. De vil rimeligvis kalde det en Gætning; men jeg er alligevel temmelig vis paa, at denne Adresse er bleven skrevet paa et Hotel.«

»Hvor i al Verden kan De vide det?«

»Hvis De undersøger den noget nøjere, saa vil De se, at baade Pennen og Blækket har voldet den skrivende Vanskeligheder. Pennen har spruttet to Gange i et enkelt Ord og er løbet tør tre Gange for at skrive en kort Adresse, hvilket viser, at der kun har været meget lidt Blæk i Blækhuset. En privat Pen eller et dito Blækhus faar sjælden Lov til at forblive i en saadan Tilstand, og at begge paa een Gang er det, maa betragtes som endnu sjældnere. Men en Hotel-Pen og et Hotel-Blækhus kender vi jo alle. Jeg vil i Virkeligheden ikke betænke mig paa at sige, at hvis vi kunde komme til at undersøge Papirkurvene i Hotellerne i Omegnen af Charing Cross, indtil vi fandt Resterne af den lemlæstede *Times* Leder, saa skulde vi snart faa Fingre i den Person, som har sendt denne mærkelige Advarsel. Hallo! Hallo! Hvad er det?«

Han stod og undersøgte Papiret nøje, hvorpaa Ordene var klistrede, idet han kun holdt dem et Par Tommer fra sine Øjne.

»Naa?«

»Aah, det var intet«, sagde han og kastede Papiret paa Bordet. »Det er et halvt Ark hvidt

Papir, hvorpaa der ikke engang findes et Vandmærke. Jeg antager, at vi nu har draget saa mange Slutninger, som der overhovedet lader sig drage, fra dette mærkelige Brev; men nu vil jeg spørge Dem, Sir Henry, om der ikke er hændet Dem noget andet mærkeligt, medens De har opholdt Dem i London?»

»Aa, nej, Mr. Holmes, det kan jeg ikke sige.«

»De har ikke lagt Mærke til, at nogen har fulgt efter Dem og iagttaget Dem?»

»Det lader til, at jeg er gaaet lige lukt ind i en rigtig Lejebiblioteksroman«, sagde vor Gæst; »hvorfor Pokker skulde nogen følge bag efter mig?»

»Det skal vi nok komme til. De har heller ikke andet at berette, før vi gaar nærmere ind paa Sagen?»

»Ja, det kommer an paa, hvad De mener, der er værd at berette.«

»Alt, hvad der ligger uden for det rent dagligdags, mener jeg, er værd at berette.«

Sir Henry smilte. .

»Jeg kender ikke meget til det dagligdags engelske Liv endnu; thi jeg har tilbragt næsten al min Tid i de forenede Stater og i Kanada. Men jeg haaber, at det at miste en af sine Støvler ikke hører til det rent dagligdags her i Landet.«

»Har De mistet en af Deres Støvler?»

»Min kære Ven«, udbrød Dr. Mortimer, »den

er kun forlagt. De vil nok finde den, naar De kommer tilbage til Hotellet. Hvad Nytte er det til at besvære Mr. Holmes med saadanne Bagateller som denne?»

»Mr. Holmes spurgte mig jo om, hvad der var hændet mig uden for det rent dagligdags.«

»Ja, akkurat«, sagde Holmes, »hvor taabelig og ubetydelig Begivenheden saa end kan synes. De har mistet en af Deres Støvler, siger De?«

»Ja, eller i alt Fald forlagt den. I Aftes satte jeg dem begge to uden for min Dør; men i Morges stod kun den ene af dem derude, og jeg kunde ikke faa noget ud af den Dreng, der havde haft den under Behandling. Det værste er, at jeg ikke havde haft dem længere end siden den foregaaende Aften, og de havde aldrig været paa mine Ben.«

»Naar De ikke havde gaaet med dem, hvorfor havde De da sat dem uden for Døren for at faa dem børstet?«

»Det var et Par gule, ru Støvler, og jeg satte dem ud for at faa dem smurt ind i Olje.«

»Jeg ser heraf, at De, da De ankom her til London i Gaar, straks gik ud for at købe Dem et Par Støvler?«

»Ja, jeg gjorde en hel Del Indkøb, og Dr. Mortimer her gik med mig. De kan jo nok forstaa, at naar jeg skal være Godsejer derude, saa maa jeg være anstændig klædt, og derovre i Vesten har jeg jo ikke været videre fint udhalet. Iblandt

andre Ting købte jeg ogsaa disse gule Støvler — jeg gav saamænd seks Dollars for dem — og fik den ene af dem stjaalen, før jeg havde haft dem paa mine Fødder.«

»Man skulde ellers synes, at det var en temmelig værdiløs Ting at gøre sig til Tyv for«, sagde Sherlock Holmes. »Jeg tilstaar, at jeg deler Dr. Mortimers Tro, at det ikke vil vare længe, før den savnede Støvle kommer igen.«

»Maaske. Men nu forekommer det mig ellers mine Herrer«, sagde Baronetten med Bestemthed, »at vi har talt længe nok om den Smule, jeg ved. Det er nu paa Tide, at De holder Deres Løfte og giver mig fuld Besked om, hvad alt dette her egentlig skal betyde.«

»Deres Forlangende er meget berettiget«, svarede Holmes. »Dr. Mortimer, jeg tror, at De gør bedst i at fortælle Deres Historie een Gang til.«

Vor videnskabelige Ven nikkede bejaende, trak Papirerne op af Lommen og fremstillede derefter hele Sagen omtrent med de samme Ord, som han havde brugt Dagen før. Sir Henry Baskerville lyttede med den største Opmærksomhed, og nu og da kom han med et lille forbavset Udraab.

»Naa — det ser rigtignok ud til, at mit Arve-gods er behæftet med en mindre behagelig Hævn-gæld«, sagde han, da den lange Fortælling var til Ende. »Naturligvis har jeg hørt om denne hersens Helhund, mens jeg var i Ammestuen. Det er jo

en Krønike, som er nedarvet i vor Familie, men jeg har jo rigtignok aldrig før tænkt paa at tage den alvorlig. Men hvad nu min Onkels Død angaar — naa, det er lige ved at løbe rundt for mig det hele, og jeg kan ikke finde nogen ordentlig Forklaring paa den. Det lader jo heller ikke til, at De er kommen paa det rene med, hvor vidt dette er en Sag for Politimesteren eller for Præsten.«

»Nej.«

»Men se saa er der Sagen med dette Brev, som blev sendt til mig paa Hotellet. Det passer vel ind i alt det andet, antager jeg.«

»Det synes i alt Fald at vise, at der er nogen, som ved bedre Besked end vi om, hvad der gaar for sig ude i Heden«, sagde Dr. Mortimer.

»Og tillige«, tilføjede Holmes, »at der er nogen, som vil Deres Vel, eftersom han advarer Dem mod Faren.«

»Det kunde vel ogsaa tænkes, at Vedkommende af en eller anden egenkærlig Grund ønskede at skræmme mig bort fra Stedet.«

»Ja, det er ogsaa muligt. Jeg er Dem meget forbunden, Dr. Mortimer, fordi De her har stillet mig over for et Problem, der indeholder forskellige Muligheder. Men det praktiske Spørgsmaal, som vi nu har at afgøre, Sir Henry, er, hvorvidt det er raadeligt for Dem eller ej at tage ud til Baskerville Hall.«

»Hvorfor skulde jeg ikke det?«

»Det lader jo til, at der er Fare forbunden dermed.«

»Mener De Fare fra denne Familie-Djævel eller fra menneskelige Væsener?«

»Ja, det er jo det, vi maa se at udfinde.«

»Nu — hvad enten det er det ene eller det andet, saa er mit Svar allerede bestemt. Der findes ingen Djævel i Helvede, Mr. Holmes, og der findes heller intet Menneske paa Jorden, som skal hindre mig i at drage hjem til mine Fædres Hus; dette er mit bestemte og sidste Svar herpaa.«

Hans mørke Bryn rynkedes, og der steg en stærk Rødme op i hans vejrbidte Ansigt, da han sagde disse Ord. Det laa klart for Dagen, at Baskervillernes fyrige og heftige Temperament ikke var udslukket hos deres sidste Ætling.

»Imidlertid«, vedblev han, »har jeg jo knap faaet Tid til at tænke over alt det, De har fortalt mig. Det er meget at forlange af et Menneske, at han i Løbet af en eneste Samtale baade skal forstaa og afgøre en saadan Sag. Men se nu her, Mr. Holmes, nu er Klokken halv tolv, og jeg vil nu tage lige hjem til vort Hotel. Hvad siger De og Deres Ven, Dr. Watson, til at komme hen til os og spise Frokost med mig og min Ven. Til den Tid vil jeg bedre kunne sige Dem, hvad jeg mener om hele denne Affære.«

»Passer det Dem, Watson?«

»Ja, udmærket.«

»Tak, saa kan De vente os. Skal jeg sørge for en Cab?«

»Nej, Tak, jeg vil foretrække at gaa, saa kan jeg maaske falde lidt i Ro, for denne Historie har angrebet mig ikke saa lidt.«

»Det skal være mig en Fornøjelse at ledsage Dem«, sagde Dr. Mortimer.

»Saa ses vi altsaa igen Klokken to. Au revoir, og en god Morgen.«

Vi hørte vore Besøgende gaa ned ad Trappen og lukke Gangdøren i efter sig. I samme Øjeblik var Holmes bleven forvandlet fra en lad Drømmer til en Handlingens Mand.

»Deres Hat og Støvler, Watson, hurtig! Der er ikke et Øjeblik at spille!«

Han styrtede med flagrende Slobrok ind i sit Paaklædningsværelse og kom et Par Sekunder efter tilbage, iført en lang sort Frakke. Vi ilede begge to ned ad Trapperne og ud paa Gaden. Dr. Mortimer og Baskerville var endnu synlige omtrent tre Hundrede Alen foran os. De gik i Retningen af Oxford Street.

»Skal jeg løbe i Forvejen og standse dem?«

»Nej, ikke for alt i Verden, kære Watson. Jeg er fuldstændig tilfreds med Deres Selskab, naar blot De vil tage til Takke med mit. Vore Venner er meget fornuftige; thi det er virkelig et meget smukt Formiddagsvejr at spadsere i.«

Han fremskyndede sin Gang, indtil vi havde

sat Afstanden mellem os ned til det halve. Medens vi derefter stadig holdt denne paa halvandet Hundrede Alen, fulgte vi efter dem ind i Oxford Street og derpaa ned ad Regent Street. En Gang standsede vore Venner og kiggede ind ad et Butiksvindue, og straks gjorde Holmes det samme. Et Øjeblik efter udstødte han et lille Tilfredsheds Skrig, og da jeg fulgte Retningen af hans spændte Blik, saa jeg, at en Hansom Cab, i hvilken der sad en Herre, og som havde gjort Holdt paa den anden Side af Gaden, nu atter var sat i Gang og kørte langsomt ned ad Gaden.

»Der har vi vor Mand, Watson! Kom nu med. Vi vil i det mindste tage ham godt i Øjesyn, om vi ikke kan gøre andet.«

I samme Øjeblik fik jeg Øje paa et busket sort Skæg og et Par gennemborende sorte Øjne, der stirrede ud paa os gennem Cabens Sidevindue. I samme Nu fløj Klapvinduet i det øverste af Vognen op, der blev raabt noget til Kusken, og derefter fo'r Vognen i rasende Fart ned ad Regent Street. Holmes saa sig ivrig om efter en anden, men der var ingen tom at faa Øje paa. Da styrtede han sig i vild Forfølgelse lige ind mellem Vognene; men Caben havde faaet et altfor stort Forspring, og var allerede ude af Syne.

»Det var dog som Fanden«, udbrød Holmes med stor Bitterhed, da han pustende og helt bleg af Ærgrelse igen dukkede op fra Strømmen af

Vogne. »Har man kendt Mage til Uheld — og til Dumhed!« tilføjede han. »Watson, Watson, hvis De er en ærlig Mand, saa vil De ogsaa berette dette og anføre det blandt mine Fadæser, naar De skriver min Historie.«

»Hvad var det for en Herre?«

»Det har jeg ikke Spor af Begreb om.«

»En Spion?«

»Ja, fra det, vi har hørt, er det jo øjensynligt, at Baskerville er bleven meget nøje iagttaget af en eller anden, lige siden han kom til Byen. Hvorledes kunde det ellers saa hurtigt blive kendt, at det var Northumberland Hotel, han havde valgt til Bolig? Naar man havde fulgt ham den første Dag, saa antog jeg det for givet, at man ogsaa vilde følge ham den anden. De lagde maaske Mærke til, at jeg, medens Dr. Mortimer læste sit Sagn for os, to Gange gik hen til Vinduet?«

»Ja, det husker jeg godt.«

»Jeg gik der hen for at se, om ikke nogen drev om paa Gaden nedenfor; men jeg opdagede ingen. Vi har at gøre med en snedig Karl, Watson. Vi maa lodde dybt, før vi finder Bund i denne Sag, og skønt jeg ikke endnu er paa det rene med, om det er en ondsindet eller velvillig Magt, vi her har med at gøre, saa er jeg dog overbevist om, at den er saare evnerig og snu. Da vore Venner forlod os, fulgte jeg dem straks i det Haab at faa Øje paa deres usynlige Ledsager.

Men saa snedig var han, at han ikke havde turdet betro sig til sine Ben, men havde benyttet sig af en Cab, saa at han kunde bevæge sig langsomt bag efter dem eller fare forbi dem og paa den Maade undgaa at blive opdaget. Hans Metode havde oven i Købet den Fordel, at hvis de vilde tage en Cab, saa var han parat til at følge dem. Men denne Fremgangsmaade har ogsaa sin Achilleshæl.«

»Og det er, at han ved den giver sig Kusken i Vold.«

»Ja, netop.«

«Det var ærgerligt, at vi ikke fik Nummeret.»

»Min kære Watson, saa kejtet jeg end har baaret mig ad i denne Sag, saa maa De dog ikke fornærme mig ved at antage, at jeg har undladt at se efter Nummeret. 2704 er vor Mand. Men det er ikke til nogen Nytte for os for Øjeblikket.«

»Jeg kan for Resten ikke forstaa, hvorledes De skulde kunne have baaret Dem anderledes ad.«

»Saa snart jeg havde set Caben, burde jeg øjeblikkelig have vendt om og gaaet i den anden Retning. Jeg kunde da i al Ro og Mag have lejet en anden Cab og fulgt den første i en passende Afstand, eller endnu bedre — være kørt til Northumberland Hotel og ventet der. Naar vor ubekendte havde fulgt Baskerville hjem, kunde vi have faaet Lejlighed til at lege hans egen Leg med ham og skaffet os at vide, hvor han begav sig hen.

Men som det nu er, har vi ved en uforsigtig Ivrighed, som vor Modstander med usædvanlig Hurtighed og Energi straks benyttede sig af, forraadt os selv og tabt vor Mand af Syne.«

Under denne Samtale var vi langsomt slentret ned ad Regent Street, og Dr. Mortimer var tillige med sin Ledsager for længst forsvunden for os.«

»Der er nu ingen Grund til at følge dem«, sagde Holmes. »Skyggen er gaaet bort og vil ikke komme tilbage. Vi maa nu se, hvilke andre Kort, vi har paa Haanden og saa spille dem med Snildhed og Behændighed. Er De sikker paa, at De kunde kende Manden igen, hvis De saa ham?«

»Nej, men Skægget tror jeg nok, jeg kunde kende.«

»Det samme kan jeg — men deraf slutter jeg, at det maa have været et falsk Skæg. En snedig Karl, der er ude i et saadant Ærinde, har kun Brug for et Skæg, naar det gælder om at skjule sit Ansigt. Men lad os nu se inden for her, Watson!«

Han gik ind i et Bypostlokale, der laa tæt ved Gadehjørnet, og blev modtaget af Bestyreren med stor Varme.

«God Dag, Wilson, jeg ser, at De ikke har glemt den lille Tjeneste, jeg for nogen Tid siden var saa heldig at kunne vise Dem.»

»Nej, Sir, den kan De tro, jeg ikke skal glemme

saa snart. De frelste mit gode Navn, ja, maaske endogsaa mit Liv.«

»Nej, nu overdriver De min Fortjeneste, min gode Mand. Men jeg har for Resten et Ærinde herind, Wilson. Det forekommer mig, at De iblandt Deres Bydrenge havde en ved Navn Cartwright, der viste sig at være en ganske ferm Snushane.«

»Ja, Sir, det er rigtig nok, han er endnu hos os.«

»Vil De ikke være saa venlig at kalde ham herind.«

»Jo, med Fornøjelse.«

»Tak, og vil De saa være saa god at bytte mig denne fem Punds Note.«

Wilson havde trykket paa et af de elektriske Ringeapparater, og straks efter traadte en Fyr paa omtrent fjorten Aar med et opvakt Ansigt ind i Lokalet. Han blev staaende inden for Døren og stirrede med stor Ærbødighed paa den berømte Opdager.

»Vil De være saa god at give mig Hotel-Vejviseren«, sagde Holmes. »Tak. Se nu, Cartwright, her er Navnene paa tre og tyve Hoteller, der alle ligger i den nærmeste Omegn af Charing Cross. Ser De?«

»Ja, vel, Sir.«

»Dem gaar De hen til, det ene efter det andet.«

»Ja, vel, Sir.«

»De begynder ved dem alle med at give Gade-Portneren en Shilling; se, her har De tre og tyve Shillings.«

»Ja, vel, Sir.«

»Derefter siger De til ham, at De gerne vil se Affaldspapiret fra den foregaaende Dag. De kan sige, at et vigtigt Telegram er gaaet fejl, og at det er det, De er paa Jagt efter. Forstaar De?«

»Ja, vel, Sir.«

«Men det, De i Virkeligheden skal se efter, er det midterste Blad af *Times*, hvori der er lavet nogle Huller med en Saks. Se her, det er dette Blad. De kan vel nok kende det igen, ikke sandt?«

«Jo vel, Sir.«

»I ethvert Tilfælde vil Gade-Portneren sende Bud efter den indre Portner, som De ogsaa maa give en Shilling. Se her har De tre og tyve Shillings til. De vil da maaske i de tyve af de tre og tyve Tilfælde faa den Besked, at Affaldet fra den foregaaende Dag er bleven enten brændt eller bortkørt. I de tre andre Tilfælde vil man vise Dem en Dynge Papir, og de maa da i denne se efter dette Blad af *Times*. Der er kun meget ringe Udsigt til, at De finder det. Se, der er ti Shillings endnu til uforudsete Udgifter. Send mig et Telegram til Baker Street om, hvorledes det er gaaet. Og nu, Watson, har vi ikke andet at gøre end ved Hjælp af Telegrafens at faa at vide, hvem Cab-Kusken paa Nr. 2704 er. Derefter vil vi drive ind

paa Maleriudstillingen i Bond Street og se at faa Tiden til at gaa der, indtil vi skal hen paa Hotellet.«

FEMTE KAPITEL.

Tre bristede Traade.

Sherlock Holmes besad i mærkværdig Grad den Evne at kunne bortlede sine Tanker fra en Sag, naar han vilde. I de følgende to Timer lod det til, at den sælsomme Affære, i hvilken vi var blevne indblandede, var gaaet ham ganske af Minde, og at han var fuldstændig optaget af de moderne belgiske Mesteres Arbejder, og fra det Øjeblik, da vi forlod Maleriudstillingen, og indtil vi befandt os i Northumberland Hotel, talte han ikke om andet end Kunst, hvilket Emne han var inde i som faa.

»Sir Henry Baskerville er oppe paa sit Værelse og venter paa Dem«, sagde Portiéren. »Han bad mig om at vise Dem der op, saa snart De kom.«

»Har De noget imod at vise mig Listen over de ankomne Rejsende?« sagde Holmes.

»Nej, ikke det mindste.«

Bogen viste, at der var bleven tilføjet to Navne efter Baskervilles. Det ene var Theophilus Johnson

med Familie fra Newcastle; det andet Mrs. Oldmore med Kammerpige fra High Lodge, Seton.

»Det maa vist være den Johnson, som jeg har kendt engang«, sagde Holmes til Portiéren. »Han er Sagfører, ikke sandt, og graahaaret, og saa halter han lidt?«

»Nej, Sir, denne Mr. Johnson er Ejer af en Kulmine, og en meget rask og rørig Mand, der ikke er ældre end De selv.«

»Er De ogsaa vis paa, at De ikke tager fejl, hvad hans Leyevej angaar?«

»Ja, det er jeg vis paa, for han har i flere Aar taget ind her paa Hotellet, saa vi kender ham godt allesammen.«

»Nu — saa er det ikke ham, jeg kender. Men saa er der Mrs. Oldmore; hendes Navn synes jeg ogsaa, jeg skulde kende. Undskyld min Nysgerrighed; men det er jo ikke saa sjældent, at man, naar man leder efter en Ven, finder en anden.«

»Det er en gammel, svagelig Dame, Sir. Hendes Mand har engang været Mayor i Glochester. Hun tager ogsaa altid her ind, naar hun er i Byen.«

»Tak for Deres Oplysning. Jeg ser, at det ikke er hende, jeg kender.«

»Vi er komne til et meget vigtigt Resultat ved disse Spørgsmaal, Watson«, vedblev han med dæmpet Stemme, idet vi gik op ad Trappen. Vi ved nu, at de Mennesker, der interesserer sig saa stærkt for vor Ven, ikke er tagne ind paa hans Hotel, og

dette betyder, at samtidig med, at de, som vi har set, er meget opsatte paa at iagttage ham, saa er det dem lige saa meget om at gøre, at han ikke faar dem at se. Dette er en meget betegnende Kendsgerning.«

»Hvad tyder det da paa?«

»Det tyder paa — hallo, gode Ven, hvad er der dog i Vejen?«

Idet vi drejede ind paa Trappeafsatsen, løb vi lige mod selve Sir Henry Baskerville. Hans Ansigt var helt højrødt af Harme, og i den ene Haand holdt han en gammel støvet Støvle. Saa opbragt var han, at han næppe kunde faa et Ord frem, og da han endelig fik Tungen paa Gled, talte han et meget bredere og vestligt Engelsk, end vi havde hørt ham benytte om Morgen.

»Det lader til, at de tror, jeg er et eller andet Bondebæst, som de kan spille Halløj med, ligesom de lyster«, raabte han. »Men de skal snart komme til at mærke, at de er gaaet forkert i Byen, hvis de ikke ta'er Skeen i en anden Haand. Hvis den Kavaller ikke snart finder min Støvle, saa skal jeg tillade mig at snakke med ham. Jeg kan nok finde mig i en gemytlig Spøg ved en passende Lejlighed, Mr. Holmes; men dette gaar dog lidt for meget over Stregen.«

»Naa — De leder endnu efter Deres Støvle?«

»Ja, Sir, og jeg skal ogsaa nok finde den.«

»Men jeg synes, De sagde, at det var en ny brun Støvle, De havde mistet?«

»Det var det ogsaa, Sir; men nu er det en gammel sort.«

»Hvad, De har vel ikke mistet —?«

»Jo, det er netop det, jeg har. Jeg havde ikke flere end de tre Par — de nye brune, de gamle sorte, og saa disse lakerede, som jeg har paa. I Aftes tog de en af mine brune, og i Dag har de neglet en af de sorte. — Naa, har De saa fundet den? Tal ud, Mand og staa ikke og glo!«

Det var en meget forfjamsket tysk Opvarter, som var traadt frem paa Scenen.

»Nej, Sir, jeg har forhørt mig overalt paa Hotellet; men jeg har ikke kunnet faa noget at vide om den.«

«Naa ikke. Ja, saa skal jeg sige Dem een Ting: Enten skaffer De mig den Støvle tilbage inden Aften, eller ogsaa gaar jeg ned og taler med Overkellneren og lader ham vide, at jeg straks flytter fra dette Tyvehul.»

»Den skal blive funden, Sir — jeg lover Dem, at hvis De vil have lidt Taalmodighed, saa skal den nok blive funden.«

»Ja, vil De saa sørge for det; for det er den sidste af mine Ting, som jeg vil lade mig plyndre for i denne Røverbule. Om Forladelse, Mr. Holmes, De maa undskylde, at jeg spilder Deres Tid med den Bagatel —«

»Jeg betragter det ikke som nogen Bagatel.«

»Naa — De mener endnu, at det er en alvorlig Sag?«

»Hvorledes forklarer De Dem den?«

»Jeg vil slet ikke gøre noget Forsøg paa at forklare den, jeg synes, at det er det mest besynderlige, ja, mest sindssvage, der endnu er hændet mig.«

»Ja, maaske nok det besynderligste«, sagde Holmes tankefuldt.

»Hvad mener De selv om det?«

»Jeg vil ikke gøre mig til af, at jeg forstaar det endnu. Deres Sag er i det hele taget meget indviklet, Sir Henry. Naar jeg sætter den i Forbindelse med Deres Onkels Død, saa er jeg i Tvivl om, hvor vidt der iblandt de fem Hundrede meget vigtige Sager, jeg har haft med at gøre, er nogen, som har været saa indviklet og besynderlig. Men vi holder forskellige Traade i vor Haand, og der er Chancer for, at enten den ene eller den anden af dem vil lede os til Sandheden. Det kan nok være, vi spilder noget af vor Tid ved at følge en fejlagtig; men før eller senere maa vi nok komme til den rigtige.« —

Det blev en meget behagelig Frokost, og saa længe den varede, blev der ikke talt noget om den Sag, der havde bragt os sammen; det var først oppe i en af de private Saloner, som vi trak os

tilbage til efter Frokosten, at Holmes spurgte Baskerville, hvad han havde i Sinde.

»At tage ud til Baskerville Hall.«

»Og hvornaar?«

»I Slutningen af Ugen.«

»Jeg tror, at Deres Beslutning er meget fornuftig«, sagde Holmes. »Jeg har tydelige Beviser for, at der er nogen, som følger Dem her i London, og iblandt denne store Stads Millioner er det vanskeligt at opdage, hvem disse Folk er, og hvad deres Hensigt kan være. Hvis deres Hensigter er onde, saa kan de let tilføje Dem Skade, og vi vilde ikke kunne formaa at forhindre det. De ved maaske ikke, Dr. Mortimer, at De til Morgen er bleven fulgt fra mit Hus?«

Dr. Mortimer for heftig sammen.

»Fulgt! — af hvem?«

»Ja, det er det ulykkelige ved det — det kan jeg ikke sige Dem. Har De blandt Deres Naboer eller Bekendte i Dartmoor nogen med sort busket Fuldskæg?«

»Nej — jo, lad mig se — jo, det har jeg. Barrymore; Sir Charles' Tjener er en Mand med sort Fuldskæg.«

»Se, se, og hvor er Barrymore?«

»Han bestyrer Gaarden.«

»Saa maa vi helst forvisse os om, hvor vidt han virkelig er der, eller om han muligvis skulde være taget til London.«

»Hvorledes kan De det?«

»Giv mig en Telegram-Blanket. — Tak! «Er alt i Orden til Sir Henrys Modtagelse?« Se, det vil være tilstrækkeligt. Det bliver adresseret til Mr. Barrymore, Baskerville Hall. Hvilken Telegrafstation ligger nærmest derved?«

»Grimpen.«

»Nu vel, saa sender vi et andet Telegram til Postmesteren i Grimpen. »Telegram til Mr. Barrymore, at levere til ham selv. Hvis han er fraværende, da behag at melde dette pr. Telegram til Sir Henry Baskerville, Northumberland Hotel.« Se paa denne Maade kan vi inden Aften faa at vide, om Barrymore er paa sin Post i Devonshire eller ej.«

»Ja, det er rigtig«, sagde Baskerville. »Hør, Mortimer, hvem er ellers denne Barrymore?«

»Han er en Søn af den gamle Forvalter, som er død. I fire Slægtled har Familien Barrymore nu staaet for Forvaltningen af Baskerville Hall. Saa vidt jeg ved, er han og hans Kone saa respektabelt et Par, som man kan forlange.«

«Men paa den anden Side«, sagde Baskerville, »er det jo rigtignok tydeligt, at saa længe der ikke er nogen af Baskerville Familien paa Gaarden, saa har disse Folk hele Lejligheden til deres Raadighed og intet at bestille.«

«Ja, det er sandt.«

»Blev der efterladt denne Barrymore noget ved Sir Charles' Testamente?« spurgte Holmes.

»Ja, han og hans Kone fik hver fem Hundrede Pund.«

»Se, se. Vidste de, at de vilde faa dem?«

»Ja, Sir Charles holdt meget af at tale om, hvad han havde bestemt i sit Testamente.«

»Det er meget interessant.«

»Jeg vil da ikke haabe«, sagde Dr. Mortimer, »at de vil se med mistænksomme Øjne paa enhver, der har modtaget testamentariske Gaver fra Sir Charles; thi han efterlod ogsaa mig et Tusinde Pund.«

»Ej, ej! Var der flere, som fik Gavn af Testamentet?«

»Der var mange Smaasummer til forskellige Personer og betydelige Gaver til offentlige Velgørehedsanstalter. Resten gaar til Sir Henry.«

»Og hvor meget kan Resten omtrent beløbe sig til?«

»Syv Hundrede og fyrretyve Tusinde Pund.«

Holmes løftede Øjenbrynene i Forbavselse.

»Jeg havde ingen Anelse om, at det drejede sig om en saa kæmpemæssig Sum«, sagde han.

»Det hed sig stadig, at Sir Charles var meget rig; men der var dog ingen, der vidste, hvor rig han var, før vi kom til at undersøge hans Papirer. Hele Godsets Værdi kan anslaaes til hen imod en Million.«

»Det var svært; ja, det er jo en Indsats, for hvilken en Mand nok kan faa Lyst til at spille et desperat Spil. Men endnu et Spørgsmaal, Dr. Mortimer. Sæt nu, at der hændte vor unge Ven her noget — De vil nok undskylde den ubehagelige Hypotesis — hvem vilde saa arve Godset?«

»Da Roger Baskerville, Sir Charles' yngste Broder døde ugift, vilde Godset gaa over til Familien Desmonds, som er langt ude beslægtet med Baskervillerne. Den ældste af dem, James Desmond er Præst i Westmoreland og en ældre Mand.«

»Tak; disse Oplysninger er alle af stor Interesse. Har De nogen Sinde truffet denne Mr. James Desmond?«

»Ja, han var en Gang i Besøg hos Sir Charles. Han er en Mand af et ærværdigt Udseende, og han skal leve som en Helgen. Jeg husker tydelig, at han haardnakket afslog at tage mod nogen Understøttelse fra Sir Charles, skønt denne trængte stærkt ind paa ham for at faa ham til det.«

»Og denne Mand, som fører dette afholdende Liv, vilde altsaa blive Ejer af Sir Charles's Tusinder?«

»Han vilde blive Ejer af Godset, eftersom dette er et Stamhus. Han vilde tillige blive Ejer af Pengene, med mindre det ved Testamente blev bestemt anderledes af den nuværende Ejer, der jo kan gøre med den rørlige Ejendom, hvad han vil.«

»Har De gjort Testamente, Sir Henry?«

»Nej, Mr. Holmes, det har jeg ikke. Jeg har ikke haft Tid til det; thi det var først i Gaar, at jeg fik at vide, hvorledes min Stilling som Arving var. Men hvorledes det saa gaar, saa synes jeg, at Pengene skal følge med Titlen og Godset. Det var jo min stakkels Onkels Tanke. Hvorledes skal Ejeren kunne genoprette Baskervillernes Glans og Hæder, med mindre han har Penge nok til at sætte i det forfaldne Gods. Slot, Jord og Penge maa følges ad.«

»Det mener jeg ogsaa. Nu vel, Sir Henry, jeg er enig med Dem i, at det raadeligste er, at De uden Opsættelse begiver Dem ud til Devonshire. Der er kun een Ting, jeg maa holde bestemt paa. De maa paa ingen Maade tage alene derud.«

»Dr. Mortimer tager tilbage med mig.«

»Ja, men Dr. Mortimer har sin Praksis at passe, og hans Bolig ligger en hel Fjerdingvej fra Deres. Selv om han nok saa gjerne vil, kan han dog ikke blive i Stand til at hjælpe Dem. Nej, Sir Henry, De maa tage en anden med Dem, en som De fuldt ud kan stole paa, og som altid kan følge med Dem.«

»Var det ikke muligt, at De selv kunde tage med derud, Mr. Holmes?«

»Hvis Sagerne udvikler sig til en Krisis, saa skal jeg se, om jeg kan komme til Stede; men De kan nok forstaa, at med min udstrakte, raadgivende Praksis og med de stadige Henvendelser, der ind-

løber til mig fra alle Kanter, er det umuligt for mig at være borte fra London paa ubestemt Tid. For Øjeblikket trues et af de mest agtede Navne i England med at blive besudlet af en Pengeafpresser, og det er kun mig, der formaar at forhindre, at det bliver til en sørgelig Skandale. De vil altsaa kunne indse, hvor umuligt det er for mig at tage med til Dartmoor.«

»Hvem vil De da anbefale mig?«

Holmes lagde sin Haand paa min Arm.

»Hvis min Ven her vil paatage sig det, saa vil jeg sige Dem, at De kan ikke finde nogen, der er bedre at have ved sin Side, naar man trues af fjendtlige Efterstræbelser og Farer. Det kan jeg forsikre Dem, for jeg har selv erfaret det.«

Dette Forslag kom fuldstændig bag paa mig, men før jeg havde faaet Tid til at svare, greb Baskerville min Haand og trykkede den hjertelig.

»Tak, mange Tak, det er virkelig overordentlig venligt af dem, Mr. Watson«, sagde han. »De har jo nu set, hvorledes det staar sig med mig; og De kender jo lige saa meget til Sagen, som jeg selv. Hvis De vil følge med ud til Baskerville Hall og være min Hjælper, saa skal jeg aldrig glemme Dem det.«

Udsigten til at bestaa et eller andet Eventyr havde altid haft noget meget tillokkende for mig; og desuden følte jeg mig smigret ved Holmes's

rosende Ord og den Ivrighed, hvormed Baronetten greb Tanken om at faa mig til Ledsager.

»Ja, jeg skal med Fornøjelse følge med«, sagde jeg. »Jeg kan ikke tænke mig nogen bedre Anvendelse af min Tid.«

»Og saa vil De nok holde mig omhyggelig à jour med alt, hvad der foregaar«, sagde Holmes. »Naar Krisen kommer, hvad den jo sikkert vil gøre, saa skal jeg sige Dem, hvad De skal gøre. Jeg haaber, at De alle maa kunne være færdige til at rejse paa Lørdag.«

»Passer det Dem, Mr. Watson?«

»Ja fuldkomment.«

»Saa vil vi altsaa, hvis De ikke faar anden Besked, mødes ved Paddington til 10³⁶ Toget.«

Vi havde rejst os for at gaa, da Baskerville udstødte et Triumfskrig, og efter at være styrtet hen i en Krog af Stuen trak han en brun Støvle frem under et Konsolskab.

»Min tabte Støvle!« raabte han.

»Gid alle Deres øvrige Vanskeligheder maa overvindes lige saa let«, sagde Sherlock Holmes.

»Det er alligevel højst besynderligt«, bemærkede Dr. Mortimer; »for lige før Frokosten ransagede jeg hele dette Værelse meget grundigt.«

»Det samme har jeg ogsaa gjort«, sagde Baskerville, »hver eneste Tomme af det.«

»Der var ganske sikkert ingen Støvle i det den Gang.«

»Saa maa Opvarteren have lagt den herind, medens vi spiste.«

Der blev sendt Bud efter Tyskeren; men han forsikrede, at han slet ikke vidste noget om den Ting, og alle senere Undersøgelser skaffede lige saa lidt Klarhed i Sagen. Der var her bleven føjet endnu et Led til den lange og tilsyneladende hensigtsløse Kæde af smaa Mysterier, der havde viklet sig om denne Sag. Selv om vi saa bort fra Sir Charles's uhyggelige Død, havde vi dog en Række af uforklarlige Hændelser, der alle laa inden for de to sidste Dage, nemlig Modtagelsen af det trykte Brev, den sortskæggede Spion i Caben, Tabet af den ny brune Støvle, Tabet af den gamle sorte og nu Genfindelsen af den ny brune.

Holmes sad tavs i Caben, da vi kørte tilbage til Baker Street, og jeg kunde paa hans rynkede Bryn og sammenbidte Ansigt se, at hans Tanker ligesom mine var travlt beskæftigede med at forme en Plan, ind i hvilken disse sælsomme og tilsyneladende usammenhængende Episoder kunde passe. Hele Eftermiddagen og langt ud paa Aftenen sad han hensunken i Tobak og Tanker.

Lige før vi spiste vor Middag, blev der bragt ham to Telegrammer. Det første lød saaledes:

»Har lige nu faaet Underretning om, at Barrymore befinder sig paa Gaarden. — Baskerville.«

I det andet stod der:

»Gik til de tre og tyve anviste Hoteller. Gør

mig ondt, fandt ingen ituklippede *Times*'er. — Cartwright.«

»Der brast to af mine Traade, Watson. Der er imidlertid intet mere stimulerende end en Sag, hvor alting gaar imod en. Vi maa nu lægge ud efter et andet Spor.«

Vi har jo endnu Cabmanden tilbage, som kørte for Spionen.«

»Ja, jeg har telegraferet til Cab-Bureauet for at faa hans Navn og Adresse, og det skulde ikke undre mig, om dette ikke er Svaret paa min Henvendelse.

Klokkens Ringen viste sig imidlertid at være noget endnu mere tilfredsstillende end et Svar; thi da Døren aabnedes, traadte en Person af et temmelig simpelt Udseende ind. Det var aabenbart Manden selv.

»Jeg har faaet Bud fra Cab-Bureauet, at en Herre, som skulde bo her, har spurgt efter 2,704«, sagde han paa sit simple Gadesprog. — »Nu har jeg kørt min Cab i over 7 Aar, og der er aldrig nogen, som har haft et eneste Ord at klage, derfor er jeg kommen her hen lige fra Gaarden for at spørge Dem selv, hvad det er, De har at udsætte paa mig.«

»Jeg har ikke det mindste at udsætte paa Dem min gode Mand«, sagde Holmes. »Tvært imod, jeg har en halv Souvereign til Dem, hvis De vil give

mig et aabent og ærligt Svar paa det, jeg vil spørge Dem om.«

»Naa — saa har jeg haft en svær heldig Dag — det er sikkert, sagde Kusken med et Grin. »Men hvad var det saa ellers, De vilde vide, Sir?«

»Allerførst Deres Navn og Adresse i Tilfælde af, at jeg kunde ønske at tale med Dem igen.«

»John Clayton, Tupey Street Nr. 3 paa Kvisten. Min Cab er fra Shipleys Gaard tæt ved Waterloo Station.«

Sherlock Holmes skrev dette op.

»Naa, Clayton, fortæl mig saa alt, hvad De ved, om den Herre, der kom og holdt Øje med Huset her Klokken ti i Morges, og som siden fulgte efter de to Herrer ned ad Regent Street.

Kusken saa noget forbavset og lidt forlegen ud. »Det er vist ikke nogen Nytte til, at jeg fortæller Dem det, for det lader jo til, at De ved lige saa god Besked som jeg allerede«, sagde han. »Sagen er, at denne hersens Herre sagde mig, at han var Opdager, og at jeg ikke maatte sige noget om ham til nogen.«

»Min gode Mand, dette er en meget alvorlig Historie, og De kan let komme slemt op at køre, hvis De søger at skjule noget for mig. De siger, at Herren fortalte Dem, at han var Opdager?«

»Ja«.

»Hvornaar sagde han det?«

»Da han stod ud.«

»Sagde han mere?«

»Han nævnede sit Navn.«

Holmes kastede et hurtigt Triumfblik hen til mig. »Ah, naa saa han nævnede sit Navn? Det var temmelig ubesindig gjort. Måå jeg saa spørge Dem, hvad hans Navn var?«

»Det var Sherlock Holmes«, sagde Kusken.

Aldrig har jeg set noget komme mere bag paa min Ven end dette Svar. I nogle Øjeblikke sad han ganske stum af Forbavselse; men derefter brast han ud i en hjertelig Latter.

»Et Stød, som ramte, Watson — det kan ikke nægtes«, sagde han. »Jeg føler her en Klinge, der er lige saa hurtig og smidig som min egen. Denne Gang fik han Ram til mig. Naa, saa hans Navn var Sherlock Holmes — hvad?«

»Ja, Herre, det var Mandens Navn.«

»Det er udmærket! Men sig mig nu, hvor De tog ham op, og alt det andet, der skete.«

»Han raabte mig an Klokken halv ti i Trafalgar Square. Han sagde, at han var Opdager, og han lovede mig to Guineaer, hvis jeg vilde gøre akkurat, som han forlangte hele Dagen, uden at gøre nogen Spørgsmaal. Det var naturligvis et Tilbud, som jeg ikke sagde nej til. Først kørte vi ned til Northumberland Hotel og ventede der, indtil der kom to Herrer ud, som tog en Cab af den lange Række, som holdt der, og derefter fulgte vi

denne Cab, indtil den gjorde Holdt et Sted her i Nærheden.«

»Ja, det var ved Gadedøren her«, sagde Holmes.

»Naa, ja, det kan jeg nu ikke saa nøje huske; men ham, jeg kørte for, han vidste god Besked om, hvad han vilde. Vi gjorde Holdt halvvejs nede i Gaden og ventede der en halvanden Times Tid. Saa kom de to Herrer ud igen, men denne Gang gik de, og vi fulgte efter dem ned ad Baker Street og derefter —«

»Ja, alt det ved jeg«, sagde Holmes.

»Indtil vi var kommen et godt Stykke ned ad Regent Street. Saa stødte Herren det lille Vindue op og raabte, at jeg skulde køre lige sporenstregs til Waterloo Stationen saa hurtig, Hesten kunde løbe. Jeg gav Krikken af Pisken, og vi var ikke ti Minutter om at komme derhen. Saa gav han mig de to Guineaer som en ærlig Mand og gik ind paa Stationen. Men lige idet han gik, vendte han sig halvt om og sagde; »Det kan maaske interessere Dem at vide, at De har kørt for Sherlock Holmes.« Det er deraf, jeg ved Navnet.«

»Ja, vel; og saa saa De ikke mere til ham?«

»Nej, ikke efter at han var gaaet ind paa Stationen.«

»Og hvorledes saa Sherlock Holmes saa ud?«

Kusken kløede sig lidt bag Øret. »Ja, se, han

var nu ikke af den Slags Folk, som er lette at beskrive. Jeg vil antage, at han var saadan cirka omtrent fyrretyve Aar, og saa var han af Middelhøjde, et Par Tommer lavere end De, Herre, og han kunde hverken kaldes svær eller mager. Han var klædt som en pæn Mand af Middelstanden, og saa havde han et sort firkantet Skæg og et blegt Ansigt. Nærmere tror jeg ikke, jeg kan beskrive ham.«

»Ikke hans Øjenfarve?«

»Nej, den kan jeg ikke sige noget om.«

»De kan slet ikke huske mere?«

»Nej, Sir, ikke mere.«

»Ja, ja, da. Se, her er Deres Hålvsovvereign, og jeg har en anden af samme Slags, som venter Dem, hvis De kan bringe mig flere Efterretninger. God Nat!«

»God Nat, Sir, og Tak skal De have!«

Smilende over hele Ansigtet forlod John Clayton os, og Holmes vendte sig om imod mig med en Skuldertrækning og et bittert Smil.

»Knæk! Der brast vor tredje Traad, og vi ender akkurat, hvor vi begyndte«, sagde han. »Den snedige Skurk. Han vidste vort Husnummer, vidste at Sir Henry Baskerville havde raadspurgt mig, opdagede, hvem jeg var, i Regent Street, sluttede, at jeg havde faaet fat paa Cabens Nummer og vilde skaffe mig fat i Kusken, og sendte mig saa dette frække Budskab med ham. Jeg siger

Dem, Watson. at denne Gang har vi faaet fat paa en Fjende, der er vort Staal værdig. Jeg er bleven gjort skakmat i London, jeg kan nu kun ønske Dem bedre Lykke i Devonshire. Men jeg er rigtig nok ikke meget glad ved det.«

»Ved hvad?«

»Ved at sende Dem med. Det er en fæl Historie, Watson, en fæl og farlig Historie, og jo mere jeg ser af den, desto mindre synes jeg om den. Ja, min kære Ven, De kan gerne le ad det; men jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg vil være meget glad den Dag, da jeg atter har Dem sund og frisk tilbage her i Baker Street.«

SJETTE KAPITEL.

Baskerville Hall.

Paa den bestemte Dag var Sir Henry Baskerville og Dr. Mortimer parat, og som det var aftalt, tog vi af Sted til Devonshire. Sherlock Holmes kørte med mig til Stationen og gav mig ved Afskeden sine sidste Raad og Paalæg.

»Jeg vil ikke besvære Dem med teoretiske Besværinger og Formodninger, Watson«, sagde han, »jeg vil simpelt hen bede Dem om, saa udførlig

som mulig at underrette mig om Fakta, saa skal jeg nok selv danne mig mine Teorier.«

»Hvilke Slags Fakta?« spurgte jeg.

»Enhver Ting, som paa en eller anden Maade, direkte eller indirekte kan antages at staa i Forhold til Sagen, og i Særdeleshed da Forholdene mellem den unge Baskerville og hans Naboer, samt enhver ny Omstændighed, De kan komme under Vejr med, angaaende Sir Charles's Død. Jeg har selv i de sidste Par Dage foretaget nogle Undersøgelser; men det er desværre kun negative Resultater, jeg er kommen til. Kun een Ting synes at være nogenlunde bestemt, og det er, at Mr. James Desmond, der nu er den nærmeste Arving, er en ældre Herre af en saare respektabel Karakter og et godmodigt Sindelag, saa at det ikke kan antages, at den stedfindende Forfølgelse kan hidrøre fra ham. Jeg tror, at vi i det hele taget ganske kan udelukke ham fra vore Beregninger. Men saa er der jo de Mennesker tilbage, som bor omkring Sir Henry Baskerville derude paa Heden.«

»Vilde det ikke være heldigt lige straks at skille sig af med Parret Barrymore?«

»Nej, paa ingen Maade. De kunde ikke gøre nogen værre Fadæse. Er de uskyldige, saa vilde det jo være en grusom Uretfærdighed, og hvis de er skyldige, vilde vi ved denne Fremgangsmaade berøve os selv enhver Udsigt til at overbevise dem derom. Nej, nej, vi vil beholde dem og lade dem

blive staaende paa vor Liste over de mistænkelige. — Dernæst er der en Staldknægt paa Gaarden, saa vidt jeg husker ret, og der er to Gaardejere ude fra Heden. Endvidere er der vor Ven, Dr. Mortimer, som jeg anser for at være fuldstændig ærlig, og saa hans Kone, om hvem vi intet ved. Der er Naturforskeren Stapleton, og der er hans Søster, som siges at være en meget tiltrækkende ung Dame, og endelig er der Mr. Frankland fra Lafter Hall, som ogsaa er en ubekendt Faktor, samt endnu et Par andre Naboer. — Se, det er de Mennesker, som De særlig maa studere.«

»Jeg skal gøre mit bedste.«

»De har vel taget Vaaben med?«

»Ja, jeg mente, det var bedst at tage dem med.«

»Meget rigtigt. Hold Deres Revolver parat Dag og Nat, og lad ikke et eneste Øjeblik Deres Forsigtighed slumre ind.« —

Vore Venner havde allerede lagt Beslag paa en første Klasses Kupé og stod nu og ventede paa os ude paa Peronnen.

»Nej, vi har ikke det mindste nyt at meddele«, sagde Dr. Mortimer som Svar paa min Vens Spørgsmaal. »Een Ting tør jeg imidlertid sværge paa, og det er, at vi ikke er bleven udspionerede i de to sidste Dage. Vi er aldrig gaaet ud, uden at vi har set os godt om, og der er ingen, som har kunnet undgaa vor Opmærksomhed.«

»De har vel stadig holdt Dem sammen?«

»Ja, undtagen i Gaar Eftermiddags. Naar jeg kommer til London, anvender jeg altid en Dag til min Fornøjelse, og i Gaar gik jeg hen paa Lægeforeningens Museum.«

»Og jeg drev hen i en Park for at se paa Folkesværmen«, sagde Baskerville; »men vi led ingen Overlast i nogen Henseende.«

»Det var alligevel meget uforsigtigt«, sagde Holmes, idet han rystede paa Hovedet og saa meget alvorlig ud. »Jeg vil indstændig bede Dem om, Sir Henry, aldrig at gaa alene ud. Gør De det, saa vil der hænde Dem en eller anden stor Ulykke. Fik De saa Deres anden Støvle?«

»Nej, Sir, den er væk for bestandig.«

»Hm! Det er meget interessant. Naa, ja, saa Farvel, da«, tilføjede han, da Toget i det samme begyndte at gaa. »Sir Henry, læg Dem vel paa Sinde, hvad der stod i det besynderlige gamle Sagn, som Dr. Mortimer læste for os, og sky Heden i de Mørkets Timer, da de onde Magter driver deres Spil.«

Jeg kiggede tilbage paa Peronnen, da vi var kørt et godt Stykke, og saa Holmes' lange, magre og alvorsfulde Skikkelse staa ubevægelig og stirre efter os. —

Rejsen var meget hurtig og fornøjelig; jeg fordrev Tiden med at gøre mine to Ledsageres nærmere Bekendtskab og med at lege med Dr.

Mortimers Silkepudel. I Løbet af nogle faa Timer var den brune Jord bleven rødlig, Murstenene havde veget Pladsen for Kampesten, og røde Køer græssede paa vel indhegnede Marker, hvor det høje Græs og den øvrige frodige Vegetation talte om et mildere om end tillige fugtigere Klima. Den unge Baskerville stirrede spændt ud af Vinduet, og der undslap ham et henrykt Udbrud, da han fik Øje paa Devon Landskabets kendte Træk.

»Jeg har strejft en Del om paa Jorden, siden jeg saa det sidst, Dr. Watson«, sagde han; »men et Sted, der kan sammenlignes med dette, har jeg dog aldrig set.«

»Jeg har heller aldrig truffet nogen Devonshire Mand, der ikke satte sit Land over alle andre«, svarede jeg.

»Ja, dette har lige saa meget sin Grund i Folkenes Byrd som i Landets Skønhed«, bemærkede Dr. Mortimer. »Et eneste Blik paa vor Ven her vil vise Dem Celterens runde Hoved, i hvilket Begjstrings- og Hengivenhedsorganerne er saa stærkt udviklede. Den stakkels Sir Charles's Hoved var af en meget sjælden Type, det var halvt gælisk og halvt iberisk i sin Form. Men De maa jo have været meget ung, da De sidst saa Baskerville Hall — ikke?«

»Jeg var kun seksten Aar, da min Fader døde, og jeg havde aldrig set Gaarden, for han boede i et lille Hus paa Sydkysten. Derfra tog jeg lige

over til en Ven i Amerika. Baskerville Hall er altsaa lige saa ny for mig, som den er for Dem, Dr. Watson, og jeg er yderst spændt paa at faa Heden at se.«

»Naa, er De det! Da kan De let faa det Ønske opfyldt, for der ser De nu det første Glimt af den«, sagde Dr. Mortimer, idet han pegede ud af Vognvinduet.

Over Markernes grønne Firkanter og Skovens lave Bælte hævede der sig i det fjerne et graat, tungsindigt Højdedrag med sælsom forreven Kam, der i den store Afstand tegnede sig dunkelt og ubestemmeligt som et eller andet fantastisk Landskab i en Drøm.

Baskerville sad i lang Tid og stirrede paa dette Landskab, og jeg kunde paa det alvorlige Udtryk i hans Ansigt se, hvor meget det betød for ham, dette første Syn af hint sælsomme Sted, som hans Forfædre saa længe havde raadet over, og hvor deres Færd havde efterladt saa dybe Spor. Der sad han nu i sin Kamgarnsdragt og med sin amerikanske Akcent i Hjørnet af en prosaisk Jærnbankupé; men medens jeg saa paa hans mørke, udtryksfulde Ansigt, følte jeg dog tydeligere end før, hvor ægte en Ætmand han var af hin lange Række af varmblodige, fyrige og haarde Mænd. Der var Stolthed, Dristighed og Kraft i hans tykke Bryn, hans bevægelige Næsebor og hans store, nøddebrune Øjne. Hvis der ude i hin skumle

Hede skulde ligge et vanskeligt og farligt Problem for os, saa var han i alt Fald en Kampfælle, som man kunde nære den Tillid til, at han vilde tage sin Del af det farefulde Værk.

Toget holdt stille ved en lille Landstation, og vi steg alle ud. Paa den anden Side af det lille, lave Stakit holdt der en lille Char-à-banc, forspændt med et Par smaa Klepperter. Vor Ankomst blev øjensynlig betragtet som en stor Begivenhed, thi Stationsforstanderen og Portøren flokkedes om os under Paaskud af at besørge vor Bagage baaren ud, men i Virkeligheden for at tage os rigtig i Øjesyn. Det var et kønt, men noget afsides Sted, og jeg blev derfor meget forbavset ved at se, at der ved Laagen stod to soldaterlignende Mænd i sorte Uniformer, der støttede sig til deres korte Rifler og saa skarpt paa os, da vi gik forbi dem. Kusken, en knortet lille Person med et skarpt, vejrbidt Ansigt, hilste ærbødigt paa Sir Henry Baskerville, og et Par Minutter efter rullede vi hurtig hen ad den brede, hvide Vej. Bølgeformede, græsklædte Højdedrag hævede sig til begge Sider af os, og gamle Huse med snurrige Kviste tittede frem mellem de tætlovede Træer, men bag ved dette fredelige og solbelyste Landskab hævede sig stadig mod Aftenhimlen Hedens lange, mørke og skumle Højder med deres sønderrevne og takkede Kam.

Char-à-banc'en svingede ind paa en Sidevej,

og vi kørte op ad gennem dybe Hulveje med dybt nedskaarne Spor, dannede af Aarhundreders Kørsel, og med høje Brinker paa hver Side, bevoksede med fugtigt Mos og dryppende Ørnebregner. Den gule Gyvel og de røde Brombærbuske glinsede i den nedgaaende Sols Straaler. Idet vi stadig vedblev at køre opad, passerede vi over en snæver Granitbro og et Stykke langs med en larmende Bæk, der med stærkt Fald brusede fraadende ned mellem store, graa Rullesten. Baade Vejen og Vandløbet bugtede sig opad gennem en Dal, der var helt bevokset med Krat, Eg og Fyr. Ved hver Drejning af Vejen udstødte Baskerville et Henrykkelsesudraab, saa sig stærkt interesseret om og kom med utallige Spørgsmaal. I hans Øjne var alt skønt, men for mig laa der et Præg af Tungsind over Landskabet, paa hvilket Efteraaret allerede havde sat sit Spor. Gule Blade laa strøede paa Græsset og flagrede ned paa os, idet vi kørte forbi Træerne. Hjulenes Knirken døde hen, idet vi kørte over store Dynger af sammenblæst Løv — sørgelige Gaver, forekom det mig, af Naturen at sprede foran den hjemvendende Baskerville-Arvings Vogn.

»Halløj!« raabte Dr. Mortimer, »hvad er det?«

En stejl, lyngklædt Bakke, en Udløber fra Heden, laa foran os. Paa dens Top saas skarp og haard som en Rytterstøtte af Sten paa sit Fodstykke en bereden Soldat, der tegnede sig mørk og streng mod Aftenhimlen med Riflen stillet rede til Brug

op langs Overarmen. Han holdt Øje med Vejen, som vi kørte op ad.

»Hvad er dette her, Perkins?« spurgte Dr. Mortimer.

Vor Kusk vendte sig halvt om i Sædet.

»Der er en Fange undsluppen fra Princetowns Tugthus, Sir. Han har nu været ude i tre Dage, og der er stillet Vagter ud ved hver Vej og Station; men de har ikke set noget til ham endnu. Beboerne her omkring er ikke rigtig glad ved det, Sir, og det er da heller ikke saa sært.«

»Der udloves jo dog ellers gerne fem Pund til den, som kan give Underretning om den Undvegne.«

«Det er rigtig nok, Sir; men den Udsigt til at tjene fem Pund er kun ringe i Sammenligning med den Udsigt, de har, til at faa Livet taget af sig, for De skal vide, at det ikke er nogen almindelig Forbryder. Det er en Karl, der ikke betænker sig paa det værste.«

»Hvem er han da?«

«Det er Selden, ham Morderen fra Notting Hill.»

Jeg huskede godt denne Mordsag; thi Holmes havde interesseret sig meget for den paa Grund af den Raahed, hvormed Mordet var begaaet, og den Grusomhed og Umenneskelighed, der karakteriserede hele Morderens Optræden. Han var da ogsaa bleven dømt til Døden; men Straffen var bleven forandret

til Tugthus paa Livstid paa Grund af, at der var bleven rejst Tvivl om hans fulde Tilregnelighed, saa abnorm havde hele hans Optræden været.

Vognen var naaet op paa Toppen af en Bakke, og foran os hævede sig nu Heden i hele sin Udstrækning og med alle sine toppede Bakker og forrevne Klipper. En kold Vind kom strygende ned fra dem og fik os til at gyse. Et eller andet Sted hist ovre i denne Ødemark luskede altsaa denne Djævel i Menneskeskikkelse omkring, skjulende sig i en eller anden Grav som et vildt Dyr, med Hjertet fuldt af Ondskab mod den Menneskehed, der havde udstødt ham af sit Samfund. Der manglede blot dette for at fuldstændiggøre den Uhygge, som den øde Hede, den iskolde Vind og den mørke Himmel indgav mig. Selv Baskerville blev nu tavs og trak sin Overfrakke tættere om sig.

Vi havde ladet de frugtbare Egne bag ved og neden for os. Nu saa vi tilbage paa dem. Den lave Sols skraa Straaler forvandlede de mange Bække til Traade af Guld, glødede paa den røde Jord, der nylig var vendt af Ploven, og paa de brede, gulnende Skovstrækninger. Vejen foran os blev stedse mere trist og vild, den bugtede sig op mellem rustrøde og vissengrønne Bakker, bestrøede med vældige Rullestene.

Nu og da passerede vi en fattig Hedehytte, hvis Mure og Tag var af Sten, og som laa paa den øde Mark uden Have eller Træer til at hygge og

live op om sig. Pludselig saa vi ned i en skaalformet Dal, hist og her bevokset med forkrøblede Ege og Fyr, der var bøjede og forvredne af mange Aars rasende Storme. To høje, tynde Taarne hævede sig op over Træerne. Kusken pegede med Pisken.

»Baskerville Hall!« sagde han.

Dens Herre havde rejst sig og stirrede paa den med skinnende Øjne og blussende Kinder. Nogle faa Minutter efter havde vi naaet Indkørselsporten, en forvirret Masse af fantastiske Figurer, smedede af Jern og med hensmuldrende Piller paa hver Side, bedækkede med Lav og kronede med Baskervillernes Vaaben: et Vildsvinehoved. Portnerboligen var en Ruin af sort Granit og nøgent Sparreværk; men lige over for den laa en ny, kun halv opført Bygning, Førstegrøden af Sir Charles' Virksomhed og afrikanske Guld.

Gennem Porten kørte vi ind i Alléen, hvor Hjulenes Lyd atter dæmpedes af det nedfaldende Løv, og hvor de gamle Træer med deres Grene dannede en mørk Tunnel over vore Hoveder. Baskerville gyste, idet han saa op ad den lange, mørke Vej, ved hvis fjerne Ende Slottet skimtedes som et graat Spøgelse.

»Var det her?« spurgte han med dæmpet Stemme.

»Nej, nej, Elme-Alléen er til den anden Side.«

Den unge Arving saa sig om med et mørkt Udtryk.

»Det er intet Under, at min Onkel paa et saadant Sted som dette fik en Fornemmelse af, at der skulde times ham noget ondt«, sagde han. »Enhver vilde føle sig ilde berørt ved dets Skummelhed og Uhygge. Men inden et halvt Aar er gaaet, vil jeg have en Række elektriske Lamper opsat her, og De skal ikke kunne kende Stedet igen, naar De her foran Hoveddøren ser en Sværm af Edisons Lamper med en Lysformue af tusinde Spermacetlys.

Alléen sluttede med en stor Græsplæne, og Gaarden laa foran os. I det svindende Dagslys kunde jeg se, at den midterste Del af den var en stor, firkantet Bygning, fra hvilken en bedækket Gang ragede frem. Hele Forsiden af denne Bygning var bedækket af Vedbend, af hvilken kun hist og her en firkantet Plet var klippet bort, hvor et Vindue eller et Vaabenmærke brød Murens Flade. Fra dette Midterparti hævede sig de to Taarne, der øjensynlig var meget gamle; thi de var forsynede med Murkrone og smalle Skydeskaar. Til højre og venstre for dem laa to nyere Fløje af sort Granit. Et svagt Lys skinnede ud gennem Vinduerne, der var forsynede med svære Vinduesposter, og fra de høje Skorstene, der hævede sig op fra det spidse Tag, bølgede en enkelt sort Røg-søjle.

»Velkommen, Sir Henry! Velkommen til Baskerville Hall!«

En høj Mand var traadt frem fra Forhallens Skygge for at aabne Char-à-banc'ens Bagsmæk, og bag ved ham tegnede en Kvindeskikkelse sig som en mørk Silhouette mod Forhallens gule Lys. Hun kom nu ud og hjalp Manden med at bære vor Bagage ind.

»De har vel ikke noget imod, at jeg kører lige hjem, Sir Henry?« sagde Dr. Mortimer. »Min Hustru venter mig.«

»De vil da vel blive og spise til Middag hos os?«

»Nej, jeg maa af Sted. Der er rimeligvis flere Patienter, som venter paa mig. Hvis det var nødvendigt, at jeg viste Dem omkring i Huset, saa vilde jeg blive; men det kan Barrymore jo gøre langt bedre end jeg. Far vel, og betænk Dem endelig ikke paa at sende Bud efter mig, naar jeg kan være Dem til Tjeneste, hvad enten det saa er ved Nat eller Dag.«

Hjulenes Larm døde hen i Alléens Løv, medens Sir Henry og jeg gik ind i Forhallen, og Døren smeldede tungt i bag efter os. Det var et smukt Rum, vi traadte ind i, højt og rummeligt og med et Loft, der blev baaret af vældige Egebjælker, som Alderen havde gjort ganske sorte. I den store, gammeldags Kamin bag Jærnbukkene bragede og buldrede et Baal af vældige Bøgeknuder. Sir Henry

og jeg holdt vore Hænder hen til den, thi vi var blevne forfrosne paa den lange Køretur. Derefter saa vi os om og lod begge Blikket dvæle ved det høje, smalle Vindue med de gamle Glasmalerier, Egepanelerne, Hjortegevirerne og Vaabenskjoldene paa Væggene, hvilket alt kun traadte dunkelt og utydeligt frem i Lyset fra den svagt brændende Lampe, der hang ned fra Loftet.

»Det er just, som jeg har tænkt mig det«, sagde Sir Henry. »Er det ikke det udtrykte Billede af en gammel Families Hjem. At tænke sig, at dette netop er den samme Hal, som mine Forfædre for fem Hundrede Aar siden har færdedes i. Det gør mig ganske højtidelig at tænke paa dette.«

Jeg saa hans mørke Ansigt blive oplyst af en ungdommelig Begejstring, mens han saa sig om. Lyset skinnede paa ham, der hvor han stod; men lange Skygger tegnede sig paa Væggene og hang som en mørk Bærehimmel oven over ham. Barrymore var kommen tilbage efter at have baaret vor Bagage op paa vore Værelser. Han stod nu foran os med en veldresseret Tjeners tilbageholdne og diskrete Miner. Han havde ikke noget almindeligt Udseende; han var høj og smuk med et firkantet, sort Hageskæg og et fint, intelligent, blegt Ansigt.

»Ønsker De Middagen serveret straks, Sir?«

»Er den færdig?«

»Ja, om nogle faa Minutter, Sir. De vil finde varmt Vand paa Deres Værelser. Min Hustru og

jeg vil føle os lykkelige, Sir Henry, ved at blive hos Dem, indtil De har truffet en anden Ordning; men De vil nok kunne forstaa, at Huset under disse nye Forhold vil komme til at trænge til et større Tjenerskab.«

»Hvilke nye Forhold?«

»Jeg mener kun, Sir, at Sir Charles førte et meget tilbagetrukket Liv, og derfor var vi to tilstrækkelige til at sørge for ham og Huset. Det er jo imidlertid rimeligt, at De ønsker at føre et større Hus, og derfor maa der ogsaa ske Forandring med Hensyn til Folkeholdet.«

»Er det Meningen, at De og Deres Kone ønsker at forlade Tjenesten her?«

»Kun naar De ønsker det, Sir.«

»Men Deres Forfædre har jo været hos mine i mange Generationer — har de ikke? Det vilde gøre mig ondt, om jeg skulde begynde mit Liv her med at bryde en gammel Familieforbindelse.«

Det forekom mig, at jeg kunde se Tegn paa Sindsbevægelse i Tjenerens blege Ansigt.

»Det samme føler jeg, Sir, og min Kone lige-saa. Men naar jeg skal være oprigtig, Sir, saa holdt vi begge to saa inderlig meget af Sir Charles, og hans Død gik os saa nær til Hjerte, at det blev os pinligt at færdes her paa Stedet. Jeg er bange for, at vi herefter aldrig rigtig vil kunne finde os til Rette paa Baskerville Hall.«

»Hvad har De da i Sinde at gøre?«

»Jeg tvivler ikke paa, Sir, at vi vil kunne tjene vort Udkomme, hvis vi begynder paa en eller anden Forretning. Sir Charles har jo ved sin Gæmildhed givet os Midler til at gøre dette. Men nu er det vel bedst, Sir, at jeg viser Dem Deres Værelser.«

Et Galleri med Balustrade løb langs den gamle Forhals fire Sider, og to Trapper førte op til det. Fra dette Midtpunkt løb to lange Korridorer gennem hele Bygningens Længde og førte ind til alle Soveværelserne. Mit var i den samme Fløj som Baskervilles og næsten Dør om Dør med det. Disse Værelser lod til at skrive sig fra en langt yngre Dato end den midterste Del af Bygningen, og det lyse Tapet og de talrige Lys borttog noget af den mørke Stemning, som den første Indtrædelse i Huset havde paatrykt mit Sind.

Men Spisesalen, som man kom ind til umiddelbart fra Hallen, var meget mørk og trist. Den havde en aflang Form, og i den ene Ende førte et Trin op til en Forhøjning, hvor Familien kunde sidde for sig selv, medens den lavere Del af Salen var forbeholdt dens Undergivne. I den anden Ende fandtes et Galleri, der i gamle Dage havde været bestemt for Minnesangerne. Tykke, sorte Bjælker krydsedes over vore Hoveder, og oven over dem laa det røgsværtede Loft. I de Tider, da Rækker af flammende Fakler havde oplyst Salen, og brogetklædte Ridders drøje Skemt havde runget igennem

den, havde den maaske været et meget hyggeligt Opholdssted; men nu, da vi to sortklædte Gentlemen sad i den lille Kreds af Lys, som den med en Silkeskærm forsynede Lampe kastede omkring sig, følte vi os trykkede af dens Dysterhed og talte halvt hviskende til hinanden. En mørk Række af Forfædre i alle mulige forskellige Dragter lige fra den elisabethske Ridder til Regentskabets Baron stirrede ned paa os og skræmmede os ved deres tavse Nærværelse. Vi talte kun meget lidt sammen, og jeg for mit Vedkommende var meget glad, da Maaltidet var forbi, og vi kunde trække os tilbage i det mere nymodens Billardværelse og ryge en Cigaret.

»Det kan ikke nytte at nægte det, noget meget muntert Sted er dette her ikke,« sagde Sir Henry. »Jeg antager, at jeg kan vænne mig til det; men for Øjeblikket føler jeg mig ikke ret vel til Mode her. Jeg undrer mig ikke over, at min Onkel blev noget melankolsk ved at leve ganske alene i saa trist et Hus som dette. Men hvis De ikke har noget imod det, vil vi gaa lidt tidlig i Seng i Aften, og saa kan det jo være, at det hele tager sig noget mere tiltagende ud i Morgenbelysning.»

Jeg trak Gardinerne til Side, før jeg gik i Seng og saa ud af Vinduet. Det vendte ud til den store grønne Plæne, der laa foran Indgangsdøren. Bag ved Plænen hævede sig to Trægrupper, der sukkede og svajede i den tiltagende Blæst. Nu

og da skinnede Halvmaanen frem mellem de jagende Skyer. Ved dens kolde Lys saa jeg hinsides Træerne en ujævn Bræmme af Klipper og den mørke, melankolske Hede. Jeg trak Gardinet for igen med en Fornemmelse af, at mit sidste Indtryk harmonerede godt med alle de øvrige.

Men det blev ikke det sidste. Træt og dog aarvaagen laa jeg og kastede mig fra den ene Side af Sengen til den anden, søgende den Søvn, der ikke vilde komme. I det fjerne slog et Kirkeur Kvarterslagene; men ellers hvilede nu Dødens Stillehed over hele den gamle Gaard. Da trænger sig pludselig midt under Nattens Tavshed en Lyd til mit Øre — stærk, tydelig og ikke til at tage fejl af. Det var en Kvindes Hulken, den undertrykte, kvælende Gispn af en, der blev knuget af en ubetvingelig Sorg.

Jeg satte mig overende i Sengen og lyttede spændt. Lyden kunde ikke være kommen langt borte fra, og den maatte være kommen fra selve Huset. I en halv Times Tid lyttede jeg med hver en Nerve spændt; men nu hørte jeg ikke anden Lyd end det fjerne Taarnur og Vedbendens Raslen ude fra Muren.

SYVENDE KAPITEL.

Hr. og Frk. Stapelton fra Merripit House.

Den følgende Morgens friske Skønhed udslettede en Del af det mørke og triste Indtryk, som Baskerville Hall havde indgivet os den foregaaende Dag. Da Sir Henry og jeg sad ved Frokostbordet, strømmede Sollyset ind gennem de høje, farvede Vinduer og dannede med deres Vaabenmærker lysende Malerier paa Gulvet. Det mørke Panel glødede som Bronze i de gyldne Straaler, og det var vanskeligt at tænke sig, at dette virkelig var det Værelse, der for nogle faa Timer siden havde sat os i en saa melankolsk Stemning.

»Jeg antager, at det er os selv og ikke Huset, vi maa skyde Skylden paa,« sagde Baronetten. »Vi var trætte af Rejsen og forfrosne af Køreturen, og derfor fik vi et saa daarligt Indtryk af Stedet. Nu er vi friske og udhvilede, og nu har vi et helt andet Syn paa det.«

»Naa — det var dog ikke en blot og bar Stemning,« svarede jeg. »Hørte De ikke noget — en Lyd, som af en Kvinde, der græd i Nat?«

»Jo, det gjorde jeg mærkeligt nok. Det var netop, som jeg var ved at falde i Søvn. Jeg laa og lyttede en Tid, men der var ikke mere at høre, og derfor tænkte jeg, at jeg havde drømt det hele.«

»Jeg hørte det ganske tydeligt, og jeg er vis paa, at det virkelig var en Kvinde, der hulkede.«

»Vi maa straks se at faa Rede paa den Ting.« Han ringede paa Klokken og spurgte den indtrædende Barrymore, om han kunde give nogen Forklaring paa det, vi havde hørt. Det forekom mig, at Tjenerens blege Ansigt blev endnu blegere, da han fik dette Spørgsmaal af sin Herre.

»Der er kun to Kvinder her i Huset, Sir Henry,» svarede han. »Den ene er Kokkepigen, som har sit Værelse i den anden Fløj, den anden er min Kone, og fra hende kan denne Lyd ikke være kommen, det kan jeg svare for.«

Dette var nu mildest talt Usandhed; thi efter Frokost mødte jeg tilfældigvis Mrs. Barrymore oppe i Korridoren. Solen faldt lige paa hende, da vi gik forbi hinanden; hun var et stort og svært Kvindemenneske med tunge Træk og et haardt, ufølsomt Udtryk om den fast sammenknebne Mund. Men hendes Øjne forraadte hende, de var røde af Graad og tilkastede mig et sky Blik ud under de svuldne Øjenlaag.

Det var altsaa hende, der havde grædt om Natten, og naar hun havde gjort det, maatte hendes Mand vide det, og dog havde han løbet den nærliggende Risiko at blive greben i Usandhed ved at erklære, at hun ikke havde grædt. Hvorfor havde han gjort dette? Og hvorfor havde hun grædt saa bitterligt? Om denne smukke, blege,

sortskæggede Mand begyndte der allerede at lægge sig et skummelt Mystorium. Det var ham, som først havde fundet Sir Charles Lig, og det var kun fra hans Læber, vi havde Beretningen om de Omstændigheder, der førte til den gamle Herres Død. Var det muligt, at det alligevel var Barymore, vi havde set i Caben i Regent Street? Skægget kunde meget godt være det samme. Cab-Kusken havde ganske vist talt om en noget lavere Mand, men det flygtige Indtryk, han havde faaet af ham, kunde man ikke i et og alt bygge paa. Hvorledes skulde jeg komme fuldstændig paa det rene med dette Punkt? Det første, jeg havde at gøre, var aabenbart at komme til at tale med Postmesteren i Grimpen og af ham faa at vide, om Prøvetelegrammet virkelig var bleven overleveret i Barrymores egne Hænder. Hvorledes Svaret end vilde blive, saa fik jeg dog i det mindste noget at melde Sherlock Holmes.

Sir Henry havde en hel Del Papirer at gennemse efter Frokost, og jeg havde derfor god Lejlighed til at gøre denne Udflugt paa egen Haand. En behagelig Spadseretur paa en lille Mil langs Hedens Udkant, førte mig til sidst til en lille graa Landsby, i hvilken to høje Bygninger, der viste sig at være Kroen og Dr. Mortimers Boliger, ragede højt op over de andre. Postmesteren, der tillige var baade Gæstgiver og Købmand, huskede meget tydelig Telegrammet.

»Jo, ganske rigtig, Sir,« sagde han, »jeg lod Telegrammet bringe til Mr. Barrymore, saaledes som det blev forlangt.«

»Hvem overbragte det?«

»Det gjorde min Dreng her. James, du leverede jo Telegrammet til Mr. Barrymore paa Gaarden i forrige Uge — ikke sandt?«

«Jo, Fader.»

»I hans egne Hænder?« spurgte jeg.

»Nej, han var oppe paa Loftet, da jeg kom, saa jeg kunde ikke levere det i hans egne Hænder, men jeg gav det til Mrs. Barrymore, og hun lovede, at hun skulde give ham det straks.«

»Saa De Mr. Barrymore?«

»Nej, Sir, jeg siger Dem jo, at han var oppe paa Loftet.«

»Naar De ikke saa ham, hvor kan De saa vide, at han var paa Loftet?«

»Naa, hans egen Kone maatte vel nok vide, hvor han var,« sagde Postmesteren gnavent. »Fik han ikke Telegrammet? Er der sket nogen For- sømmelse, saa er det jo Mr. Barrymores egen Sag at beklage sig.«

Det lod til at være haabløst at forfølge Sagen videre; men det var klart, at vi trods Holmes's Fælde ikke havde noget Bevis for, at Barrymore ikke havde været i London paa hint Tidspunkt. Sæt nu, at det var saa — sæt, at den Mand, der havde været den sidste, som saa Sir Charles i

Live, tillige var den første, som fulgte i Hælene paa den ny Arving, saa snart han var kommen til England — hvad saa? Var han et Redskab for andre, eller havde han sine egne skumle Hensigter? Hvilken Fordel kunde han have af at forfølge Baskerville-Familien?

Jeg tænkte paa den sælsomme Advarsel, som var klippet ud af den ledende Artikel i *Times*. Var dette hans Værk eller skyldtes det maaske en anden, som havde til Hensigt at modarbejde hans Planer? Det eneste tænkelige Motiv var det, som Sir Henry havde slaaet paa, nemlig at naar Familien var bleven skræmmet bort, vilde Barrymores derved have sikret sig et behageligt og blivende Hjem. Men saadan en Forklaring som denne vilde dog slet ikke staa i noget passende Forhold til de vidtrækkende og snedige Intriger, der syntes at væve et usynligt Næt om den unge Baronet. Holmes selv havde jo ytret, at af alle de sensationelle Sager, han havde haft til Undersøgelse, havde ingen været mere indviklet end denne.

Medens jeg vandrede tilbage ad den lange, triste, ensomme Vej, ønskede jeg inderligt, at min Ven snart maatte kunne rive sig løs fra sine Forretninger i London, saa han kunde komme ud og løfte denne tunge Ansvars-Byrde af mine Skuldre.

Pludselig blev disse mine Tanker afbrudte ved Lyden af løbende Fodtrin bag ved mig og en Stemme, som kaldte mig ved Navn.

Jeg vendte mig om i den Tanke, at det var Dr. Mortimer; men til min store Forbavselse var det en fremmed, som kom løbende efter mig.

Det var en lille, spædlemmet, glatbarberet Mand paa mellem tredive og fyrretyve Aar, med et jomfrunalsk Ansigt, gult Haar, temmelig svære Kæber og iført en graa Sommerdragt samt en gul Straahat. Over den ene Skulder havde han en lille Botaniskerkasse og i den venstre Haand holdt han et grønt Sommerfuglenæt.

»De vil nok undskylde min Paatrængenhed, Dr. Watson,« sagde han, idet han pustende naaede hen til mig. »Her ude paa Heden er vi ligefremme Folk, der ikke gør mange Dikkedarer eller Ophævelser. Af vor fælles Ven, Dr. Mortimer har De sikkert hørt mit Navn nævne. Jeg er Stapleton fra Merripit House.«

»Det vilde jeg have kunnet slutte af Deres Næt og Botaniskerkasse,« sagde jeg, thi jeg vidste jo, at Mr. Stapleton var Naturhistoriker. »Men hvorledes kunde De vide, at det var mig?«

Jeg har været henne at besøge Mortimer, og han viste mig Dem fra sit Vindue, da De gik forbi. Da vi skal samme Vej, besluttede jeg straks at indhente Dem og forestille mig selv. Jeg haaber, at Sir Henry befinder sig godt efter sin Rejse?«

»Ja, Tak, han har det meget godt.«

»Vi var allesammen bange for, at den ny Baronet efter Sir Charles's sørgelige Død skulde

bestemme sig til ikke at bo her. Det er jo meget forlangt af en rig Mand, at han skal komme herud og begrave sig paa et Sted som dette; men jeg behøver ikke at sige Dem, at det er af stor Betydning for Beboerne her. Jeg haaber, at Sir Henry ikke nærer nogen overtroisk Frygt?»

»Nej, det tror jeg ikke.«

»De kender naturligvis Sagnet om den Helvedshund, som hjemsøger Familien.«

»Ja, jeg har hørt det.«

»Det er mærkeligt, saa lettroende Bønderne her omkring er. Enhver af dem er parat til at sværge paa, at de har set et saadant Kreatur paa Heden,«

Han smilede, idet han sagde dette, men det forekom mig, at jeg læste i hans Øjne, at han alligevel tog Sagen meget alvorlig. »Denne Historie havde gjort et stærkt Indtryk paa Sir Charles, og jeg nærer ingen Tvivl om, at det var dette, som førte til hans tragiske Endeligt.«

»Ja, men hvorledes?»

»Hans Nerver var bleven i den Grad spændte, at enhver Hund, der nærmede sig ham, kunde faa en skæbnesvanger Indflydelse paa hans svage Hjerte. Jeg antager ogsaa, at han virkelig har set noget af den Slags hin Aften i Elme-Alléen. Jeg var meget bange for, at saadant noget skulde hænde; thi jeg holdt meget af den gamle Herre, og jeg vidste, at hans Hjerte var svagt.«

»Hvorledes vidste De det?«

»Det fortalte min Ven Mortimer mig.«

»De tror altsaa, at en eller anden Hund har forfulgt Sir Charles, og at han er død af Angest?«

»Har De nogen bedre Forklaring?«

»Jeg har ikke tænkt paa nogen.«

»Har Mr. Sherlock Holmes?«

Disse Ord havde nær taget Vejret fra mig i Øjeblikket, men et Blik paa min Ledsagers blide Ansigt og rolige Øjne viste mig, at han ikke havde haft til Hensigt at overrumple mig.

»Det er jo til ingen Nytte for os at lade, som vi ikke kender Dem, Dr. Watson,« sagde han.

»Deres Beretninger om Deres Vens Opdagelser er ogsaa naaet herud, og De har ikke kunnet gøre ham berømt uden ogsaa selv at blive bekendt. Da Mortimer sagde Deres Navn, kunde han ikke nægte, hvem De var. Naar De er her, saa følger deraf, at Mr. Sherlock Holmes er interesseret i Sagen, og det kan ikke undre dem, at jeg er nysgerrig efter at vide, hvad han mener om den.«

»Jeg kan desværre ikke besvare Deres Spørgsmaal.«

»Tør jeg spørge Dem, om han har i Sinde at bære os med et Besøg?«

»For Øjeblikket kan han ikke forlade Byen; han har andre Sager, som optager hans Tid.«

»Det er højst beklageligt; han kunde maaske ellers kaste noget Lys over det, som nu forekommer

os saa mørkt. Men hvad nu Deres egne Under-
søgelser angaar, saa haaber jeg, at De vil befale
over mig, saafremt jeg paa nogen Maade kan være
Dem til Hjælp. Hvis jeg havde nogen Anelse om,
i hvilken Retning Deres Mistanke gik eller paa
hvilken Maade, De agter at gribe Sagen an, saa
kunde jeg maaske allerede nu give Dem en Haands-
rækning eller et godt Raad.«

»Jeg forsikrer Dem, at jeg ene og alene er
her for at besøge min Ven Sir Henry, og at jeg
ikke trænger til nogen som helst Slags Hjælp.«

»Fortræffeligt,« sagde Stapleton. »De gør fuld-
stændig rigtigt i at være forsigtig og diskret. De
er fuldt berettiget til at bebrejde mig, hvad jeg
selv vil kalde en uberettiget Paatrængenhed, og
jeg lover Dem, at jeg ikke tiere skal komme til-
bage til den Sag.«

Vi var under denne Samtale kommen hen til
et Sted, hvor en smal Gangsti gik af fra Vejen og
bugtede sig ud gennem Heden. En stejl Bakke
med spredte Rullesten laa til højre; den havde
øjensynlig i gamle Dage været anvendt til et Sten-
brud. Den Side, som vendte ud imod os, dan-
nede en mørk, stejl Klippe, i hvis Nicher Brombær
og Bregner havde fæstet Rod. Bagved et fjernere
liggende Højdedrag bølgede en blaa Røgsky i Vejret.

»Et Kvarters Vandring ad denne Hedesti
bringer os til Merripit House,« sagde han. »Maaske
vil De ofre en Times Tid paa et lille Besøg hos

mig, saa at jeg kan have den Fornøjelse at forestille Dem for min Søster.

Min første Tanke var, at jeg burde være ved Sir Henrys Side; men saa huskede jeg paa den store Stabel af Papirer, der var opdyngede paa hans Skrivebord. Det var aabenbart, at jeg ikke kunde være ham til nogen Hjælp med dem. Desuden havde jo Holmes udtrykkelig sagt, at jeg skulde studere Naboerne paa Heden. Altsaa tog jeg mod Stapletons Indbydelse, og vi drejede begge to ned ad Stien.

»Det er et vidunderligt Sted, denne Hede«, sagde han, idet han lod Blikket glide hen over de bølgeformede Sandbanker og de lange grønne Aase, som kronedes af sønderrevne Klipper, der dannede ligesom fantastiske Skumtoppe paa Bølgerne. »Man bliver aldrig ked af Heden. De kan ikke tænke Dem, hvilke vidunderlige Hemmeligheder, den indeholder. Den er saa stor, saa øde og saa gaadefuld.«

»De kender den altsaa godt?«

»Aah, nej, jeg har kun været her i to Aar. Beboerne her vilde kalde mig en nykommer. Vi kom hertil, kort efter at Sir Charles havde bosat sig her; men min Lyst til Naturen førte mig til at undersøge enhver Del af Landet her omkring, og jeg tror nok, at der kun er faa Mennesker, der kender den bedre, end jeg gør.«

»Er den saa vanskelig at komme til at kende?«

»Ja, meget vanskelig. De ser for Eksempel

den store Slette mod nord der med de besynderlige Høje bagved. Ser de noget mærkeligt ved den?»

»Det vilde være en udmærket Plads at holde Rideøvelse paa.

»Det er naturligt, at De tænker saaledes, og denne Tanke har kostet flere Mennesker Livet. Kan De se de lysegrønne Pletter, som findes der tæt ved Siden af hinanden.«

»Ja, det ser ud, som om Jorden der var mere frugtbar end den øvrige.«

Stapleton lo.

»Det er den store Grimpen Pøl«, sagde han. »Et Fejltrin derovre betyder Døden baade for Mennesker og Dyr. Det er ikke længere siden end i Gaar, at jeg saa en af Hedehestene gaa ned i den. Den kom aldrig op mere. Jeg saa dens Hoved i lang Tid rage op af Hængedyndet, men til sidst sank den helt ned i det. Selv i den tørreste Aars-tid er det meget farligt at passere den, men efter Efteraarsregnen er det ligefrem et skrækkeligt Sted. Og dog kan jeg finde Vej lige ind til Midten af den og komme velbeholden tilbage. Naa — ved Guderne, der er nok en af de ulykkelige Heste.«

Noget brunt rullede og tumlede i det grønne Stargræs. Derefter rakes en lang Hals i Vejret, den vred sig i den ynkeligste Kval, og et skrækkeligt Hvin lød hen over Heden. Det løb mig koldt ned ad Ryggen; men det lod til, at min Ledsagers Nerver var stærkere end mine.

»Den er væk«, sagde han, »Hængedyndet har suget den til sig. To i to Dage, ja, kanske flere, for i den tørre Aarstid faar de Vane til at gaa derud, og saa ved de ikke noget om Forskellen, før Dyndet har taget dem. Det er et fælt Sted denne Grimpen Pøl.«

»Og dog siger De, at De kan gaa over den.«

»Ja, der findes et Par Stier, som en behændig Mand kan passere. Dem har jeg opdaget.«

»Hvor kan De have Lyst til at gaa ind paa et saa gyseligt Sted?«

»Jo, — ser De Højen bagved? Det er i Virkeligheden Smaaøer, som paa alle Sider er afskaarne fra Omverdenen ved det uvejsomme Dynd, som i Tidens Løb har bredt sig rundt om dem. Det er der, de sjældne Planter og Sommerfugle findes, hvis man har Mod og Behændighed nok til at komme ud til dem.«

»Jeg skal da forsøge min Lykke en af Dagene.«

Han saa paa mig med stor Forbavselse.

»For Guds Skyld, slaa dog endelig de Tanker af Hovedet,« sagde han. »Deres Blod vilde ellers let komme over mit Hoved. Jeg forsikrer Dem, der vilde ikke være mindste Udsigt til, at De slap derfra med Livet. Det er kun ved stadig at huske paa visse temmelig indviklede Landmærker, at jeg kan færdes der.«

»Hør — hvad er det?« udbrød jeg.

En langstrakt, dyb, ubeskrivelig sørgelig Jamren

lød hen over Heden. Den fyldte hele Luften, og dog var det umuligt at sige, hvorfra den kom. Fra en lav, dæmpet Mumlen steg den til en dyb Brølen og sank derefter igen hen i en tungsindig vibrerende Mumlen. Stapleton saa paa mig med et underligt Udtryk i Ansigtet.

»Mærkeligt Sted, denne Hede,« sagde han.

»Ja, men hvad var det?«

»Bønderne siger, at det er Baskervilles Hund, der kalder paa sit Bytte. Jeg har hørt det et Par Gange før, men aldrig saa tydeligt.«

Med en isnende Angest i Hjertet, lod jeg Blikket glide hen over den uhyre bølgeformige Slette, der var spættet med grønne Pletter af Siv og Rør. Intet levende befandt sig paa den vældige Flade med Undtagelse af et Par Ravne, der skreg højt fra en stejl Klippe bag ved os.

»De er jo et oplyst Menneske, De tror da vel ikke paa noget saadant Nonsens som det?« sagde jeg. »Hvad tror De, kan være Oprindelsen til denne besynderlige Lyd?«

»I Moser kan der undertiden opstaa mærkelige Lyde. Det kan være Dyndet, der synker sammen, eller Vandet, der siver, eller saadant lignende.«

»Nej, nej, dette her var en levende Stemme.«

»Naa — det kan gerne være. Har De nogen Sinde hørt en Rørdrum skringe?«

»Nej, jeg har ikke.«

»Det er ogsaa en meget sjelden Fugl — saa

at sige udryddet — her i England nu; men paa Heden kan man vente sig alt. Ja, jeg skulde ikke blive forbavset, om jeg erfarede, at det, vi her har hørt, var Skriget af den sidste Rørdrum.«

»Det var den uhyggeligste, sælsomste Lyd, jeg nogen Sinde har hørt.«

»Ja, Stedet her er i det hele taget temmelig uhyggeligt. Se engang, der hen paa Højens Side, hvad mener De, det er?«

Hele den stejle Klippeside var bedækket med graa, cirkelrunde Kredse af Sten — der var i det mindste en Snes Stykker i alt.

»Hvad er det? Faarefolde?«

»Nej, det er vore værdige Forfædres Hjem. De forhistoriske Mennesker boede i stor Mængde paa Heden, og da der saa at sige ikke har boet nogen der siden, finder vi alle Sporene af dem urørte. Dette er deres Boliger — kun berøvet deres Tage. De kan endogsaa se Arnestederne og Sengestederne, hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at gaa inden for.«

»Det er jo en hel lille By. Hvornaar har den været beboet?«

»I den graa Oldtid — nærmere kan det ikke bestemmes.«

»Hvad ernærede Menneskene sig af den Gang?«

»De drev om med deres Kvæg paa Heden, og dernæst lærte de ogsaa at grave efter Tin, da deres Broncesværd begyndte at fortrænge Stenøkserne.

Se engang den store Grube i Højen der lige overfor, det er Mærker derfra. Ja, der er adskillige mærkelige Ting at finde her ude paa Heden, Dr. Watson. Aah, undskyld mig et Øjeblik! Det er ganske vist en Cyclopides!«

En lille Bille eller Sommerfugl var flagret tværs over Stien foran os, og i næste Øjeblik styrtede Stapleton med hæsblæsende Iver af Sted efter den. Til min store Ængstelse fløj Insektet lige ud over den store Pøl, men min Ledsager standsede ikke et Øjeblik; han blev ved med sin Forfølgelse og sprang fra Tue til Tue, idet han svingede sit grønne Net i Luften. Hans graa Dragt og stødvise, zig-zagformige Bevægelser gav ham selv en vis Lighed med en uhyre stor Sommerfugl.

Jeg stod og betragtede hans Forfølgelsen med en Blanding af Beundring over hans sjældne Behændighed og Angest for, at han skulde miste Fodfæstet i det forræderske Hængedynd, da jeg hørte Lyden af Fodtrin bag ved mig, og da jeg vendte mig om, saa jeg en Kvinde staa tæt ved mig paa Stien. Hun var kommen derovre fra, hvor Røgstriben antydede, at Merripit House var beliggende, men Bakkerne havde skjult hende, indtil hun var kommen tæt hen til mig.

Jeg nærede ingen Tvivl om, at dette maatte være den Miss Stapleton, hvis Navn jeg havde hørt nævne; thi Damer af denne Slags maatte ifølge Sagens Natur være meget sjældne paa Heden, og

jeg huskede, at hun var bleven beskrevet som en stor Skønhed.

Og den Dame, der nu nærmede sig mig, var overordentlig smuk og derhos af en meget sjælden Type. Man kunde ikke godt tænke sig nogen større Modsætning mellem Broder og Søster; thi Stapleton maatte absolut kaldes blond, han havde lyst Haar og graa Øjne, medens hun var mørkere end nogen af de Brunetter, jeg hidtil havde set i England, og derhos høj, slank og elegant. Hun havde et stolt, smukt formet Ansigt, der var saa regelmæssigt, at det kunde være bleven kedeligt, hvis det ikke havde været udstyret med en udtryksfuld Mund og mørke, straalende, livlige Øjne. Føj her til en fuldkommen Figur og en elegant Dragt, og man vil kunne forstaa, at hun var en sjælden Fremtoning paa en ensom Hedesti.

Da jeg vendte mig om, var hendes Øjne fæstede paa Broderen, og derefter fremskyndede hun sin Gang hen imod mig. Jeg havde løftet paa Hatten og stod i Begreb med at komme med en forklarende Bemærkning, da hendes egne Ord bragte mine Tanker ind i et helt andet Spor.

»Vend tilbage!« udbrød hun. »Tag straks lige tilbage til London«.

Det eneste, jeg kunde, var at stirre paa hende i dum Forbavselse. Hun saa paa mig med et flammende Blik, medens hun i den højeste Utaalmodighed klappede i Jorden med Foden.

»Hvorfor skulde jeg tage tilbage?« spurgte jeg endelig.

»Det kan jeg ikke sige«. Hun talte i en dæmpet, ivrig Tone og med en ejendommelig læspende Udtale. »Men for Guds Skyld, gør, hvad jeg beder Dem om. Tag tilbage, og sæt aldrig Deres Fod paa Heden mere!«

»Ja, men jeg er jo lige kommen her.«

»Menneske!« raabte hun, »kan De da ikke forstaa, naar en Advarsel er til Deres eget bedste? Tag tilbage til London! Rejs endnu i Aften. Søg for enhver Pris bort fra dette Sted! Hys, min Broder kommer tilbage! Ikke et Ord om, hvad jeg her har sagt. Vil De ikke være saa god at plukke den Gøgeurt til mig, som vokser derovre mellem Ulvefødderne? Der er usædvanlig mange Gøgeurter her paa Heden, men de smukkeste er rigtignok forbi nu.«

Stapleton havde opgivet Jagten og kom pustende og rød af Anstrengelse tilbage til os.

»Se, se, Beryl — er du der!« sagde han, og det forekom mig, at hans Hilsen ikke var meget hjertelig.

»Ja, som du ser, Jack; naa — du er nok bleven ordentlig varm.«

»Ja, jeg løb efter en Cyclopides. Den er meget sjælden, især saa langt hen paa Efteraaret. Det var stor Skade, at jeg ikke fik fat i den.« Han talte i en ligegyldig Tone, men hans smaa, lyse

Øjne skottede skarpt og vedholdende fra hende til mig.

»Du har præsenteret dig selv, ser jeg.«

»Ja, jeg stod og talte med Sir Henry om, at det var lidt for sent for ham at se Hedens Skønheder.«

»Hvad? — Hvem tror Du da, dette er?«

»Jeg antager, at det er Sir Henry Baskerville.«

»Nej, nej,« sagde jeg, »kun en meget simpel borgerlig Person, men ganske vist hans Ven. Mit Navn er Dr. Watson.«

En Ærgrelses Rødme gled over hendes skønne, udtryksfulde Ansigt. »Nu — saa har vi talt ud fra helt forkerte Forudsætninger,« sagde hun.

»Naa — der kunde da ikke være Tid til ret megen Talen,« bemærkede Broderen med det samme skarpe, inkvisitoriske Blik.

»Jeg talte, som om Dr. Watson var fast Beboer her, i Stedet for, at han kun er Gæst,« sagde hun. »Det har ikke stort at sige for ham, om det er Gøgeurternes Tid eller ej. Men De vil vel nok alligevel følge med os og se Merripit House — ikke sandt?«

En kort Vandring bragte os til deres Hjem, et gammelt, trist Hedehus, der fordem havde været Bolig for en af de gamle rige Kvægbesiddere, men nu var lavet om til en moderne Vaaning. En Frugthave omgav det; men Træerne var, som altid paa Heden, forkrøblede og hærgede af den skarpe

Vind, og hele Stedet gjorde et tarveligt og melankolsk Indtryk.

Vi blev indladt af en underlig, gammel, visse Tjener. Han var iført en rustrød Frakke og lod til at være Husets eneste Tyende. Da jeg kom ind, viste det sig imidlertid, at Værelserne ikke alene var store, men ogsaa udstyrede med en Elegance, i hvilken jeg mente at kunne genkende Søsterens Smag. Idet jeg saa ud af Vinduet og hen over den med Rullesten bestrøede Hede, der med sine Høje og Dale strakte sig langt, langt ud i det fjerne, kunde jeg ikke lade være at spekulere paa, hvad der vel kunde have bragt denne højt dannede Mand og denne smukke Kvinde til at fæste Bo paa sligt et Sted.

»Et besynderligt Sted at udvælge sig — synes De ikke?« sagde han, som om han vilde give Svar paa mine Tanker. »Og dog føler vi os særdeles lykkelige her — ikke sandt, Beryl?«

»Jo, meget lykkelige,« sagde hun; men der var ingen Vederhæftighed i Tonen, hvori hun sagde det.

»Jeg havde en Skole«, sagde Stapleton, »det var oppe i den nordlige Del af Landet. For en Mand med mit Temperament faldt selve Undervisningen meget mekanisk og uinteressant; men det at leve sammen med Ungdommen, at bidrage sit til at forme disse unge Karakterer og paatrykke dem sine egne Anskuelser, Ideer og Idealer var

mig til stor Tilfredshed og Glæde. Skæbnen var os imidlertid imod: en ondartet Epidemi brød ud i Skolen, og tre af Drengene døde. Den rettede sig aldrig igen efter dette Slag, og en stor Del af min Formue blev uigenkaldelig tabt. Og dog — hvis det ikke var fordi, jeg ogsaa havde mistet det for mig saa henrivende Samliv med Drengene, kunde jeg fristes til at være taknemlig over denne Ulykke; thi med den store Lyst, jeg har til Botanik og Zoologi, finder jeg her en uudtømmelig Arbejds-mark, og min Søster er lige saa stor en Elsker af Naturen som jeg. Alt dette, Dr. Watson er kommen over Deres Hoved paa Grund af det Udtryk, jeg læste i Deres Ansigt, da De betragtede Heden fra vort Vindue.«

»Ja, det for ganske vist igennem mine Tanker, at den maatte være lidt trist — mindre dog maaske for Dem end for Deres Søster.«

»Nej, nej, jeg keder mig aldrig«, skyndte hun sig at bemærke.

»Vi har vore Bøger, vi har vore Studier, og desuden har vi interessante Naboer. Dr. Mortimer er en meget lærd Mand paa sit Omraade. Den stakkels Sir Charles var ogsaa en særdeles behagelig Omgangsfælle. Vi kom meget sammen og savner ham mere, end jeg kan sige Dem. Tror De, jeg vilde komme til Ulejlighed, hvis jeg i Eftermiddag aflagde Sir Henry en Visit for ogsaa at gøre hans Bekendtskab?«

»Nej, jeg er vis paa, det vilde være ham en stor Fornøjelse.«

»Saa vil De maaske være saa god at lade et Ord falde om, at jeg kommer. Vi kan efter ringe Lejlighed dog maaske bidrage lidt til at adsprede ham, indtil han bliver vant til sine ny Omgivelser. Men vil De nu ikke følge med ovenpaa, Dr. Watson, for at se min Samling af Ulvefødder? Jeg tror nok, det er den mest komplette, der findes i Sydvest-England. Naar De har faaet den set igennem, vil Frokosten sikkert være færdig.«

Jeg længtes imidlertid efter at komme tilbage til min Myndling. Hedens Tungsindighed, den ulykkelige Hests Død, den uhyggelige Lyd, der var bleven sat i Forbindelse med det mørke Sagn om Baskervillerne — alt dette satte mig i en melankolsk og ængstelig Stemning. Efter disse mere eller mindre ubestemte Indtryk var derefter kommen Miss Stapletons bestemte og tydelige Advarsel, der var bleven fremsat med en saa indtrængende Alvor, at jeg ikke kunde tvivle om, at der laa noget virkeligt truende til Grund derfor. Jeg modstod derfor alle indtrængende Opfordringer om at blive til Lunch og begav mig straks paa Vej hjemefter, idet jeg fulgte den samme Sti, ad hvilken jeg var kommen.

Der maa imidlertid have været en Genvej for dem, der kendte den; thi før jeg endnu havde naaet Vejen, forbavsedes jeg højlig ved at se Miss

Stapleton sidde paa en stor Sten ved Siden af denne. Hendes Ansigt var blevet endnu skønnere ved den Blussen, Anstrengelsen havde fremkaldt, og hun holdt den ene Haand i Siden, som om hun havde faaet Sting af at løbe.

»Jeg har løbet hele Vejen, for at komme her-til før Dem, Dr Watson,« sagde hun. »Jeg fik ikke engang Tid til at tage min Hat paa. Jeg maa ikke tøve, for saa vil min Broder savne mig. Det, jeg vilde, var at sige Dem, hvor ked jeg er over den dumme Fejltagelse, at jeg kunde tro, De var Sir Henry. Jeg beder Dem, indstændig, glem de Ord, jeg sagde, de har jo slet ikke nogen Anvendelse paa Dem«.

»Nej, dem kan jeg ikke saadan glemme, Miss Stapleton,« sagde jeg. »Jeg er Sir Henrys Ven, og hans Velfærd ligger mig meget paa Sinde. Sig mig nu, hvorfor det var Dem saa magtpaaliggende, at Sir Henry skulde vende tilbage til London?«

»Aah, det hele var kun et Kvindelune — en Grille, Dr. Watson. Hvis De kendte mig bedre, saa vilde De vide, at jeg ikke altid kan give Grunde for, hvad jeg siger eller gør«.

»Nej, nej, jeg husker jo saa tydelig den Frygt, der laa i Deres bævende Stemme, og den Angest, der skinnede ud af Deres Øjne. Jeg beder Dem, vær nu oprigtig imod mig, Miss Stapleton; thi i al den Tid, jeg har været her, har jeg haft en Fornemmelse af, at der samlede sig truende Skyer rundt

om os. Tilværelsen er bleven som hin store Grimpen Pøl med smaa grønne Pletter rundt omkring, som vi kan synke i, og vi har ingen Vejviser til at føre os. Sig mig derfor, hvad det var, De mente, og jeg lover Dem, at jeg skal bringe Deres Advarsel til Sir Henry.«

Et Udtryk af Vaklen gled for et Øjeblik hen over hendes skønne Ansigt, men hendes Øjne var bleven haarde igen, da hun svarede mig:

«De gør altfor meget ud af det, Dr. Watson,» sagde hun. »Min Broder og jeg blev begge to dybt rystede ved Sir Charles's Død. Vi kendte ham saa godt; thi hans kæreste Spadseretur var tværs over Heden til vort Hus. Han var stærkt paavirket af den Forbandelse, der hang over hans Familie, og da Katastrofen saa indtraf, var det meget naturligt, at jeg fik den Tro, der maatte være nogen Grund til den Frygt, han havde næret. Jeg blev derfor meget bekymret, da et andet Medlem af Familien kom herud for at bosætte sig her, og jeg følte, at han burde advares mod den Fare, som truede ham. Det var ikke andet, jeg havde at sige.«

»Ja, men hvad er det for en Fare?«

»De kender jo Historien om Hunden?«

»Jeg tror ikke paa sligt Nonsens.«

»Ja, men det gør jeg. Hvis De har nogen Indflydelse paa Sir Henry, da før ham bort fra et Sted, der altid har været skæbnesvangert for hans

Familie. Verden er jo stor. Hvorfor skal han da netop vælge at bo paa et saa farligt Sted?»

»Netop fordi det er et farligt Sted; saaledes er nu engang Sir Henrys Natur. Hvis De ikke kan give mig nogen mere bestemt Underretning end denne, saa er jeg bange for, det vil blive umuligt at faa ham til at rejse.«

»Jeg kan ikke sige noget bestemt; thi jeg ved ikke noget bestemt.«

»Jeg vil dog give Dem endnu et Spørgsmaal, Miss Stapleton. Hvis De ikke mente andet og mere end dette, da De første Gang talte til mig, hvorfor var det Dem da saa meget om at gøre, at Deres Broder ikke fik noget at høre? Der er jo intet heri, som han eller nogen anden kan have noget imod?»

»Det er min Broder meget magtpaaliggende, at Gaarden bliver beboet; thi han ved jo, at dette er en Velgerning for de fattige Folk paa Heden. Han vilde derfor blive meget vred, hvis han fik at vide, at jeg havde sagt noget, som kunde bevæge Sir Henry til at tage bort. Men nu har jeg gjort min Pligt og vil ikke sige mere. Jeg maa skynde mig tilbage, ellers vil han savne mig og fatte Mistanke om, at jeg har talt med Dem. Farvel!«

Med disse Ord vendte hun sig fra mig og var nogle faa Minutter efter forsvunden mellem de store Kampesten, hvorpaa jeg med Hjertet opfyldt af bange Anelser fortsatte min Vej til Baskerville Hall.

SYVENDE KAPITEL.

Dr. Watsons første Rapport.

Fra dette Tidspunkt vil jeg berette om Begivenhedernes Gang ved at afskrive mine Breve til Sherlock Holmes, de, der ligger foran mig her paa Bordet. Et Blad mangler ganske vist, men ellers er de lige saa fuldstændige, som da jeg skrev dem, og de angiver mine Følelser og min Mistanke fra de forskellige Tidspunkter mere tydeligt og levende, end min Erindring kunde gøre, hvor klar denne saa end er.

Baskerville Hall, den 13. Oktober.

Kære Holmes! Mine foregaaende Breve og Telegrammer har jo holdt Dem saa temmelig à jour med alt, hvad der er hændet i denne mest gudforladte Krog af Verden. Jo længere jeg opholder mig her, des mere præges min Sjæl af Hedens dybe Tungsind, og desto mere faar dens Ubegrænsethed og skumle Skønhed Magt over mit Sind. Naar man først er kommen ind til dens Hjerte, har man ladet alle Spor af det moderne England langt bag ved sig, medens man paa den anden Side ved hvert andet Skridt føler sig omgivet af de forhistoriske Menneskers Hjem og Virken. Gaar man sig en Tur, saa har man paa alle Sider af sig disse forglemte Folks Huse, samt deres Grave og de uhyre Monoliter, som antages at have hørt til deres Guds-

huse. Ser man paa de graa Stenhuse, der træder frem mod de nøgne Bakkesider, saa er det, som om man helt havde forladt sin egen Tid, og hvis man saa en skindklædt, haarrig Mand kravle ud af den lave Dør og lægge en Pil med Flintspids paa sin Bue, saa vilde man synes, at hans Nærværelse der var mere naturlig end ens egen. Det mærkeligste er, at de har levet saa tæt sammen paa en Jordbund, der sandsynligvis altid har været lige ufrugtbar. Jeg er ikke oldkyndig, men jeg kunde tænke mig, at det var en eller anden ukri- gersk og fortrykt Stamme, der var bleven nødt til at nøjes med det, som ingen andre vilde have.

Alt dette har jo imidlertid intet at gøre med den Mission, som De har sendt mig ud paa, og det vil rimeligvis forekomme Dem, der er saa praktisk anlagt, meget uinteressant. Jeg husker endnu godt Deres fuldstændige Ligegyldighed over for Spørgs- maalet, om Solen bevæger sig om Jorden, eller Jorden drejer sig om Solen. Lad mig derfor vende tilbage til de Kendsgerninger, der angaar Sir Henry Baskerville.

Naar De ikke i de sidste Dage har modtaget nogen Rapport fra mig, saa har det sin Grund i, at der indtil i Dag ikke har været noget nyt at berette. Men nu er der sket noget meget forunder- ligt, som jeg skal fortælle, naar jeg kommer dertil. Allerførst maa jeg imidlertid gøre Dem bekendt med de andre Faktorer, som vedrører Situationen.

En af disse, og en, som jeg hidtil kun ganske løselig har berørt, er den undslupne Fange paa Heden. Der er almindelig Grund til at tro, at han nu er sluppen helt bort, og dette er en stor Lettelse for denne Egns enligboende Bønder. Der er nu hengaaet fjorten Dage siden hans Flugt, og i den Tid er han hverken bleven hørt eller set. Det maa anses for utænkeligt, at han i al den Tid har kunnet bjærge Livet paa Heden. Hvad det angaar at finde Skjul, saa har der naturligvis ikke været noget i Vejen derfor; thi enhver af de omtalte Stenhuse kunde tjene ham til Opholdssted. Men her findes intet at spise, med mindre han vilde fange og slagte et af Faarene paa Heden. Vi tror derfor som sagt, at han er sluppen bort, og af den Grund sover Bønderne nu langt roligere end før.

Vi er fire vaabenføre Mænd her paa Gaarden, saa vi kunde jo endelig nok forsvare os selv; men jeg maa tilstaa, at jeg har haft mange urolige Øjeblikke, naar jeg har tænkt paa Stapletons. De bor jo langt borte fra enhver Hjælp. Der er kun en Tjenestepige og en gammel Tjener foruden Søsteren og Broderen, og den sidste er endda langt fra nogen stærk Mand. De vilde være ganske hjælpeløse over for en saadan desperat Fyr som denne Notting Hill Morder, naar han først havde tiltvunget sig Adgang til deres Hus. Baade Sir Henry og jeg var meget bekymrede for deres Sikker-

hed, og vi foreslog derfor, at Staldkarlen Perkins skulde gaa derover hver Aften og ligge der om Natten; men dette vilde Stapleton ikke høre noget om.

Sagen er, at vor Ven Baronetten begynder at vise en betydelig Interesse for vor skønne Naboerske. Dette er nu ikke at undres over; thi for en saa virkelysten og livlig Natur som hans, maa Tiden blive frygtelig lang paa dette ensomme Sted, og dertil kommer, at hun virkelig er en meget fortryllende og skøn Kvinde. Der er noget vist tropisk og exotisk over hende, saa at hun danner en besynderlig Modsætning til sin kølige og følesløse Broder. Dog skimtes der ogsaa stundom hos ham en skjult Ild. Han maa sikkerlig besidde en meget stærk Indflydelse paa hende; thi jeg har, naar hun talte, set hende stadig kaste stjaalne Blikke hen til ham som for at overbevise sig om, at han bifaldt, hvad hun sagde. Jeg vil da haabe, at han behandler hende godt. Der er en vis streng Glans i hans Øjne og et fast Træk om hans tynde Læber, som tyder paa en haard og ubarmhjertig Karakter. De vil i ham finde et interessant Studium.

Han kom over og aflagde sit Besøg paa Baskerville Hall hin første Dag, og allerede den næste Formiddag førte han os ud for at vise os det Sted, hvor man mener, at Sagnet om hin onde Hugo er opstaaet. Det var en Udflugt paa en Mils Vej tværs over Heden til et Sted, der har et saa mørkt og tungsindigt Udseende, at allerede dette kunde tænkes

at have givet Anledning til Historien. Vi forefandt mellem sønderrevne Klipper en kort Dal, som førte ind til en aaben Plads, hvis moseagtige Bund var tæt bevokset med Kæruld. Midt paa denne Plads hævede sig to store Sten, som af Vinden og Regnen var slidte og tilspidsede i Toppen, saa at de fik stor Lighed med et eller andet Kæmpedyrs dødbringende Hugtænder.

I enhver Henseende stod dette Sted i god Samklang med hint gamle tragiske Sagn. Sir Henry var meget optaget af det hele og spurgte Stapleton mere end een Gang, om han virkelig troede paa, at overnaturlige Magter saaledes kunde gribe ind i Menneskenes Skæbne, han sagde det nok i en spøgende Tone; men det var tydeligt, at han mente det alvorligt. Stapleton var meget reserveret i sine Svar, og det var let at se, at han sagde mindre end han kunde have gjort, og at han af Hensyn til Baronettens Følelser ikke vilde udtale, hvad han mente. Han fortalte os om lignende Tilfælde, hvor hele Slægter havde lidt under onde Magters Indgriben, og da han forlod os, havde vi begge det bestemte Indtryk, at han delte det almindelige Syn paa Sagen.

Paa Tilbagevejen gjorde vi Ophold i Merripit House for at spise Frokost, og det var ved den Lejlighed, at Sir Henry gjorde Miss Stapletons Bekendtskab. Fra det første Øjeblik, han saa hende, var det tydeligt for alle, at han var stærkt indtaget

i hende, og jeg skulde tage meget fejl, hvis denne Følelse ikke er gensidig. Paa Hjemvejen kom han atter og atter tilbage til hende, og fra den Tid er der næppe gaaet en eneste Dag, uden at vi har set og talt med de to Søskende. De skal spise til Middag her i Aften, og der er Tale om, at vi skal besøge dem igen i næste Uge.

Man skulde jo tro, at et Parti mellem Baskerville Halls Ejer og Søsteren vilde være meget velkomment for Stapleton, og dog har jeg mere end een Gang opfanget et Udtryk af den højeste Mishag i hans Ansigt, naar Sir Henry har vist Søsteren sin Opmærksomhed. Han elsker hende ganske vist højt og vilde uden hende komme til at føre et meget ensomt Liv; men det vilde dog være den højeste Grad af Egenkærlighed, om han vilde stille sig i Vejen for et fra hendes Side saa glimrende Parti. Og dog er jeg vis paa, at han ikke ønsker, at deres Fortrolighed skal modnes til Kærlighed; jeg har flere Gange iagttaget, at han har gjort sig Umage for at forhindre, at de blev alene to. Deres Instruktion om aldrig at lade Sir Henry gaa ud alene vil, i Parenthes bemærket, blive meget vanskelig at efterfølge, hvis vi nu skal have en Kærlighedsaffære føjet til de andre Vanskeligheder. Den Yndest, jeg har vundet hos ham, vilde ogsaa snart gaa tabt, hvis jeg skulde udføre Deres Ordre lige efter Bogstaven.

Forgangen Dag — for at være endnu mere

korrekt, i Torsdags, spiste Dr. Mortimer Frokost hos os. Han har været i Færd med at udgrave en Stendysse ved Long Down og har der forskaffet sig en forhistorisk Hovedskal, der opfylder ham med den højeste Glæde. Jeg har aldrig kendt en saa eensidig Enthusiast som han! Senere paa Dagen kom ogsaa Stapleton til Stede, og den gode Doktor førte os efter Sir Henrys Anmodning ned til Elme-Alléen for nøjagtig at vise os, hvorledes alt var gaaet til hin skæbnesvangre Aften.

Denne meget omtalte Elme-Allé er en lang, melankolsk Gang mellem to høje, klippede Hække, og paa hver Side af den grusbelagte Gang i Midten er der en smal Græsrabat. Ved den fra Gaarden fjerneste Ende er der et gammelt, forfaldent Lysthus. Midtvejs i Alléen findes Laagen ud til Heden, der, hvor den gamle Herre efterlod sin Cigaraske. Det er en hvidmalet Laage med en Klinke. Hinsides den ligger den vidtstrakte Hede.

Jeg huskede den Teori, De havde opstillet, angaaende det, der var sket, og søgte at udmale mig det hele Optrin. Medens den gamle Herre stod der, saa han noget komme tværs over Heden, noget, der forfærdede ham i den Grad, at han ganske tabte Fatningen og styrtede af Sted i stedse vildere Fart, indtil han faldt død om af Rædsel og Udmattelse. Her foran os laa nu den lange, skumle Tunnel, som han flygtede ned ad. Og for hvad? En Faarehund paa Heden? Eller en Spøgelsehund,

sort, tavs og monstrøs? Var Menneskehænder med i dette Værk? Vidste den blege, skarpt iagttagende Barrymore mere, end han skøttede om at sige? Alt dette var dunkelt og ubestemmeligt, men der laa dog stadig en Forbrydelses mørke Skygge bag ved det. —

En anden af Naboerne har jeg truffet, siden jeg skrev sidst. Det er Mr. Frankland af Lafter Hall, der ligger omtrent en Mils Vej Syd for os. Det er en ældre Mand med et rødt Ansigt, hvidt Haar og et udpræget kolerisk Udseende. Hans Kæphest er den engelske Proceslov, og han har tilsat en hel stor Formue ved Retstrætter. Han fører Proces alene for at have den Fornøjelse at føre Proces, og det er ham lige meget, hvilken Side af en Sag, han skal hævde, saa det er intet Under, at Proces for ham er bleven en kostelig Sport. Undertiden finder han paa at spærre en offentlig Vej, og opfordrer saa Sogneraadet til at søge Rettens Hjælp for at faa den genaabnet. Til andre Tider nedriver han med egen Haand en anden Mands private Led og paastaar, at der har været offentlig Vej der fra umindelige Tider, samt udfordrer Ejermanen til Proces om Spørgsmaalet. Han er godt bevandret i de gamle Landbrugs- og Kommunallove, og denne Kundskab anvender han undertiden til bedste for Beboerne i Fernworthy, men ogsaa undertiden imod dem, saa at han afvekslende bæres i Triumf gennem Landsbyens Gade og brændes in

effigie, alt efter som hans sidste Standpunkt har været. Der siges, at han for Tiden har en seks—syv Processer paa Haanden, at de rimeligvis vil sluge den sidste Rest af hans Formue, og at Brodden derved vil være taget fra ham, saa at han for Fremtiden bliver uskadelig.

Naar man ser bort fra denne Proceslyst, synes han ellers at være en venlig, godhjertet Person, og jeg omtaler ham kun, fordi De udtrykkelig har forlangt, at jeg skulde sende Dem en Beskrivelse af de Personer, der omgiver os. For Øjeblikket er han beskæftiget paa en ret kuriøs Maade; thi da han er Amatør-Astronom, er han i Besiddelse af en fortrinlig Kikkert, med hvilken han, saa lang Dagen er, ligger oppe paa Taget af sit Hus og spejder ud over Heden i alle Retninger for om muligt at opfange et Glimt af den undslupne Fange.

Hvis han vilde indskrænke sin Virksomhed hertil, saa vilde alt være godt; men der gaar Rygter om, at han har i Sinde at anlægge Sag imod Dr. Mortimer, fordi han har aabnet en Grav uden de nærmeste Slægtninges Samtykke. Det er naturligvis Stendyssen i Long Down, der er Tale om. Han hjælper i det hele taget til at bringe lidt Afveksling i vor ellers saa monotone Tilværelse, og bringer et Stænk af Humor ind, hvor det haardt tiltrænges.

Og da eg nu har ført Dem à jour med Hensyn til den undslupne Fange, Stapletons, Dr. Mortimer og Mr. Frankland af Lafter Hall, saa lad mig

slutte med det, der efter min Mening er det vigtigste, og fortælle Dem noget mere om Barrymores, og da især om den sidste Nats overraskende Afsløring.

Først Prøve-Telegrammet, som De sendte fra London for at overbevise Dem om, at Barrymore virkelig var her. Jeg har jo allerede forklaret, at Postmesterens Vidnesbyrd viser, at Prøven var ganske værdiløs, og at vi intet Bevis har faaet, hverken i den ene eller den anden Retning. Jeg fortalte Sir Henry, hvorledes Sagen stod, og med den ham egne Maade at gaa lige til Sagen paa, lod han straks Barrymore kalde op og spurgte ham, om han selv havde modtaget Telegrammet. Hertil svarede Barrymore ja.

»Leverede Drengen det i Deres egne Hænder?« spurgte Sir Henry.

Barrymore saa lidt forbavset ud og betænkte sig noget.

»Nej«, sagde han saa, »jeg var den Gang oppe paa Pulterkammeret, og min Kone bragte det op til mig.«

»Besvarede De det selv?«

»Nej, jeg sagde til min Kone, at hun skulde svare, og saa gik hun ned og skrev det.«

Samme Aften kom han selv tilbage til dette Spørgsmaal.

»Jeg kunde ikke rigtig forstaa Hensigten med Deres Spørgsmaal i Formiddags, Sir Henry«, sagde

han. »Jeg haaber da, at det ikke er Deres Mening, at jeg har gjort noget, hvorved jeg har forspildt Deres Tillid?«

Sir Henry maatte forsikre ham om, at det ikke var Meningen, og for at berolige ham, forærede han ham en betydelig Del af sin gamle Garderobe. Den Gang havde han nemlig lige modtaget sit ny Udstyr fra London.

Mrs. Barrymore interesserer mig meget. Hun er en tung, solid Person, temmelig indskrænket, men overmaade respektabel og noget puritansk anlagt. De kan næppe forestille Dem, hvor let hendes Følelser kan blive sat i Bevægelse. Jeg har jo fortalt Dem, hvorledes jeg allerede den første Nat, jeg var her, hørte hende græde bitterlig, og siden da har jeg mere end een Gang bemærket Spor af Taarer paa hendes Kinder. Der er en eller anden dyb Sorg, som stadig gnaver paa hendes Hjerte. Undertiden tænker jeg paa, om en eller anden gammel Skyld skulde pine hendes Samvittighed, og til andre Tider mistænker jeg Barrymore for at være Hustyran. Jeg har altid haft en Fornemmelse af, at der var noget mærkeligt og muggent ved denne Mands Karakter, og sidste Nats Hændelser har saa noget nær forandret min Mistanke til Vished.

Og dog er det i og for sig kun en Ubetydelighed, der er hændet. De ved jo nok, at jeg aldrig sover meget fast; og efter at De har overdraget

mig Pladsen som Vægter her paa Gaarden, er min Søvn bleven endnu lettere end ellers. Sidste Nat — Klokken var henved to — blev jeg vækket ved at høre listende Skridt uden for mit Værelse. Jeg stod op, aabnede Døren og kiggede ud. En lang, mørk Skygge kastedes af en Mand, der med et Lys i Haanden listede sig gennem Gangen. Han var kun iført Skjorte og Benklæder og havde bare Fødder. Jeg kunde kun se hans Omrids; men hans Højde sagde mig, at det var Barrymore. Han gik meget langsomt og forsigtigt, og der var noget ubeskriveligt forbryderisk og stjaalent i hele hans Fremtræden.

Jeg har jo fortalt Dem, at Korridoren er afbrudt af Galleriet, som løber rundt om Forhallen, men den fortsætter sig paa den anden Side. Jeg ventede, indtil han var kommen mig af Syne, derpaa fulgte jeg efter ham. Da jeg var kommen rundt om Galleriet, var jeg naaet til Enden af den anden Korridor, og af Lysskæret, der kastedes ud gennem en aabentstaaende Dør, kunde jeg se, at han var gaaet ind i et af Værelserne. Alle de Værelser, som ligger i denne Del af Fløjen, er imidlertid baade ubeboede og umøblerede, og derfor blev hans Ekspedition hertil endnu mere gaadefuld. Lyset skinnede roligt ud, som om han vedblev at staa stille. Saa sagte som muligt listede jeg mig ned gennem Korridoren og kiggede ind gennem Dørsprækken.

Barrymore stod i en bøjet Stilling henne ved Vinduet og holdt Lyset mod Ruden. Hans Profil var vendt halvt om imod mig, og det var, som om hans Ansigt blev ganske stift af Forventning, idet han stirrede ud over den mørke Hede. I nogle Minutter stod han saaledes og stirrede med spændt Opmærksomhed, saa udstødte han et dybt Suk og pustede derpaa med en utaalmelig Gebærde Lyset ud. Øjeblikkelig listede jeg mig tilbage til mit Værelse, og ganske kort efter kom de listende Skridt atter forbi min Dør. Længe efter, da jeg var falden i en let Blund, hørte jeg en Nøgle blive drejet om i en Laas et eller andet Sted i Huset; men jeg kunde ikke bestemt afgøre, hvorfra Lyden kom.

Hvad alt dette skal betyde kan jeg ikke forklare mig; men at der foregaar skjulte Ting her i denne skumle Bolig er tydeligt nok, og før eller senere kommer vi vel ogsaa nok paa Spor efter Sammenhængen. Jeg vil ikke plage Dem med mine Formodninger; thi De bad mig jo kun om at meddele Dem Kendsgerningerne. Jeg har til Morgen haft en lang Samtale med Sir Henry, og vi har paa Grundlag af mine Observationer sidste Nat lagt en Slagplan. Den vil jeg imidlertid ikke omtale nu; den skal tjene til at gøre min næste Rapport interessant at læse.«

NIENDE KAPITEL.

Dr. Watsons anden Rapport.

Lyset paa Heden.

»Baskerville Hall, 15. Oktober.

Kære Holmes! Naar jeg under den første Del af mit Ophold her kun har været i Stand til at sende Dem faa og betydningsløse Beretninger, saa maa De indrømme mig, at jeg nu indhenter det forsømte, og at Begivenhederne i den sidste Tid ligefrem er myldret ind paa os.

Min sidste Rapport endte med Barrymore ved Vinduet, og nu har jeg allerede en hel Pose fuld af Nyheder, der, hvis jeg ikke tager fejl, vil for-
bavse Dem meget. Tingene har taget en Vending her, som jeg slet ikke har kunnet vente. I visse Retninger er der i Løbet af det sidste Par Døgn kommen mere Klarhed over dem, men i andre Retninger er de bleven endnu mere indviklede. Men nu skal jeg fortælle Dem det hele, saa kan De selv dømme derom.

Om Morgenens efter det sidst omtalte Eventyr gik jeg før Frokost ned igennem Korridoren og undersøgte det Værelse, som Barrymore havde været inde i om Natten. Det vestlige Vindue, gennem hvilket han med saa stor Spænding havde stirret, havde — lagde jeg Mærke til — een Særegenhed fremfor alle de andre Vinduer i Huset — det frem-

byder den nærmeste Udsigt ud over Heden. Der er en Aabning mellem to Træer, som tillader den, der stiller sig ved Vinduet, at se lige ud over den, medens man fra alle de andre Vinduer kun opfanger et mere fjernt Glimt af den. Da Barrymore blandt alle Vinduerne, af hvilke mange ligger langt bekvemmere for ham, udtrykkelig har udvalgt sig dette, følger deraf, at han har maattet kigge ud efter nogen eller noget paa Heden. Natten var meget mørk, og jeg kan derfor ikke forstaa, hvorledes han har kunnet haabe at se noget.

Det slog mig, at der kunde være Mulighed for, at der var en eller anden Kærlighedshistorie med i Spillet. En saadan kunde jo forklare hans skjulte Færd og ligeledes hans Kones Sorg og Uro. Manden er, som jeg allerede har bemærket, meget smuk, saa man kan godt tænke sig, at han har kunnet bedaare en af Landsbyens Piger, og derfor kunde det jo synes, som om der var en hel Del, der talte for denne Forklaring. Noget efter, at han havde været ved Vinduet, hørte jeg jo, at en Dør blev lukket op, og det kunde tyde paa, at han var gaaet ud til et Stævnemøde.

Saaledes ræsonnerede jeg om Morgenens, og jeg fortæller Dem, i hvilken Retning min Mistanke gik, endskønt de senere Begivenheder har vist, at den var ganske ugrundet.

Hvad nu end den sande Grund til Barrymores Foretagender kunde være, saa følte jeg, at jeg ikke

kunde paatage mig det Ansvar at hemmeligholde det skete, indtil jeg kunde finde den rette Forklaring til det. Efter Frokosten havde jeg derfor en Samtale med Baronetten i hans Arbejdsværelse, og under denne fortalte jeg ham alt, hvad jeg havde set. Han blev mindre overrasket, end jeg havde ventet.

»Jeg vidste nok, at Barrymore listede omkring her om Natten«, sagde han, »og jeg har ogsaa haft i Sinde at tale med ham derom. Flere Gange har jeg hørt hans Skridt ude i Korridoren, baade naar han gik, og naar han kom, og det netop paa den Tid, De omtaler.«

»Maaske aflægger han da hver Nat et Besøg ved det omtalte Vindue«, sagde jeg.

»Ja, maaske, og hvis saa er, kan vi jo let udspionere ham og skaffe os at vide, hvad det er, han foretager sig. Jeg gad nok vide, hvad Deres Ven Holmes vilde gøre, hvis han var her?«

»Jeg tror, at han vilde gøre det samme, som De nu foreslaar«, sagde jeg. »Han vilde liste sig efter Barrymore for at se, hvad det var, han foretog sig.«

»Saa vil vi gøre det sammen.«

»Ja, men han vil vist høre os.«

»Aa — Manden er ikke saa lidt tunghør, og i alt Fald maa vi løbe an paa, at han ikke mærker os. Nu vil vi sidde oppe i mit Værelse i Nat og vente, indtil han gaar forbi!«

Sir Henry gned sig med stor Tilfredshed i Hænderne, og det var tydeligt, at han imødesaa vort Eventyr som en fornøjelig Afveksling i det noget ensformige Liv paa Heden.

Baronetten har sat sig i Forbindelse med Arkitekten, der havde givet Udkast til de nye Byggeforetagender for Sir Charles, samt med en Haandværksmester fra London, saa vi kan vente, at der snart vil blive begyndt paa de store Forandringer her. Der har været Dekoratorer og Møbelleverandører heroppe fra Plymouth, og det er tydeligt, at vor Ven har store Planer for, og at han hverken vil spare Møje eller Udgifter for at genoprette sin Slægts sunkne Glans og Hæder. Naar Huset er restaureret og genmøbleret, vil der kun fattes en Hustru for at gøre det komplet, og mellem os sagt vil det heller ikke komme til at mangle en saadan, hvis blot vedkommende Dame er villig; thi jeg har sjælden set en Mand saa forelsket i en Kvinde, som han er i vor skønne Naboerske Miss Stapleton. Men hans Kærlighedsvej er ikke saa ganske fri for Forhindringer, som man ifølge hans Stilling kunde vente. I Dag for Eksempel kom der meget uventet en Mand med en stor Slæde i Vejen, hvilket har voldet vor Ven baade Bekymring og Ærgrelse.

Efter den ovenfor omtalte Samtale om Barrymore, tog Sir Henry sin Hat og gjorde sig i Stand til at gaa ud. Naturligvis gjorde jeg saa det samme.

»Hvad — vil De med, Watson?« spurgte han og saa paa mig paa en besynderlig Maade.

»Det kommer an paa, om De gaar ud i Heden eller ej,« sagde jeg.

»Ja, jeg gør.«

»Nuvel, De ved jo, hvorledes mine Instruktioner er. Det gør mig ondt, at jeg skal være paatrængende; men De hørte jo, hvor indtrængende Holmes paalagde mig ikke at forlade Dem, navnlig ikke, naar De gik ud paa Heden.«

Sir Henry lagde sin Haand paa min Skulder og smilede polisk.

»Kære Ven,« sagde han, »med al sin Visdom var der dog Ting, som Holmes ikke forudsaa — Ting, som er hændede, siden jeg er kommen ud paa Heden. De forstaar mig vel nok. Jeg er vis paa, at De vil være den sidste til at gaa i Vejen, naar de faar at vide, at De generer mig dermed. Jeg maa gaa ud alene.«

Jeg kom her i en højst fortrædelig Situation. Jeg vidste hverken, hvad jeg skulde sige eller gøre, og før jeg kunde fatte en Beslutning, havde han taget sin Stok og var forsvunden.

Men da jeg havde tænkt nøjere over Sagen, bebrejdede min Samvittighed mig bitterlig, at jeg, selv under dette Paaskud, havde ladet ham komme mig af Syne. Jeg tænkte paa, hvorledes mine Følelser vilde blive, hvis jeg maatte rejse tilbage til Dem for at bekende, at der var sket en eller anden

Ulykke, fordi jeg ikke havde ænset Deres Instruktioner. Jeg forsikrer Dem, at alene ved Tanken herom begyndte mine Kinder at blusse. Det var maaske allerede for sent at indhente ham, derfor begav jeg mig uopholdelig af Sted i Retning af Merripit House.

Saa hastigt mine Ben kunde bære mig, ilede jeg hen ad Vejen; men jeg saa ikke noget til Sir Henry, før jeg kom til det Sted, hvor Stien drejer af ind over Heden. Da jeg var bange for, at jeg maaske alligevel var gaaet i fejl Retning, steg jeg op paa en Høj, som ligger tæt ved Stien, og hvorfra jeg havde en vid Udsigt — den samme Høj, i hvilket der havde været et Stenbrud. Fra Toppen af denne fik jeg straks Øje paa ham. Han befandt sig paa Stien ind over Heden omtrent femten Hundrede Alen fra mig, og ved hans Side gik en Kvinde, som ikke kunde være nogen anden end Miss Stapleton. Det var klart, at det allerede var kommen til Forstaaelse imellem dem, og at det var efter Aftale, de mødtes.

De vandrede langsomt ind over Heden i fortrolig Samtale, og jeg saa hende gøre hurtige smaa Bevægelser med Hænderne, som om hun talte med stor Ivrighed, medens han meget spændt hørte efter og et Par Gange rystede paa Hovedet med heftig Benægtelse.

Jeg stod oppe mellem de store Sten og iagttog dem, og jeg var stærkt i Tvivl om, hvad jeg skulde

gøre. At følge efter dem, indhente dem og afbryde deres intime Samtale forekom mig meget uhøfligt og hensynsløst, og dog var det min Pligt ikke at lade dem komme mig af Syne et eneste Øjeblik. At optræde som Spion overfor min Ven var paa den anden Side saa afskyeligt, at mine Følelser oprørtes derimod. Jeg kunde dog ikke se anden Udvej end at vedblive at iagttage ham fra Højen og saa bagefter lette min Samvittighed ved at fortælle ham, hvad jeg havde gjort. Ganske vist — hvis en eller anden pludselig Fare truede ham, saa var jeg for langt borte til at være ham til Nytte; men jeg er dog vis paa, at De er enig med mig i, at min Stilling var meget vanskelig, og at jeg ikke godt kunde gøre andet.

Vor Ven Sir Henry og Damen var standsede paa Stien og stod nu helt optagen af deres Samtale, da jeg pludselig opdagede, at jeg ikke var det eneste Vidne til deres Stævnemøde. Mit Øje opfangede Glimtet af noget grønt, der flagrede i Luften, og et hastigt Blik overbeviste mig om, at det grønne sad paa Enden af et Skaft og blev baaret af en Mandsperson, der ilede hen over den ujævne Jordbund. Det var Stapleton med sit Sommerfuglenet.

Han var meget nærmere ved Parret end jeg og løb hen imod dem. I samme Øjeblik trak Sir Henry pludselig Miss Stapleton ind til sig. Han slyngede sin Arm om hende; men det forekom mig,

at hun med bortvendt Ansigt søgte at rive sig løs fra ham. Han bøjede sig ned imod hende, og hun løftede Haanden afværgende og protesterende.

I næste Øjeblik saa jeg dem springe fra hinanden og vende sig hurtig om. Det var Stapleton, som var kommen bag paa dem; han kom styrtende i vild Fart hen imod dem, medens hans løjerlige Net flagrede i Luften bag efter ham. Han gestikulerede og ligefrem dansede af Hidsighed foran Kærestefolkene.

Hvad hele dette Optrin skulde betyde, kunde jeg ikke tænke mig, men det forekom mig, at Stapleton skældte Sir Henry ud, at denne søgte at forklare sig, og at han blev mere og mere heftig, fordi den anden ikke vilde lade sig tale til Fornuft.

Under alt dette stod Damen et lille Stykke fra dem i stolt Tavshed. Til sidst drejede Stapleton sig paa Hælen og vinkede paa en bydende Maade ad sin Søster, der, efter at have kastet et tvivlraadigt Blik paa Sir Henry, gik bort med Broderen. Naturhistorikerens vrede Haandbevægelser viste imidlertid, at han ogsaa var misfornøjet med hende.

Omtrent et Minut blev Baronetten staaende og saa efter dem, derefter vandrede han langsomt tilbage ad den samme Vej, han var kommen. Hans Hoved var dybt bøjet og han frembød i det hele taget Billedet af stor Modfaldenhed.

Hvad alt dette skulde betyde, kunde jeg, som

sagt, slet ikke tænke mig, men jeg skammede mig inderlig over at have været Vidne til saa intim en Scene, uden at min Ven vidste noget deraf. Jeg skyndte mig derfor at løbe ned ad Højen og mødte Baronetten ved dens Fod. Hans Ansigt blussede af Vrede, hans Pande var rynket, og han saa ud, som om han ikke vidste, hvad han skulde gøre.

»Halløj, Watson! Hvor Pokker er De kommen fra?« udbrød han. »De er Da vel ikke fulgt efter mig alligevel, trods det, jeg sagde?«

Jeg forklarede ham det hele: Hvorledes jeg havde fundet det umuligt at blive hjemme, hvorledes jeg var fulgt efter ham, og hvorledes jeg havde været Vidne til alt, hvad der var sket. Et Øjeblik saa han paa mig med vredefunklende Øjne, men min Aabenhjertighed afvæbnede dog snart hans Harm, og til sidst brød han ud i en bitter Latter.

»Jeg troede dog ellers, at man kunde være i Fred midt paa en saadan Prærie som denne,« sagde han, »men det lader jo til, at hele Landsbyen er løbet herud for at se paa mit Frieri — mit ynkelige Frieri! Hvor opholdt De Dem saa, maa jeg spørge?«

»Jeg var oppe paa Højen her.«

»Naa — De holdt Dem dog i Baggrunden; men hendes Broder — han havde rigtignok besat Fronten. Saa De ham ikke komme imod os?«

»Jo, jeg gjorde.«

»Har det aldrig slaaet Dem, at han var lidt ved en Side — denne hersens Broder?«

»Aah, nej, det kan jeg ikke sige.«

»Naa — det kan jo være rimeligt nok. Jeg har ogsaa lige indtil i Dag antaget ham for nogenlunde fornuftig; men nu er jeg kommen til den Overbevisning, at enten han eller jeg er moden til Spændetrøjen. Men hvad er der ellers at udsætte paa mig? De har jo nu levet sammen med mig i nogle Uger, Watson; sig mig oprigtigt, synes De, der er noget ved mig, som vilde gøre mig til en daarlig Ægtemand for en Hustru, som jeg elskede.«

»Nej, det synes jeg ikke?«

»Han kan da ikke have noget at udsætte paa min Stilling, saa det maa være mig selv, der ikke er efter hans Hoved. Men hvad har han imod mig? Jeg har aldrig med min gode Vilje gjort nogen Mand eller Kvinde Fortræd. Og dog vilde han ikke saa meget som lade mig berøre hendes Fingerspidser.«

»Sagde han det?«

»Ja, ikke alene det, men en hel Del mere. Ser De, Watson, jeg har kun kendt hende i disse faa Uger, men jeg forsikrer Dem, at jeg lige fra den første Gang, jeg saa hende, har haft en Følelse af, at hun var som skabt for mig. Ogsaa hun var lykkelig, naar hun var hos mig, det har jeg tydelig kunnet mærke; thi der er et Blik i Kvindernes Øjne, som taler tydeligere end Ord. Men

han har aldrig villet lade os komme sammen, og det er første Gang i Dag, at jeg havde Udsigt til at tale et Par Ord med hende under fire Øjne. Hun var meget glad ved at kunne træffe mig; men da vi mødtes, var det slet ikke Kærlighed, hun vilde tale om, og hun vilde heller ikke have ladet mig tale om det, hvis hun havde kunnet forhindre det. Hun blev ved at komme tilbage til, at dette var et Sted fuldt af Farer, og at hun ikke vilde føle sig lykkelig, før jeg havde forladt det. Jeg sagde hende, at efter at jeg havde set hende, havde jeg slet intet Hastværk med at forlade det, og hvis det virkelig var hende saa meget om at gøre at faa mig bort herfra, saa kunde dette kun ske ved at faa det arrangeret saaledes, at hun fulgte mig. Derefter bad jeg hende med faa Ord om at blive min Hustru; men før hun kunde svare derpaa, kom det Asen af en Broder løbende ned imod os med et Ansigt og nogle Gebærder, som om han var gal. Han var helt bleg af Raseri, og hans mælkeblaa Øjne flammede af Arrigskab. Hvad gjorde jeg her med denne Dame? Hvor turde jeg vove at gøre Kur til hende, naar det var hende modbydeligt? Troede jeg maaske, at jeg havde Lov til at gøre, hvad jeg vilde, fordi jeg var Baronet? — Hvis han ikke havde været hendes Broder, skulde han have faaet Svar paa Tiltale; men nu nøjedes jeg med at sige, at mine Følelser for hans Søster var af den Art, at jeg

ikke behøvede at skamme mig ved dem, samt at jeg haabede, hun vilde gøre mig den Ære at blive min Hustru.

Dette lod imidlertid ikke til at gøre Sagen bedre, derfor løb Hidsigheden nu ogsaa af med mig, og jeg svarede ham maaske nok lidt mere hvast, end jeg burde, i Betragtning af, at hun stod ved Siden. Saa endte det med, som De saa, at han trak hende hjem med sig, og her staar jeg nu og er saa dum og uforstaaende som en Østers. Kan De ikke sige mig, hvad det skal betyde, Watson, — kan De, saa vil jeg være Dem evig taknemlig.«

Jeg gjorde Tilløb til et Par Forklaringer; men i Virkeligheden forstod jeg lige saa lidt af det hele som han. Vor Vens Titel, hans Formue, hans Alder, hans Karakter og hans Udseende er altsammen i hans Favør, og jeg vidste slet intet, som kunde indvendes imod ham, undtagen det skulde være den mørke Skæbne, som hviler over hans Slægt. At hans Tilnærmelser er bleven saa brutalt afviste uden at der er taget Spor af Hensyn til Søsterens Ønsker, og at denne har fundet sig i dette uden Protest forekommer mig højst forbavsende.

Imidlertid fik alle vore Gisninger Ende, da Stapleton sammen Eftermiddag aflagde os en Visit. Han var kommen for at gøre Undskyldning for sin uforskammede Opførsel om Morgenens, og efter en lang Samtale i Enrum med Sir Henry i dennes Arbejdsværelse blev Resultatet, at deres Tvist ganske

blev bilagt, og at vi til en Besegling paa den gode Forstaaelse blev indbudt til at spise til Middag i Merripit House den næste Fredag.

»Jeg maa tage mine Ord tilbage — jeg finder ham ikke længere sindsyg«, sagde Sir Henry. »Ganske vist skal jeg aldrig glemme Udtrykket i hans Øjne, da han i Morges kom løbende hen mod mig, men paa den anden Side maa jeg indrømme, at ingen Mand kunde gøre en smukkere Undskyldning, end han nu har gjort.«

»Gav han nogen Forklaring paa sin Opførsel?«

»Hans Søster er alt for ham her i Livet, sagde han. Det kan jo være naturligt nok, og det glæder mig selvfølgelig, at han skatter hende efter Fortjeneste. De har altid været sammen, og efter hans Beretning har han stedse levet meget ensomt og ikke haft andre til Selskab end hende, og derfor var Tanken om at miste hende ham ganske uudholdelig. Det var ikke før gaaet op for ham, sagde han, at jeg havde fattet Kærlighed til hende, og da han nu med sine egne Øjne saa, at det virkelig forholdt sig saaledes, og at hun kunde blive taget bort fra ham, angreb dette ham saa stærkt, at han i Øjeblikket hverken vidste, hvad han gjorde eller sagde. Han var imidlertid meget bedrøvet over det, der var sket, og han erkendte, hvor taabeligt og egenkærligt det var at bilde sig ind, at han i hele sit Liv kunde beholde en saa skøn Kvinde som hans Søster for sig selv. Naar han virkelig

skulde give Slip paa hende, saa vilde han da ogsaa hellere afstaa hende til en Nabo som mig end til nogen anden. Men i alle Tilfælde var det et haardt Slag for ham, og det vilde tage nogen Tid, før han kunde forsone sig med det. Han vilde dog lade al Modstand fra sin Side fare, naar jeg vilde forpligte mig til at lade Sagen hvile i et Fjerdingaar og lade mig nøje med i den Tid kun at optræde over for hans Søster som en god Ven uden at kræve nogen Kærlighed af hende.

»Dette lovede jeg, og saaledes staar Sagen nu.«

Se, saaledes er altsaa en af vore smaa Mysterier bleven opklarede. Det er dog altid noget paa et enkelt Punkt at have naaet Bunden i det Hængedynd, i hvilket vi for Øjeblikket ælter. Vi ved nu, hvorfor Stapleton med saa stor Mishag saa paa sin Søsters Bejler — selv om denne Bejler var saa godt et Parti som Sir Henry.

Nu gaar jeg over til en anden Traad, som jeg har viklet ud af det spegede Fed — det er Mysteriet, som angaar den Hulken, vi har hørt om Natten, samt Mrs. Barrymores taarevædede Ansigt og hendes Mands natlige Vandringer til det vestlige Vindue. Ønsk mig til Lykke kære Holmes, og fortæl mig, at jeg ikke har skuffet det Haab, hvormed De sendte mig herud, og at De ikke fortryder den Tillid, De herved har vist mig. Alle de nævnte Ting er blevne fuldstændig opklarede ved en Nats Arbejde.

»Jeg har skrevet ved een Nats Arbejde; men egentlig talt maa jeg dog sige ved to; thi den første Nat fik vi slet intet udrettet. Jeg sad oppe tillige med Sir Henry til omtrent Klokken tre om Natten; men vi hørte ikke en eneste Lyd med Undtagelse af Klokkeslagene ude paa Trappen. Det var en overmaade trist Vigilia, og den endte med, at vi begge faldt i Søvn i vore Stole.

»Heldigvis tabte vi dog ikke Modet herover, men besluttede at forsøge vor Lykke endnu engang. Den næste Nat skruede vi Lampen ned og sad og røg Cigaretter uden at gøre den mindste Støj. Det var utroligt, saa langsomt Tiden sneglede sig hen, og dog blev vi hjulpen igennem den ved den samme taalmodige Interesse, som Jægeren maa føle, naar han sidder og vaager over Faldgruben, som Vildtet skal styrte i. Uret slog et, og det slog to, og vi var lige ved i Fortvivlelse at opgive Sagen for anden Gang, da vi begge i et Nu satte os oprejst i vore Stole med alle vore slappede Sanser i den yderste Grad spændte paa ny. Vi havde hørt Gulvet ude i Korridoren knirke under et Fodtrin.

Vi hørte den gaaende passere meget sagte ned igennem Korridoren, indtil hans Skridt døde bort i det fjerne. Derefter aabnede Baronetten sin Dør, og vi begav os ud paa Forfølgelsen. Sagte listede vi af Sted, indtil vi var kommen ned i den anden Fløj. Vi kom lige tidsnok til at opfange et Glimt af den høje, sortskæggede Skikkelse, der med krum-

mede Skuldre og paa Taaspidserne bevægede sig ned gennem Korridoren. Derefter gik han ind gennem den samme Dør som før, og Skæret fra Lyset lod denne træde frem skarpt i Mørket og sendte en smal Lysstribe ud i Gangen.

Vi listede os forsigtig hen imod den, idet vi prøvede hvert Bræt, før vi betroede hele vor Vægt til det. Vi havde været saa betænksomme at tage vore Støvler af, men desuagtet knirkede og knagede de gamle Planker for hvert Skridt, vi tog. Undertiden forekom det os utroligt, at han kunde undgaa at høre os; men heldigvis er Manden som sagt temmelig døv, og hvad der ogsaa hjalp os, var den Omstændighed, at han var saa fuldstændig optaget af det, han var i Færd med. Da vi til sidst naaede hen til Døren og kiggede ind gennem den, saa vi, at han stod sammenbøjet henne ved Vinduet med Lyset i Haanden og med det blege, spændte Ansigt presset imod Ruden, akkurat som jeg havde set ham for to Nætter siden.

Vi havde ikke aftalt nogen Slagplan, men Baronetten er en Mand, for hvem den lige Vej altid er den mest naturlige. Han traadte straks ind i Værelset, og da Barrymore hørte det, sprang han med et skarpt, hvæsende Aandedræt op fra Vinduet og vendte sig imod os med blygraat Ansigt og skælvende over hele Kroppen. Hans mørke Øjne, der stirrede ud af hans Ansigts hvide Maske, var

fulde af Rædsel og Forbavselse, medens hans Blik vandrede fra Sir Henry til mig.

»Hvad gør De her, Barrymore?«

»Intet Sir.« Han var saa ophidset, at han næppe kunde tale, og Skyggen fra Lyset dansede op og ned, saaledes rystede hans Hænder. »Det var Vinduet Sir. Jeg gaar altid rundt om Aftenen for at se, om de er lukkede.«

»I andet Stokværk?«

»Ja, Sir, alle Vinduerne.«

»Hør nu engang, Barrymore«, sagde Sir Henry strengt; »nu har vi sat os for, at vi vil have Sandheden ud af Dem, og derfor kan De lige saa godt fortælle os den først som sidst. Altsaa frem med Forklaringen, og ingen Udflugter eller Løgn. Hvad gjorde De ved Vinduet?«

Fyren saa paa os med et hjælpeløst Blik og vred sine Hænder, som en der pines af den største Fortvivlelse og Kval.

»Jeg gjorde ingen Fortræd, Sir, jeg holdt blot Lyset hen til Vinduet.«

»Naa — og hvorfor holdt De saa Lyset til Vinduet.«

»Spørg mig ikke derom, Sir Henry — spørg mig ikke derom! Jeg giver Dem mit Ord paa, at dette ikke er min egen Hemmelighed, og at jeg ikke har Lov til at røbe den. Hvis det ikke angik andre end mig selv, saa skulde jeg ikke forsøge at holde det skjult for Dem.«

En pludselig Tanke faldt mig ind, og jeg tog Lyset fra Vindueskarmen, hvor Barrymore havde sat det.

»Han maa have holdt det der som et Signal«, sagde jeg. »Lad os se, om der ikke kommer noget Svar.«

Jeg holdt det paa sammen Maade, som han havde gjort, og stirrede ud i Nattens Mørke. Ganske utydeligt kunde jeg skelne Træernes mørke Række og Hedens lidt lysere Flade; thi Maanen var skjult bag Skyerne. Straks derpaa udstødte jeg et Triumfskrig; thi et lille Punkt af gult Lys var pludselig traadt frem i Mørket og skinnede nu roligt midt i den sorte Firkant, som indrammedes af Vinduet.

»Der er det!« raabte jeg.

»Nej, nej, Sir, det er intet — slet intet!« afbrød Tjeneren mig; »jeg forsikrer Dem, Sir —«

»Bevæg Lyset frem og tilbage i Vinduet, Watson!« raabte Baronetten. »Ja, se der, nu bevæger det andet sig ogsaa! Naa, din Slyngel, vil Du saa endnu fragaa, at det er et Signal. Hvem er din Medskyldige derude, og hvad er det for Ting, her gaar for sig?«

Nu blev Mandens Ansigt aabenlyst trodsigt.

»Det er min Sag og ikke Deres. Jeg siger det ikke!«

»Ja, saa forlader De øjeblikkelig min Tjeneste.«

»Godt, Sir, det maa jeg saa finde mig i.«

»Og De forlader den med min Vrede. For

Fanden, Menneske, De maa jo skamme Dem! Deres Forfædre har tjent deres Brød hos mine i over et Hundrede Aar, de har boet under dette Tag, og nu finder jeg Dem her i Færd med at øve et eller andet Forræderi imod mig.«

»Nej, nej, Sir, ikke imod Dem!« Det var en Kvindes Stemme, og Mrs. Barrymore stod i Døren endnu blegere og mere rædselsslagen end hendes Mand. Hendes kvabsede Figur, der kun var indhyllet i et Shawl og et Underskørt, vilde have virket komisk, hvis hendes Ansigt ikke havde båret Præget af saa stor en Kval og Kvide.

»Vi skal jages herfra, Elisa — det er bleven Enden paa det. Du kan gaa ned og pakke dine Ting sammen«, sagde Tjeneren.

»Aah, John, John, har jeg bragt dette over dig? Det er min Skyld det hele, Sir Henry — min og ingen andens. Alt, hvad han har gjort, har han gjort for min Skyld, og fordi jeg bad ham om det.«

»Tal ud da! Hvad skal dette betyde?«

»Min ulykkelige Broder sulter ihjel ude paa Heden; vi kan da ikke lade ham omkomme lige uden for vor Dør. Lyset er et Signal til ham, at Føden er parat, og hans Lys hist ovre skal vise os, hvorhen vi skal bringe den.«

»Deres Broder er altsaa —«

»Den undslupne Fange, Sir — Morderen Selden.«

»Ja, saaledes forholder det sig, Sir«, sagde

Barrymore. »Jeg sagde Dem jo, at det ikke var min Hemmelighed, og at jeg derfor ikke kunde aabenbare den for Dem. Men nu har De hørt den, og nu ser De, at hvis der er Tale om et Forræderi, saa er det ikke mod Dem, det øves.«

Saaledes var altsaa Forklaringen paa disse hemmelige Nattevandringer og Lyset ved Vinduet. Sir Henry og jeg stirrede begge i højeste Forbavselse paa Kvinden. Var det muligt, at dette satte, agtværdige Menneske var af samme Blod som en af de værste Forbrydere i hele Landet.

»Ja, Sir, mit Navn var Selden, og han er min yngste Broder. Vi forkælede ham altfor meget, da han var Barn; han fik sin Vilje i alt, saa at han til sidst kom til at tro, at Verden var skabt alene til hans Fornøjelse, og at han kunde gøre, lige hvad han vilde. Da han saa blev ældre, kom han i slet Selskab; Djævelen for i ham, og han gjorde sig skyldig i saa mange Sletheder, at han til sidst knuste min Moders Hjerte og trak vort Navn ned i Snavset. Han begik den ene Forbrydelse efter den anden og sank dybere og dybere, og han kan kun takke Guds Barmhjertighed for, at han er sluppen fra Skafottet. Men for mig, Sir, har han altid været og er endnu den lille krølhaarede Dreng, som har siddet paa mit Skød, og hvem jeg har plejet og passet og leget med som en ældre Søster. Det var ogsaa af den Grund, han brød ud af Fængslet, Sir. Han vidste, at jeg boede her, og at jeg ikke kunde nægte at

hjælpe ham. Da han en mørk Nat slæbte sig her-til, træt og forsulten, med Slutterne i Hælene paa sig — hvad skulde vi saa gøre? Vi tog ham ind til os og gav ham Mad og sørgede for ham. Men saa kom De hertil, Sir, og saa mente min Broder, at han vilde være bedre i Sikkerhed ude paa Heden end paa noget andet Sted, indtil Folk havde hørt op med at søge efter ham, og derfor skjulte han sig derude. Men hveranden Nat overbeviste vi os om, at han endnu var der, ved at sætte et Lys i Vinduet, og naar der blev svaret paa dette Tegn, gik min Mand ud med noget Brød og Kød til ham. Hver Dag har vi haabet paa, at han nu skulde være sluppen bort; men saa længe, han var der, kunde vi ikke svigte ham.

»Det er hele Sandheden, Sir, saa sandt jeg er en kristen Kvinde, og De ser nu, at hvis nogen er at dadle i denne Sag, saa er det ikke min Mand, men mig, for hvis Skyld han har gjort det altsammen.«

Konen sagde disse Ord paa en saa bevæget og tilforladelig Maade, at vi ikke kunde tvivle paa Sandheden af hendes Udsagn.

»Er dette sandt, Barrymore?«

»Ja, Sir Henry, det er sandt hvert evige Ord.«

»Naa, jeg kan ikke bebrejde Dem, at De har staaet Deres Kone bi. Glem nu, hvad jeg har sagt. Gaa tilbage til Deres Værelse begge to, saa kan vi i Morgen tales nærmere ved om denne Sag.«

Da de var gaaede, saa vi atter ud af Vinduet. Sir Henry havde lukket det op, og den kolde Nattevind blæste os i Ansigtet. Langt ude i det sorte Mørke lyste endnu den lille gule Lysplet.

«Det undrer mig, at han tør,» sagde Sir Henry.

«Lyset er vel anbragt saaledes, at det kun er synligt herfra.»

»Sandsynligvis. Hvor langt tror De, der er derud?»

»Det er ude omtrent ved Stenbruddet, tror jeg.»

»Altsaa kun mellem en Fjerdingvej og en halv Mil.»

»Maaske ikke engang det.»

»Nej, meget langt kan det jo ikke være, da Barrymore skulde bære Føde derud. Og nu sidder han der og venter endnu, Slyngelen, ved Siden af Lyset. Ved Djævelen, Watson, jeg gaar derud og napper Fyren.»

Den samme Tanke var ogsaa opstaaet hos mig. Det var jo ikke saaledes, at Barrymores havde gjort os til deres fortrolige, deres Hemmelighed var bleven dem aftvungen. Manden var en Fare for Samfundet, en uundskyldelig Slyngel, som ingen kunde nære nogen Barmhjertighed for. Vi gjorde kun vor Pligt, naar vi benyttede os af denne Chance til at faa ham sat i Forvaring, saa at han ikke kunde gøre mere Fortræd. Med hans raa og voldsomme Natur vilde andre komme til at bøde for det, hvis vi nu holdt os tilbage. Vore Naboer, Staple-

tons, kunde for Eksempel, hvad Nat det skulde være, blive overfaldet af ham, og det var maaske ogsaa netop den Tanke, der gjorde Sir Henry saa opsat paa at fange ham.

»Jeg gaar med,« sagde jeg.

»Saa tag Deres Revolver og træk Deres Støvler paa. Jo snarere, vi kommer af Sted, desto bedre; thi Fyren kan jo puste sit Lys ud, hvad Øjeblik det skal være, og forsvinde.«

Fem Minutter efter listede vi os ud af Døren og begav os af Sted paa vor natlige Ekspedition. Vi ilede igennem Buskadset, der omgav Bygningen, medens Efteraarsvinden sukkede og hylede, og de faldende Blade raslede om vore Fødder. Natteluften var tung af Fugtighed, nu og da tittede Maanen et Øjeblik frem mellem de drivende Skyer; men den skjultes stadig igen, og netop i det Øjeblik, vi kom ud paa Heden, begyndte en tynd Regn at falde.

Lyset vedblev dog at brænde roligt foran os.

»Er De bevæbnet?« spurgte jeg.

»Jeg har en Stok med Blyknap.«

»Vi maa styrte ind paa ham uden at betænke os, for der siges, at han er en desperat Fyr. Vi maa tage ham ved Overrumpling og overmande ham, før han faar Tid til at gøre Modstand.«

»Hør, Watson,« sagde Baronetten, »hvad mon Holmes vilde sige til dette her? Og hvad skal man i det hele taget sige til denne Mørkets Time, hvor de onde Magter er slupne løs.«

Som til Svar paa hans Ord lød pludselig ud af Hedens skumle Mørke, hint forunderlige Skrig, som jeg engang før havde hørt, da jeg stod ved Randen af den store Grimpen Pøl. Det kom med Vinden gennem Nattens Stilhed — en lang, dyb Brummen, som hævede sig til et højt Hyl og derpaa igen sank til en klagende Jamren, i hvilken det døde hen. Atter og atter lød det; det var, som om hele Luften bævede under den kvalfulde, vilde og truende Lyd.

Baronetten greb mig i Armen, og hans Ansigt lyste hvidt gennem Mørket.

»Gud i Himlen, hvad er det, Watson?«

»Jeg ved det ikke — det er en Lyd, som har hjemme her paa Heden. Jeg har hørt den en Gang før.«

Lyden døde hen, og en fuldstændig Stilhed lagde sig om os. Vi stod og lyttede med anspændte Nerver, men der hørtes intet mere.

»Watson,« sagde Baronetten, »det var et Hundehyl.«

Der gik en Isnen gennem mit Blod; thi hans Stemme var brudt og skælvende og fortalte mig tydeligt om den pludselige Rædsel, der havde grebet ham.

»Hvad kalder de denne Lyd?« spurgte han.

»Hvem?«

»Folkene her paa Heden.«

»Aah, det er jo meget uvidende Folk, hvorfor vil De bryde Dem om, hvad de siger om den?«

»Fortæl mig det alligevel, Watson, hvad siger de om det?«

Jeg nølede med Svaret, men kunde dog ikke undgaa hans Spørgsmaal.

»De siger, at det er Baskerville Hundens Hyl.» Han stønnede og tav i nogle Øjeblikke.

»En Hund var det,« sagde han til sidst; »men det lød jo, som Hylet kom langt borte fra, ovre fra den anden Side af Heden, forekom det mig.«

»Det er vanskeligt at sige, hvor det kom fra.«

»Det hævede sig og sank igen med Vinden, — er det ikke den store Grimpen Pøl, der ligger i den Retning?«

»Jo, det er.«

»Nu vel, derfra kom det. Hør nu, Watson, synes De da ikke selv, at det var et Hundehyl? Jeg er intet Barn; De behøver ikke at være bange for at sige Sandheden.«

»Stapleton var med mig, da jeg hørte det første Gang, og han sagde, at det maaske kunde være en fremmed Fugl, der skreg.«

»Nej, nej, det var en Hund. Min Gud, kan der da alligevel være noget sandt i alle disse Historier? Er det muligt, at jeg virkelig trues af Fare fra en saa gaadefuld Fjende? De tror det da ikke — vel, Watson?«

»Nej, nej.«

»Og dog var det een Ting at le ad det, mens vi sad i London, og en ganske anden at staa herude i Mørket paa Heden og høre et saadant Hyl som dette. Og min Onkel! Der var jo Fodspor af en Hund ved Siden af ham, der hvor han laa. Det passer jo altsammen. Jeg tror ikke, at jeg er nogen Kujon, Watson; men alligevel var det, som om denne Lyd fik Blodet til at stivne i mine Aarer. Føl engang paa min Haand.«

Den var saa kold som et Stykke Marmor.

»Naa, i Morgen vil De nok have forvundet alt dette.«

»Nej, jeg tror aldrig, at jeg glemmer dette Hyl. Hvad mener De, vi skal gøre nu?«

»Skal vi vende om?«

»Nej, for Djævelen! Vi er kommen herud for at faa fat i vor Mand; og det vil vi ogsaa have udført. Vi er paa Jagt efter en Forbryder, og det er lige saa sikkert, at en Helvedhund er paa Jagt efter os. Kom med! Vi vil føre det til Ende, selv om ogsaa alle Helvedes Magter er slupne løs paa Heden.«

Vi stavrede langsomt fremad i Mørket ind mellem Højene, der hævede sig sorte omkring os, medens den gule Lysplet stadig brændte foran os. Der er intet saa bedragerisk som et Lys' Afstand i en bælgmørk Nat; undertiden syntes det at være langt borte, helt ude ved Horisonten, og til andre Tider saa det ud, som om det kunde være nogle faa Favne fra os.

Til sidst kunde vi dog se, hvorfra det kom, og nu vidste vi, at det var meget tæt ved os. Et rindende Tællelys var stukket ned i en Klippespalte, saaledes at Stenene paa de tre Sider hindrede Vinden i at blæse paa det og tillige gjorde det usynligt undtagen netop fra Baskerville Siden. En stor Rullesten skjulte vort Komme, og idet vi bøjede os sammen bag ved den, stirrede vi op over dens Rand paa Signal-Lyset.

Det var underligt at se dette enkelte Lys brænde der midt paa Heden, uden at der var noget Tegn paa Liv i Nærheden af det — kun denne lille, gule Flamme og saa Genskinnet paa Stenene paa de tre Sider af det.

»Hvad skal vi nu gøre?« hviskede Sir Henry.

»Vente her. Han maa være i Nærheden af Lyset. Lad os se, om vi kan opfange et Glimt af ham.«

Næppe havde jeg sagt disse Ord, før vi begge saa ham. Over Klippen, i hvis Spalte Lyset brændte, stak et ondt, gustent Ansigt frem, et skrækkelig dyrisk Fjæs, der var furet og præget af onde Liden-skaber. Hæsligt, som det var, af Snavs, med et strittende Stubskæg og indrammet af et langt sammenfiltret Haar, kunde man godt have forestillet sig, at det tilhørte en af hine gamle Vilde, der havde boet i Stenhytterne paa Højens Sider.

Skæret af Lyset, som stod under ham, blev kastet tilbage af hans smaa listige Øjne, der stirrede

vildt til højre og til venstre gennem Mørket, som et listigt og vildt Dyr, der har hørt Jægerens Trin.

Der var øjensynlig noget, som havde vakt hans Mistanke. Maaske havde Barrymore plejet at give ham et eller andet hemmeligt Signal, som vi havde forsømt at give, eller maaske havde Fyren haft en eller anden Grund til at tro, at der var Ugler i Mosen — nok er det, jeg kunde læse Frygten i hans onde Ansigt. Hvad Øjeblik, det skulde være, kunde han vælte Lyset og forsvinde i Mørket. Jeg sprang derfor ind paa ham, og det samme gjorde Sir Henry.

I samme Øjeblik fremhylede Forbryderen en Forbandelse imod os og slyngede en Sten fra sig, der splintredes mod den Klippe, bag hvilken vi havde skjult os. Jeg opfangede et Glimt af hans lavstammede, firskaarne og stærktbyggede Skikkelse, idet han sprang op og vendte sig om for at løbe. Ved et heldigt Træf brød Maanen i samme Øjeblik frem af Skyerne. Vi for op over Toppen af Bakken og saa, at vor Mand af alle Kræfter styrtede ned ad den anden Side, idet han med en Bjærggeds Behændighed sprang over de Rullesten, der laa ham i Vejen. Et heldigt Skud af min Revolver kunde have standset ham i Løbet; men jeg havde kun medbragt den til Forsvar i Tilfælde af, at jeg blev angreben, og ikke for at skyde en ubevæbnet Mand, der løb for os.

Vi var begge to meget gode Løbere og tilmed

i god Kondition; men vi indsaa dog snart, at vi ingen Udsigt havde til at indhente ham. Vi øjnede ham i lang Tid i Maaneskinnet, indtil han kun var en lille Prik, der bevægede sig hurtigt ovre mellem Stenene paa Siden af en langt bortliggende Høj. Vi løb og løb, indtil vi ganske tabte Vejret, men Afstanden mellem os blev større og større. Til sidst holdt vi op og satte os pustende ned paa et Par store Sten, medens vi iagttog, hvorledes han forsvandt i det fjerne.

Det var i dette Øjeblik, at der hændte noget ganske sælsomt og uventet. Vi havde rejst os fra Stenene og var ved at vende om for at gaa hjem; thi vi havde opgivet den haabløse Forfølgelse. Maanen stod lavt paa Himlen til højre for os, og en Klippehøjs søndderrevne Tinde tegnede sig skarpt i dens store lysende Skive. Paa denne skinnende Baggrund fremtonede saa sort som en Elfenbensstøtte en Mandsskikkelse, der stod paa Højens Top. Tro ikke, at dette var et Sansebedrag, Holmes. Jeg forsikrer Dem, at jeg aldrig i mit Liv har set noget, der var mere tydeligt.

Saa vidt, jeg kunde dømme, var det Skikkelsen af en høj, mager Mand. Han stod med Benene lidt adskilte, med Armene korslagte over Brystet og med bøjet Hoved, som om han grublede over den vældige Strækning af Hede og Granit, som laa for ham. Man kunde gerne have antaget ham for dette skrækkelige Steds Aand. Det var ikke den und-

vegne Forbryder; thi denne Mand befandt sig langt fra det Sted, hvor denne sidste var forsvunden. Desuden var han ogsaa meget højere.

Med et Forbavselsens Udraab gjorde jeg Baronetten opmærksom paa ham; men i det Øjeblik, jeg havde vendt mig om for at gribe hans Arm, var Manden forsvunden. Den skarpe Granitklippe tegnede sig endnu tydeligt i Maanens Rand, men dens Spids bar intet Spor af den tavse og ubevægelige Skikkelse.

Jeg vilde gerne være gaaet derover for at undersøge Klippen, men den laa temmelig langt borte. Baronettens Nerver dirrede endnu efter det Skrig, som havde mindet ham om hans Slægts mørke Historie, og han var langt fra oplagt til at gaa ud paa ny Æventyr. Han havde ikke set den ensomme Mand paa Klippen og kunde derfor ikke føle den kolde Gysen, som hans sælsomme Nærværelse og bydende Stilling havde fremkaldt hos mig.

»En af Soldaterne, formodentlig,« sagde han, »Heden har jo været helt opfyldt af dem, efter at denne Fyr er undsluppen.«

Nu vel, det kan jo gerne være, at denne Forklaring var den rigtige; men jeg kunde dog nok ønske at faa den yderligere bekræftet. I Dag har vi i Sinde at sætte os i Forbindelse med Folkene i Princetown for at underrette dem om, hvor de kan finde Forbryderen, men det er et haardt Stød

for os, at vi ikke fik den Triumf at bringe ham tilbage som vor egen Fange.

Saaledes er altsaa den sidste Nats Oplevelser, og De maa erkende, kære Holmes, at jeg denne Gang dog har haft en Del at meddele Dem. Meget af det, jeg har fortalt Dem, er maaske nok uden Betydning; men jeg er alligevel af den Mening, at det er bedst, De faar alting at vide, saa kan De selv af de foreliggende Kendsgerninger vælge dem, som kan være Dem til størst Nytte, naar De skal til at drage Deres Slutninger. Nogen Fremgang gør vi dog, det kan ikke nægtes. Hvad Barrymores angaar, saa har vi jo opdaget Motivet til deres mærkelige Optræden, og dette har i høj Grad bidraget til at opklare Situationen. Men Heden med dens Mysterier og dens sælsomme Beboere er endnu lige saa uudgrundelig som før. Maaske jeg dog i min næste Rapport vil blive i Stand til ogsaa at kaste Lys paa denne.

Det bedste vilde dog ubetinget være, om De kunde komme herud til os.

TIENDE KAPITEL.

Uddrag af Dr. Watsons Dagbog.

Indtil nu har jeg kunnet benytte mig af de Rapporter, som jeg i Begyndelsen af mit Op-

hold paa Baskerville Hall sendte til Sherlock Holmes. Men nu er jeg kommen til et Punkt i min Beretning, hvor jeg bliver nødt til at opgive denne Fremgangsmaade for atter at betro mig til min Hukommelse, som jeg vil støtte med den Dagbog, jeg paa den Tid førte. Nogle faa Uddrag af denne vil bringe mig til de Optrin, der i alle Enkeltheder er uudslettelig indgravet i min Erindring.

Jeg begynder da med den Morgen, der fulgte efter vor mislykkede Jagt paa Forbryderen og vore andre besynderlige Oplevelser ude paa Heden.

Den 16. Oktober. En mørk og trist Dag med fin Støvregn. Slottet er omhyllet af drivende Skyer, der nu og da løfter sig for at vise os Hedens melankolske Flade, med tynde Sølvaarer paa Højenes Sider — de mange smaa Vandløb — og de fjerne Rullestenes Glimten, naar Lyset falder paa deres vaade Sider. Der er trist baade ude og inde. Baronetten er i sort Humør — det er Reaktionen efter den heftige Sindsbevægelse Natten forud. Jeg føler selv en tung Vægt hvile paa mit Sind og en Anelse om overhængende Fare — en stedse nærværende Fare, der er saa meget skrækkeligere, fordi jeg ikke kan afgøre, hvori den bestaar.

Og har jeg ikke ogsaa Grund til en saadan Følelse? Betænk engang den lange Række af Hændelser, der alle peger hen paa en eller anden skæbnesvanger Indflydelse, som virker rundt om

os. Der er Sir Charles's Død, som saa nøjagtig svarer til, hvad der meldes i Familiesagnet, og der er de gentagne Beretninger fra Bønderne om det mærkelige Dyrs sælsomme Tilsynekomst paa Heden. To Gange har jeg med mine egne Øren hørt Lyden, der lignede en Hunds fjerne Gøen og Hylen. Det er utroligt, umuligt, at dette virkelig kan være noget, som staar uden for Naturens regelbundne Love. En Spøgelse-Hund, der efterlader iøjnefaldende Fodspor og fylder Luften med sine Hyl, kan man dog næppe tænke sig.

Stapleton kan maaske være opfyldt af en saadan Overtro, og ligeledes Mortimer; men hvis jeg er i Besiddelse af ét Fortrin, saa er det almindelig sund Menneskeforstand, og der er intet, som skal faa mig til at tro paa en saadan Ting. At gøre dette vilde være at stige ned til de stakkels Bønders aandelige Standpunkt; de nøjes ikke med at tænke sig en simpel Helvedhund, men udstyrer den med gloende Ild, som den udspyer gennem Næsebor og Øjne.

Holmes vilde ikke et eneste Øjeblik laane Øren til slige Fantasterier, og jeg er jo hans højre Haand. Men Fakta er jo nu engang Fakta, og jeg har to Gange hørt denne Hylen og Gøen paa Heden. Sæt nu, at der virkelig strejfede en saadan uhyre stor Hund løs omkring paa den — dette Faktum kunde ganske vist forklare alt; men hvor kunde en saadan Hund holde sig skjult, hvor kunde den faa sin

Føde, hvor kunde den komme fra, hvorledes kunde det gaa til, at ingen saa den om Dagen? Enhver maa indrømme, at den naturlige Forklaring frembyder akkurat lige saa mange Vanskeligheder som de andre.

Men selv om man ser bort fra Hunden, saa er der jo andre uomstødelige Kendsgerninger tilbage. Der er den menneskelige Indblanding i London: Manden i Caben og Brevet, som advarede Sir Henry mod Heden. Dette er da i det mindste en nøgtern Virkelighed, men det kan jo ganske vist lige saa godt være en beskyttende Vens som en Fjendes Værk. Hvor er den Ven eller Fjende nu? Er han forbleven i London, eller er han fulgt med os herud? Kan han — ja, kan han være den Fremmede, som jeg har set paa Højen?

Jeg har ganske vist kun set det eneste Glimt af ham, og dog er der flere Ting, som jeg er aldeles overbevist om. Det er ingen af de Mennesker, jeg har set herude, og dog har jeg nu truffet alle Naboerne. Skikkelsen var meget for høj til at kunne være Stapleton og for tynd til at kunne være Frankland. Det kunde muligvis have været Barrymore; men han var jo bleven tilbage paa Slottet, og jeg er vis paa, at han ikke havde kunnet følge efter os. Der er altsaa en fremmed, som følger os i Hælene, ligesom en fremmed fulgte os i Hælene i London. Vi har ikke rystet ham af os, fordi vi er kommen her ud. Hvis jeg kunde faa

Fingre i den Mand, saa kunde vi faa Bugt med alle Vanskelighederne. Mod denne Opgave maa nu alle mine Bestræbelser rettes.

Min første Indskydelse var at fortælle Sir Henry alle mine Planer; min anden, som jeg anser for langt den klogeste, var at handle fuldstændig paa egen Haand og i det hele tale saa lidt som muligt til nogen.

Sir Henry er bleven meget tavs og distræt. Hans Nerver er bleven stærkt rystede ved hin sælsomme Lyd, han hørte ude paa Heden. Jeg vil ikke ved at fortælle ham det, jeg har set, gøre hans Angest endnu større, men jeg vil, som sagt, gaa mine egne Veje for at naa mit eget Maal.

Vi havde en lille Scene i Formiddags efter Frokosten. Barrymore anmodede Sir Henry om en Samtale under fire Øjne, og de var i nogen Tid alene inde i Sir Henrys Arbejdsværelse. Jeg sad imens i det tilstødende Billardværelse, og mere end een Gang hørte jeg, at de blev højrøstede derinde. Jeg kunde nok tænke mig, hvad Samtalen drejede sig om. Efter nogen Tids Forløb aabnede Baronetten Døren og kaldte paa mig.

»Barrymore mener, at han har Grund til at besvære sig over os,« sagde han. »Han mener, at det ikke var fair af os at forfølge hans Svoger, naar han af egen fri Vilje havde aabenbaret os Hemmeligheden.«

Tjeneren stod meget bleg, men tillige meget fattet foran os.

»Maaske har jeg været lidt for hidsig, Sir,« sagde han, og hvis jeg har fornærmet Dem med det, jeg sagde, saa vil jeg bede Dem om Forladelse. Men jeg maa dog endnu fastholde, at jeg blev meget forbavset, da jeg hørte Dem og Deres Ven komme hjem i Morges og fik at vide, at De havde været paa Jagt efter Selden. Der er nok, som er paa Nakken af den stakkels Fyr, saa jeg behøver ikke at sætte flere paa Spor efter ham.«

»Hvis De af egen fri Vilje havde fortalt os det hele, saa havde det været en anden Sag,« sagde Baronetten. »Men De fortalte os det jo først, eller rettere sagt, Deres Kone fortalte os det, da De blev tvungen til det, og ikke kunde komme ud af Klemmen paa anden Maade.«

»Jeg troede alligevel ikke, at De vilde have benyttet Dem af det, Sir Henry — nej, det gjorde jeg ikke.«

»Manden er en Fare for Samfundet. Der ligger enlige Huse spredte over Heden, og han er et Menneske, der ikke viger tilbage for noget — det ser man straks paa hans Ansigt. Tænk for Eksempel paa Mr. Stapletons Hus, der er jo slet ikke andre end ham alene til at forsvare det. Nej, der er ingen, som kan føle sig tryk, saa længe han ikke er under Laas og Lukke.«

»Han vil ikke bryde ind til nogen, Sir; det

giver jeg Dem mit Æresord paa. Han vil aldrig tiere gøre nogen her i Landet Fortræd. Jeg forsikrer Dem, Sir Henry, om nogle faa Dage vil de nødvendige Arrangementer være trufne og han vil være paa Vej til Sydamerika. For Guds Skyld, Sir, jeg beder Dem indstændigt om ikke at lade Politiet vide, at han endnu er paa Heden. De har nu opgivet at forfølge ham der, og han kan ganske rolig holde sig skjult, indtil Skibet er parat. De kan jo ikke aabenbare noget om ham, uden at jeg og min Kone kommer i Forlegenhed derved. Derfor beder jeg Dem saa bønlig, Sir, sig ikke noget om ham til Politiet.«

»Hvad mener De, Watson?«

Jeg trak paa Skuldrene. »Naar han blot var vel ude af Landet, vilde Staten jo derved være befriet for en Byrde og Samfundet for en farlig Fjende.«

»Ja, men der er jo dog ingen, som kan være sikker paa, at han ikke, før han rejser, udplyndrer en eller anden.«

»Nej, han vil aldrig begaa noget saa afsindigt, Sir. Vi har jo ogsaa forsynet ham med alt, hvad han trænger til. At begaa en Forbrydelse vilde jo være det samme som at vise Politiet, hvor han var at finde.«

»Ja, det vilde det jo unægteligt,« sagde Sir Henry. »Ja, ja, Barrymore —«

»Gud velsigne Dem, Sir. Jeg takker Dem af

mit ganske Hjerte. Min stakkels Kone vilde have taget sin Død over det, hvis han var bleven fangen igen.«

»Ja, Watson, vi hjælper og understøtter jo rigtignok en stor Forbryder; men efter hvad vi har hørt, synes jeg alligevel ikke, jeg kan bekvemme mig til at melde Manden, derfor maa vi helst lade Sagen gaa sin egen Gang. Ja, ja, Barrymore, saa kan De gaa.«

Med nogle faa usammenhængende Taknemlighedsytringer vendte Tjeneren sig om, men betænkte sig saa og kom tilbage.

»De har været saa venlig imod os, Sir, at jeg gerne vil gøre for Dem, hvad jeg kan til Gengæld. Jeg ved noget, Sir Henry, og maaske skulde jeg have sagt det før, men det var først længe efter Forhøret, at jeg opdagede det. Jeg har heller ikke endnu omtalt det til et eneste Menneske. Det er om den stakkels Sir Charles's Død.«

Baade Baronetten og jeg sprang op. »Ved De, hvorledes det gik til med hans Død?«

»Nej, Sir, det ved jeg ikke.«

»Hvad da?«

»Jeg ved, hvorfor han var ude ved Leddet paa den Tid. Det var for at træffe en Kvinde.«

»At træffe en Kvinde! Han?«

»Ja, Sir.«

»Og hvad hed den Kvinde?«

»Jeg kan ikke sige Dem Navnet, Sir, men jeg kan give Dem Forbogstaverne. Det var L. L.«

»Hvorfra kender De dem, Barrymore?«

»Jo, ser De, Sir Henry, Deres Onkel fik et Brev samme Morgen. Han fik sædvanligvis grumme mange Breve; thi han var jo en rig Mand og vel bekendt for sit gode Hjerte, og enhver her i Omegnen, som paa en eller anden Maade var i Betryk, plejede derfor at henvende sig til ham. Men den omtalte Morgen traf det sig nu saaledes, at der kun var dette ene Brev, og derfor lagde jeg mere Mærke til det. Det var fra Coombe Tracey, og Udskriften var skreven af en Kvindehaand.«

»Nu vel?«

»Ja, Sir, jeg tænkte i Øjeblikket ikke mere paa denne Sag og vilde heller ikke have gjort det senere, hvis min Kone ikke havde været. Det er kun nogle faa Uger siden, at hun var ved at gøre hovedrent i Sir Charles's Arbejdsværelse — det var slet ikke bleven rørt før siden hans Død, og da fandt hun Asken af et brændt Brev i det bagerste af Kaminen. Den største Del af det var brændt helt i Stykker, der var kun en lille Strimmel — det nederste af Papiret — som endnu hang sammen, og Skriften derpaa kunde endnn læses, skønt den kun stod som graa Streger paa sort Grund. Det forekom os, at det maatte være en Efterskrift ved Slutningen af Brevet, og den lød saaledes: »Jeg beder Dem, saa sandt De er en Gentlemann, om

at brænde dette Brev og saa være ved Leddet Klokken ti.« Under dette stod saa Forbogstaverne L. L.«

»Har De endnu denne Strimmel?«

»Nej, Sir, den smuldrede hen til Aske, saa snart vi rørte ved den.«

»Havde Sir Charles faaet flere Breve adresseret med den samme Haand?«

»Det ved jeg ikke, Sir, for jeg lagde aldrig saa nøje Mærke til hans Breve, og jeg vilde heller ikke have lagt Mærke til dette, hvis det ikke var kommen alene.«

»Og De har slet ingen Ide om, hvem L. L. er?«

»Nej, Sir, ikke mere, end De har. Men jeg tror, at hvis vi kunde faa fat paa denne Dame, saa vilde vi faa mere at vide om Sir Charles's Død.«

»Jeg kan ikke forstaa, Barrymore, hvorfor De har tiet stille med denne vigtige Oplysning.«

»Jo, ser De, Sir, lige efter, at vi havdet fundet Brevet, var det, at vore egne svære Bekymringer begyndte, og saa var der ogsaa det, Sir, at vi begge to holdt saa meget af Sir Charles, hvad der jo heller ikke er saa sært, naar man betænker alt det, han har gjort for os. At komme frem med dette her kunde jo slet ikke hjælpe vor stakkels Herre, og man skal altid være meget forsigtig, naar der er en Dame med i Spillet. Selv de bedste af os —.«

»De troede, at De kunde komme til at plette hans Rygte?«

»Ja, Sir, jeg mente, at noget godt kunde der aldrig komme af det. Men nu, da De har været saa venlig imod os, nu synes jeg, at det vilde være urigtigt af mig ikke at fortælle Dem alt, hvad jeg vidste om Sagen.«

»Det er meget rigtigt af Dem, Barrymore, nu kan De gaa.«

Da Tjeneren var gaaet, vendte Sir Henry sig til mig. »Naa, Watson, hvad mener De om denne ny Oplysning?«

»Jeg mener, at den gør Mørket endnu tættere, end det var før.«

»Ja, det mener jeg ogsaa. Men kunde vi blot opspore denne L. L. saa vilde vi ganske vist kunne faa Klarhed i Sagen. Saa meget har vi da ogsaa vundet, at vi ved, der er nogen, som kender det hele. Det gælder kun om at finde hende. Hvad synes De nu, vi skal gøre?«

»Straks give Holmes Underretning om dette. Det vil give ham den Nøgle, som han har søgt, og jeg skulde tage meget fejl, om det ikke vil bringe ham herud.«

Jeg gik straks op paa mit Værelse og gav Holmes en Beretning om Morgenens Samtale. Jeg var vis paa, at han i den sidste Tid havde haft meget travlt; thi de Breve, jeg fik fra Baker Street, var faa og meget korte, og de indeholdt slet ingen

Kommentarer til de Oplysninger, jeg forsynede ham med, ja, næppe nok nogen Hentydning til min Mission. Uden Tvivl optog denne Pengeafpresningssag hele hans Tid og alle hans Evner. Men denne ny Faktor maatte dog sikkert vække hans Opmærksomhed og forny hans Interesse. Jeg vilde inderlig ønske, at han var her.

Den 17. Oktober. — Hele Dagen i Dag er Regnen strømmet ned, uafbrudt har den raslet i Vedbenden og dryppet fra Tagskægget. Jeg tænkte paa Forbryderen derude paa den øde, kolde og nøgne Hede. Stakkels Fyr. Hans Forbrydelser har jo nok været store; men saa har han da ogsaa maattet lide en Del til Bod for den. Jeg tænkte ogsaa paa den anden — paa Ansigtet i Caben, paa Skikkelsen der tegnede sig imod Maanen. Var han ogsaa ude i denne Syndflod — denne usynlige Vogter, denne Mørkets Mand?

Om Aftenen tog jeg min Regnfrakke paa og gik langt ud i den opblødte Hede. Der vandrede jeg om, opfyldt af mørke Forestillinger, medens Regnen slog mig i Ansigtet, og Vinden hylede mig om Ørene. Gud hjælpe dem, tænkte jeg, der nu gaar ud i den store Pøl, thi endogsaa de højere liggende Steder, er nu ved at blive til Moradser.

Jeg fandt den sorte Klippehøj, paa hvilken jeg havde set den ensomme Vogter, og fra dens ujævne Top spejdede jeg nu selv ud over de melankolske Høje. Sorte Regnbyger drev hen over dem, og

de tunge, skiferfarvede Skyer hang lavt ned over Landskabet og slæbte i store graa Trevler ned over de fantastiske Højes Sider. I den fjerne Dal til venstre hævede sig, halvt skjulte af Regnen, Baskerville Halls to tynde Taarne op over Træerne. Det var de eneste Tegn paa menneskeligt Liv, jeg kunde skimte, naar undtages de forhistoriske Hytter, der laa i hele Klynger ned ad Højens Sider. Intet Steds var der noget Spor at opdage af den ensomme Mand, som jeg for to Nætter siden havde set paa det samme Sted.

Da jeg gik hjem, blev jeg indhentet af Dr. Mortimer, der i sin Dogcart kom kørende henad en af de sandede Hedeveje, der førte til en fjerntliggende Gaard, som kaldtes Foulmire. Han har været meget opmærksom imod os, og der er næppe gaaet en eneste Dag, uden at han har aflagt et Besøg paa Gaarden for at se, hvorledes det gik os. Han vilde absolut have, at jeg skulde stige op hos ham, saa vilde han køre mig et Stykke paa Vej.

Han var meget bedrøvet og ærgerlig over, at hans lille Silkepudel var bleven borte, den var gaaet ud i Heden og var ikke kommen tilbage igen. Jeg trøstede ham, saa godt jeg kunde; men samtidig tænkte jeg rigtignok paa Ponyen i Grimpen Pølen, og det var min Tro, at han aldrig tiere vilde faa sin lille Hund at se.

»Dr. Mortimer«, sagde jeg, idet vi skumplede

hen ad den ujævne Vej, »der er vist kun meget faa Folk her paa Egnen, som de ikke kender personlig?«

»Nej, jeg tror nok, jeg kender alle uden Undtagelse.«

»Kan De da sige mig Navnet paa en Kvinde, hvis Forbøgstaver er L. L.?«

Han tænkte sig om i nogle Minutter.

»Nej«, sagde han. »Der er nogle faa Tatere og Arbejdsfolk, som jeg ikke kan svare for; men iblandt Bønderne og de dannede Mennesker, er der ingen, som har de Forbøgstaver, De der siger. Ja, vent dog lidt«, tilføjede han efter en Pavse; »der er jo Laura Lyons — hendes Forbøgstaver er jo L. L. — men hun bor i Coombe Tracey.«

»Hvem er hun?« spurgte jeg.

»Det er Franklands Datter.«

»Hvad? Den gale Eranklands?«

»Ja, akkurat. Hun giftede sig med en Maler ved Navn Lyons, der kom herud paa Heden for at tage Studier. Men han viste sig at være en Lømmel, der snart forlod hende. Saa vidt, jeg har hørt, var Fejlen dog ikke udelukkende paa hans Side. Hendes Fader nægtede rent ud at have noget at gøre med hende, fordi hun havde giftet sig uden hans Samtykke, og maaske ogsaa af andre Grunde, saa det har været en haard Tid for den stakkels Pige, der havde et galt Mandfolk paa hver Side af sig.«

»Hvoraf lever hun saa nu?«

»Jeg tror, at den gamle Frankland nu har tilstaaet hende en lille aarlig Understøttelse; men meget kan det ikke være, for han er nok lige ved at have sat sin Formue overstyr. Men saa taabelig og forkert, hun end kan have opført sig, kunde vi jo dog ikke være bekendt at sidde stille og se hende gaa paa Fattigvæsenet. Da det blev bekendt, hvor sørgeligt, hun sad i det, skød nogle at Faderens Bekendte en Sum sammen for at sætte hende i Stand til at tjene Livets Ophold paa en ærlig Maade. Stapleton gav noget, Sir Charles gav noget, og jeg selv gav ogsaa lidt. Der blev købt en Skrivemaskine til hende, og det er med den, hun nu fortjener sit Brød.«

Han vilde gerne vide, hvorfor jeg var kommen med mit Spørgsmaal; men det lykkedes mig at tilfredsstille hans Nysgerrighed uden at fortælle ham ret meget; thi der er jo ingen Grund til at drage andre ind i vor Fortrolighed. I Morgen tidlig skal jeg nok se at finde over til Coombe Tracey, og naar jeg kan komme til at tale med denne Laura Lyons med det noget tvivlsomme Rygte, saa vil der være gjort et langt Skridt hen imod Opklarelsen af denne Begivenhed i den lange Kæde af Mysterier. Jeg tør nok rose mig af at være snild som en Slange; thi da Mortimer blev altfor nærgaaende med sine Spørgsmaal, spurgte jeg ham, som rent tilfældig, til hvad Type Franklands Hoved-

skal maatte henregnes, og paa Resten af vor Køretur hørte jeg ikke andet end Frenologi. Det er ikke for intet, at jeg i adskillige Aar har boet sammen med Sherlock Holmes.

Jeg har nu kun een Begivenhed tilbage at berette fra denne stormfulde og melankolske Dag. Det er min Samtale med Barrymore for et Øjeblik siden. Den har givet mig en Triumf til, som jeg kan spille ud, naar den rette Tid kommer.

Mortimer havde kørt mig helt hjem, derefter var han bleven til Middag, og han og Baronetten tog sig bagefter et Parti Ecarté. Tjeneren bragte mig min Kaffe ind i Biblioteket, og jeg benyttede Lejligheden til at gøre ham nogle faa Spørgsmaal.

»Naa,« sagde jeg, »er Deres dyrebare Slægtning saa kommen af Stéd, eller lusker han endnu omkring histude.«

»Jeg ved det ikke, Sir; jeg haaber til Herren, at han er kommen bort; thi han har ikke gjort os andet end Sorg og Bekymring, saa længe han har været her i Landet. Jeg har ikke hørt det mindste til ham, siden jeg sidste Gang bragte Føde ud til ham, og det er nu tre Dage siden.«

»Saa De ham da?«

»Nej, Sir; men Maden var borte, da jeg kom derud igen næste Gang.«

»Saa maa han jo have været der?«

»Det skulde man jo tro, Sir, hvis det ikke var den anden Mand, der havde taget den.«

Jeg blev siddende med min Kaffekop halvvejs oppe ved Munden og stirrede paa Barrymore.

»De ved altsaa, at der er en anden Mand?«

»Ja, Sir, der er en anden Mand ude paa Heden.«

»Har De set ham?«

»Nej, Sir.«

»Hvor ved De det da?«

»Selden fortalte mig om ham, Sir, for godt en Uges Tid siden. Han holder sig ogsaa skjult; men han er ingen Forbryder, saa vidt jeg kan forstaa. Jeg holder ikke af dette her, Dr. Watson, jeg siger Dem rent ud, jeg holder ikke af dette her.« Disse Ord sagde han med en pludselig frembrydende Lidenskabelighed.

»Hør nu engang Barrymore! Jeg har ingen anden Interesse af denne Sag, end hvad der angaar Deres Herre. Jeg er ikke kommen her for andet end for at hjælpe ham. Sig mig nu oprigtigt, hvad er det, De ikke forstaar?«

Barrymore betænkte sig et Øjeblik, som om han fortrød sit Udbrud eller fandt det vanskeligt at udtrykke sine Følelser i Ord.

»Det er alt det, som gaar for sig her, Sir,« udbrød han til sidst, idet han slog med Haanden hen imod Vinduet, som vendte ud imod Haven, og som Regnen drev ned ad. »Der er fæle Ting i Gære, og det trækker sammen til en eller anden stor Ulykke, det tør jeg sværge paa! Jeg vilde

blive sjæleglad, Sir, den Dag jeg saa Sir Henry tage tilbage til London igen.«

»Ja, men hvad er det da, der gør Dem saa urolig?«

»Tænk engang paa Sir Charles's Død; det var fælt nok, hvad saa ellers Kronens Foged fik ud af den. Og tænk paa det, der høres ude paa Heden om Natten. Der er ikke et Menneske af dem her omkring, som vil gaa derud, efter at Solen er gaaet ned, selv om han blev budt aldrig saa meget for det. Og tænk saa endvidere paa den fremmede, som skjuler sig derude og lurar og passer paa? Hvad er det, han lurar efter? Hvad skal det betyde? Det betyder sikkert ikke noget godt for dem, som bærer Navnet Baskerville, hverken Hus eller Mand, og jeg skal være meget glad den Dag, da Sir Henrys ny Tjener er færdig til at løse mig af her.«

»Ja, men hvad er der med den fremmede?« sagde jeg. »Kan De ikke sige mig noget om ham? Hvad sagde Selden? Havde han ikke opdaget, hvor han skjulte sig, eller hvad han tog sig for?«

»Han har set ham et Par Gange; men han kunde ikke sige mig nærmere Besked om ham. Fra først af troede han, at det var en Politibetjent; men snart kom han dog paa det rene med, at han gik i sit eget Ærinde. Et dannet Menneske var det, saa vidt han kunde se; men hvad han tog sig for, kunde han ikke komme under Vejr med.«

»Og hvor sagde han, at han opholdt sig?«

»Imellem de gamle Huse paa Højene — Stenhusene, hvor Folkene i gamle Dage boede.«

»Ja, men hvorledes faar han sin Føde?«

»Selden opdagede, at han har faaet en Dreng til at gaa sig til Haande, og han bringer ham alt, hvad han behøver. Jeg antager, at han sender ham til Coombe Tracey efter det, han skal have.«

»Det er godt, Barrymore. Vi kan tale videre om dette her en anden Gang.«

Da Tjeneren var gaaet, gik jeg hen til det sorte Vindue, og gennem en vanddrivende Rude saa jeg ud paa de drivende Skyer og de i Vinden svajende Træer. Det er et fælt Vejr inden Døre, og hvorledes maa det ikke være i en Stenhytte ude paa Heden? Hvad kan det være for et lidenskabeligt Had, der faar et Menneske til at luske omkring paa et saadant Sted og paa en saadan Tid? Og hvilke skumle og onde Hensigter kan han have, der nødvendiggør, at han underkaster sig slige Prøvelser? Derude i Hytten paa Heden maa vel Kernen findes i det Problem, der har drillet mig saa ubarmhjertig. Men jeg sværger, at der ikke skal være hengaaet en Dag, før jeg har gjort, hvad der staar i et Menneskes Magt, for at naa ind til dette Mysteriums Hjerte.

ELLESTE KAPITEL.

Manden paa Klippen.

Det Uddrag af min private Dagbog, som udgør det foregaaende Kapitel, har ført min Fortæling op til den 18. Oktober, og fra den Dag begyndte de sælsomme Hændelser at bevæge sig med rivende Fart hen mod den skrækkelige Slutning.

De næste faa Dages Begivenheder er uudslettelig indgravede i min Hukommelse, og jeg kan derfor fortælle dem uden at raadspørge de Optegnelser, jeg gjorde paa det nævnte Tidspunkt.

Jeg begynder nu ved den Dag, der fulgte efter den; paa hvilken jeg var kommen paa det rene med to Kendsgerninger af den største Vigtighed: for det første, at Mrs. Laura Lyons fra Coombe Tracey havde skrevet til Sir Charles Baskerville og anmodet ham om et Stævnemøde paa det selvsamme Sted og paa den selvsamme Tid, hvor han fandt Døden, og for det andet, at den Mand, der luskede omkring ude paa Heden, var at finde mellem Stenhytterne paa Højene. Jeg syntes, at naar jeg var i Besiddelse af disse to Kendsgerninger, saa maatte enten min Snilhed eller mit Mod være meget mangelfuldt, hvis det ikke kunde lykkes mig at faa kastet mere Lys over denne dunkle Sag.

Jeg fik ingen Lejlighed til at fortælle Baronetten, hvad jeg havde faaet at vide om Mrs. Lyons Aftenen

før; thi Dr. Mortimer blev hos ham til langt ud paa Aftenen. Men ved Frokosten underrettede jeg ham om min Opdagelse og spurgte ham, om han brød sig om at følge med mig til Coombe Tracey.

Ligestraks var han meget opsat paa at følge med; men ved nærmere Eftertanke forekom det os begge, at det dog vist var bedst, at jeg tog derhen alene. Jo mere formelt vi gjorde Besøget, des mindre Udsigt var der til at faa noget at vide. Jeg lod derfor Sir Henry blive tilbage — dog ikke uden adskillige Selvbebrejdelser — og kørte ud paa ny Efterforskninger.

Da jeg kom til Coombe Tracey, sagde jeg til Perkins, at han skulde spænde Hestene fra, og derefter spurgte jeg mig for om den Dame, jeg var kommen for at tale med. Jeg fik straks at vide, hvor hun boede, og det var ikke vanskeligt at finde hendes Lejlighed, som laa midt i Byen. En Pige viste mig uden videre Omstændigheder ind, og da jeg traadte ind i Dagligstuen, sprang en Dame, der sad foran en Remington Skrivemaskine, op med et meget fornøjeligt Velkomstsmil. Dette Smil forsvandt imidlertid straks, saa snart hun saa, at jeg var en fremmed, og hun satte sig ned igen og spurgte mig, hvad jeg ønskede.

Det første Indtryk, jeg fik af Mrs. Lyons, var, at hun var overordentlig skøn. Hendes Øjne og Haar var af samme dybe nøddebrune Farver, og vel var hendes Kinder noget fregnede, men til Gen-

gæld besad de den uforlignelige Fløjlslød, som man finder hos enkelte Brunetter, den samme ubeskrivelige varme Teint, som findes hos Svovlrosen. Beundring var, gentager jeg, min første Følelse. Men den anden var mere kritiserende. Der var noget ubestemmeligt utiltalende ved Ansigtet, noget simpelt i Udtrykket, noget ligesom haardt i Øjet, nogen Slaphed ved Mundvigerne, som plettede dets fuldendte Skønhed. Disse Iagttagelser kom dog naturligvis frem senere og lidt efter lidt. I Øjeblikket var jeg mig kun bevidst at befinde mig alene med en overordentlig smuk Dame, samt at hun spurgte mig om Grunden til mit Besøg. Det var først nu, at det rigtig gik op for mig, i hvilket delikat Ærinde jeg var kommen der.

»Jeg har den Fornøjelse,« sagde jeg, »at kende Deres Hr. Fader.«

Dette var en meget ubehændig Indledning, og Damen lod mig straks føle det.

»Min Fader og jeg har slet intet med hinanden at gøre,« sagde hun. »Jeg skylder ham intet, og hans Venner er slet ikke mine. Hvis Sir Charles og nogle andre godhjertede Mennesker ikke havde været, saa kunde jeg godt være sultet ihjel, uden at min Fader havde brudt sig det mindste derom.«

»Det er netop angaaende den afdøde Sir Charles Baskerville, at jeg er kommen for at tale med Dem.«

Fregnerne sprang stærkt frem paa Fruens Ansigt.

»Hvad kan jeg sige Dem om ham?« spurgte hun, idet hendes Fingre nervøst løb hen over Skrive-maskinens Tangenter.

»De kender ham jo dog, ikke sandt?«

»Jeg har allerede sagt, at jeg er i stor Taknemlighedsgæld til ham for hans Godhed imod mig. Naar jeg nu er i Stand til selv at fortjene mit Brød, saa skyldes det hovedsagelig den Interesse, han viste mig under min ulykkelige Stilling.«

»Brevvekslede De med ham?«

»Fruen saa hastigt op med et vredt Blink i de nøddebrune Øjne.

»Hvad er Deres Hensigt med disse Spørgsmaal,« spurgte hun skarpt.

»Min Hensigt er at forhindre en offentlig Skandale. Det er bedre, at jeg stiller Dem disse Spørgsmaal her, end at Sagen kommer i andre Hænder og uden for vor Kontrol.

Hun sad tavs en Tid, og hendes Ansigt var meget blegt. Til sidst saa hun op, og der var noget dristigt og trodsigt i hendes Miner.

»Nu vel, jeg vil svare,« sagde hun. »Hvad er Deres Spørgsmaal?«

»Korresponderede De med Sir Charles?«

»Ja, jeg skrev til ham et Par Gange for at takke ham for hans Hensynsfuldhed og Gavmildhed.«

»Kan De huske Datoen for disse Breve?«

»Nej.«

»Har De nogen Sinde talt med ham?«

»Ja, et Par Gange, da han kom herover til Coombe Tracey. Han var en meget tilbageholden Mand og holdt mest af at gøre godt i det skjulte.«

»Ja, men naar De saa sjælden talte med ham og skrev til ham, hvor kunde han da vide saa god Besked om Deres Affærer, at han kunde hjælpe Dem, som De siger, han gjorde?«

Denne min Indvending imødegik hun med stor Snarraadighed.

»Der var forskellige Gentlemen, som kendte min sørgelige Historie og slog sig sammen for at hjælpe mig. En af dem var Mr. Stapleton en nær Nabo og fortrolig Ven af Sir Charles. Han var overmaade venlig, og det var gennem ham, at Sir Charles hørte om mine Affærer.«

Jeg vidste allerede, at Sir Charles Baskerville ved flere Lejligheder havde benyttet Stapleton som sin Almisseuddeler, og derfor lød Fruens Forklaring meget troværdig.

»Skrev De aldrig til Sir Charles og bad ham om at møde Dem?« vedblev jeg.

Mrs. Lyons blussede igen af Vrede.

»Jeg synes virkelig, at dette er et meget mærkeligt Spørgsmaal.«

»Det gør mig ondt, Frue, men jeg maa dog gentage det.«

»Saa svarer jeg bestemt nej.«

»Ikke paa den selvsamme Dag, da Sir Charles døde.«

Hendes Rødme var pludselig forsvunden, og jeg saa et dødblegt Ansigt for mig. Hendes tørre Læber kunde næppe udtale det »Nej,« som jeg snarere saa end hørte.

»Deres Hukommelse svigter Dem sikkert her,« sagde jeg. »Jeg kan endogsaa anføre en Sætning af det nævnte Brev. Den lød saaledes: »Jeg beder Dem, saa sandt De er en Gentleman, om at brænde dette Brev og være ved Laagen Klokken ti.«

Jeg troede, at hun havde besvimet; men hun tog sig sammen ved en overmenneskelig Kraftanstrengelse.

»Eksisterer der da slet ingen, som fortjener at kaldes en Gentleman?« gispede hun.

»De gør Sir Charles Uret. Han brændte virkelig Brevet, men undertiden kan et Brev være læseligt, selv om det er brændt. De indrømmer altsaa, at De skrev det?«

»Ja, jeg skrev det,« udbrød hun og gav sine inderste Tanker Luft i en Ordstrøm. »Jeg skrev det. Hvorfor skulde jeg nægte det? Jeg har ingen Grund til at skamme mig over det. Jeg vilde gerne have, at han skulde hjælpe mig. Jeg troede, at naar jeg kom til at tale med ham, saa kunde jeg opnaa denne Hjælp, derfor skrev jeg til ham og bad ham om et Møde.«

»Men hvorfor paa en saadan Tid?«

»Fordi jeg samme Dag havde faaet at vide, at han vilde rejse til London Dagen efter og maaske

blive borte i flere Maaneder. Og der var andre Grunde, som forhindrede mig i at komme tidligere.«

»Ja, men hvorfor et Stævnemøde i Haven i Stedet for et Besøg i Huset?«

»Synes De, at det vilde sømme sig for en Kvinde at besøge en Ungkarl paa den Tid af Dagen?«

»Naa — men hvad skete der saa, da De kom derhen?«

»Jeg kom ikke derhen.«

»Mrs. Lyons!«

»Nej, jeg sværger Dem til ved alt, hvad der er mig helligt — jeg kom ikke derhen. Der kom noget i Vejen, saa jeg ikke kom af Sted.«

»Hvad var det?«

»Det er en privat Sag; det kan jeg ikke sige Dem.«

»De indrømmer altsaa, at De satte Sir Charles Stævne paa det selvsamme Sted og paa den selvsamme Tid, hvor han fandt sin Død; men De nægter, at De indfandt Dem til Stævnemødet.«

»Ja, for det er sandt.«

Atter og atter krydsforhørte jeg hende; men jeg kunde ikke faa hende forbi dette Punkt.

»Mrs. Lyons,« sagde jeg, idet jeg rejste mig fra dette lange og uafgørende Interview, »De paa- drager Dem et stort Ansvar og bringer Dem selv i en falsk Stilling ved ikke aabenhjertig at bekende alt, hvad De ved. Hvis jeg nu nødes til at søge Politiets Hjælp, saa vil De komme til at erfare, hvor

stærkt De er kompromitteret. Naar De er uskyldig, hvorfor nægtede De da fra Begyndelsen at have skrevet til Sir Charles den Dag.«

»Fordi jeg frygtede for, at der skulde blive uddraget en falsk Slutning heraf, og at jeg derfor skulde blive indviklet i en Skandale.«

»Ja, men hvorfor paalagde De saa indstændigt Sir Charles at brænde Brevet.«

»Naar De har læst Brevet, saa maa De jo vide det.«

»Jeg har ikke sagt, at jeg har læst hele Brevet.«

»De anførte jo dog noget af det.«

»Jeg anførte Efterskriften. Brevet var, som jeg alt har sagt, bleven brændt, og det, der stod i det, var ikke altsammen læseligt. Jeg spørger endnu engang, af hvilken Grund De saa indstændig paalagde Sir Charles at brænde det Brev, som han modtog paa sin Dødsdag?«

»Det er en ganske privat Sag.«

»Saa meget mere Grund er der for Dem til at undgaa en offentlig Undersøgelse.«

»Nu, saa skal jeg fortælle Dem det da. Hvis De har hørt noget af min ulykkelige Historie, saa vil De vide, at jeg indgik et meget ubesindigt Giftermaal, som jeg fik Grund til bittert at fortryde.«

»Ja, det har jeg hørt.«

»Mit Liv har derefter været en uafslædig Forfølgelse fra en Ægtemand, som jeg afskyer. Loven er jo paa hans Side, og hver Dag staar jeg over for

den Mulighed, at han kan tvinge mig til at leve sammen med sig. Paa den Tid, da jeg skrev dette Brev til Sir Charles, havde jeg faaet at vide, at der var Udsigt til at genvinde min Frihed, hvis jeg havde Raadighed over en bestemt Sum. Dette betød alt for mig — Fred, Lykke, Selvagtelse — alt. Jeg kendte jo Sir Charles's Gavmildhed, og jeg troede, at han, naar han hørte Fortællingen fra mine egne Læber, vilde hjælpe mig.«

»Ja, men hvorfor gik De da ikke derhen?»

»Fordi jeg i Mellemtiden modtog Hjælp fra en anden Kant.«

»Hvorfor skrev De da ikke til Sir Charles og forklarede ham dette?»

»Det vilde jeg ogsaa have gjort, hvis jeg ikke den følgende Morgen havde læst i Aviserne, at han var død.«

Fruens Historie hang meget godt sammen, og alle mine senere Spørgsmaal magtede ikke at faa den til at gaa i Stykker. Det var heller ikke rimeligt, at hun vilde vove at sige, at hun ikke havde været i Baskerville Hall, hvis hun virkelig havde været der; thi det vilde have været nødvendigt for hende at køre derhen, Vognen vilde ikke have kunnet være tilbage i Coombe Tracey før henad Morgenstunden, og en saadan Udflugt kunde ikke være forbleven skjult. Sandsynligheden var altsaa for, at hun talte sandt eller i hvert Fald delvis.

Skuffet og modløs tog jeg derfor derfra. Atter

var jeg løbet Panden mod den Mur, som syntes at rejse sig over enhver Sti, ad hvilken jeg søgte at komme til Maalet for min Mission. Og dog — jo mere jeg tænkte paa Fruens Ansigt og paa hendes Adfærd, des tydeligere følte jeg, at hun skjulte noget for mig. Hvorfor blev hun saa bleg? Hvorfor kæmpede hun imod enhver Indrømmelse, indtil den blev hende aftvungen? Hvorfor havde hun været saa tavs paa den Tid, da Tragedien foregik? Hun var ganske sikkert ikke saa uskyldig, som hun vilde have mig til at tro.

For Øjeblikket kunde jeg dog ikke komme videre i denne Retning, men maatte vende tilbage til den anden Nøgle, som var at finde mellem Stenhytterne paa Heden.

Men ogsaa dette Maal var meget ubestemt og tvivlsomt. Dette gik ret op for mig, da jeg kørte tilbage og lagde Mærke til, hvorledes den ene Høj efter den anden bar Mærker af Oltidsfolkene. Barrymore havde jo ikke givet mig anden Anvisning, end at den fremmede boede i en af disse forladte Hytter, og der fandtes mange Hundreder af dem spredte omkring over hele Heden.

Men jeg havde jo min egen Erfaring til at vejlede mig, eftersom jeg selv havde set Manden staa paa Toppen af den sorte Klippe. Denne maatte altsaa danne Midtpunktet i den Kreds, jeg maatte afsøge. Fra den maatte jeg gaa ud og undersøge enhver Hytte paa Heden, indtil jeg traf paa den

rette. Hvis denne Mand saa var inde i en af dem, saa skulde jeg — med min Revolver mod hans Bryst, om det gjordes nødvendigt — af hans egne Læber faa at vide, hvem han var, og hvorfor han saa længe havde fulgt os i Hælene. I Regent Streets Menneskemængde kunde han jo nok slippe fra os; men det vilde blive noget vanskeligere for ham at gøre det samme paa den ensomme Hede. Hvis jeg paa den anden Side fandt Hytten, og dens Beboer ikke var derinde, saa maatte jeg, selv om det aldrig skulde vare saalænge, blive der, indtil han vendte tilbage. Han var sluppen fra Holmes i London, og det vilde derfor blive en stor Triumf for mig, om det kunde lykkes mig at fange ham.

Lykken havde atter og atter været os imod under vore Undersøgelser, men nu kom den mig dog endelig til Hjælp. Den gode Lykkes Redskab var ingen anden end Mr. Frankland, der graaskægget og rødblisset stod uden for sit Haveled, som førte ud til Landevejen, ad hvilken jeg kom kørende.

»Goddag, Dr. Watson,« raabte han i usædvanlig godt Humør. »De maa virkelig give Deres Heste en lille Hvil og saa komme ind og faa Dem et Glas Vin for at ønske mig til Lykke.

Mine Følelser mod ham var alt andet end venlige, efter at jeg havde hørt, hvorledes han havde behandlet sin Datter, men jeg var meget opsat paa at faa Perkins og Vognen sendt hjem, og her var en god Lejlighed dertil.

Jeg stod derfor af og sendte Bud med Perkins til Sir Henry, at jeg vilde gaa hjem, men nok skulde indfinde mig til Middagen. Derefter gik jeg med Frankland ind i hans Spisestue.

»Det er en stor Dag for mig, Sir, — en af dem, der skal mærkes med rødt Blæk i Almanakken,« udbrød han og lo hjertelig. »Jeg har slaaet to Fluer med eet Smæk. Jeg skal dog lære de Godtfolk her paa Egnen, at Lov er Lov, og at der er en Mand her, som ikke er bange for at faa den bragt i Anvendelse. Jeg har nu faaet en offentlig Vej lagt midt igennem gamle Midletons Park, lige tværs igennem den, Sir, og knap et Hundrede Alen fra hans egen Gangdør. Hvad siger De til det? Vi skal dog lære disse storsnude Herrer, at de ikke ustraffet kan blive ved at trampe paa Fattigfolks Nakker — de forbandede Lømler! Og saa har jeg faaet Skoven lukket, hvor Fernworthy Folkene plejede at more sig om Søndagen. Det nederdrægtige Pak bilder sig jo ind, at der ikke er noget, som hedder Ejendomsret, og at de ikke uden videre kan slaa sig ned, hvor det behager dem, med deres Mad og deres Øflasker. Der er nu faldet Dom i begge Sager, Dr. Watson, og den gaar for begges Vedkommende i min Favør. Jeg har ikke haft en saadan Glædesdag, siden den Gang jeg fik dømt Sir John Morland for Krybskytteri, fordi han jagede i sin Fasangaard.«

»Hvordan i al Verden kunde det lade sig gøre?«

»Ja, slaa op i Bøgerne, Sir. Det kan nok betale sig at læse Højesteretssagen Frankland contra Morland, hele 257 skrevne Sider. Det kostede mig rigtignok 200 Pund, men saa vandt jeg da ogsaa Sagen.«

»Havde De saa ellers nogen Fordel af den?«

»Ikke Spor, Sir, — ikke Spor. Jeg sætter ogsaa min Stolthed i at kunne sige, at jeg slet ingen Interesse havde af den. Jeg handler ene og alene ud fra min Pligtfølelse, der driver mig til, saa vidt jeg kan, at sørge for, at enhver faar sin Ret, uanset, at det kan komme til at gaa ud over mig selv. Jeg nærer for Eksempel ingen Tvivl om, at Fernworthy Folkene vil brænde mig in effigie i Aften. Jeg sagde rigtignok til Politiet sidst, da sligt skete, at de skulde sætte en Stopper for disse vanærende Skuespil. Men Landpolitiet befinder sig i en ren skandaløs Tilstand, Sir, og det har paa ingen Maade ydet mig den Beskyttelse, jeg kunde gøre Fordring paa. Men jeg har ogsaa i Sinde at anlægge Sag imod dem, og saa kan det dog være, at den offentlige Opmærksomhed vil blive henledet paa disse Forhold. Jeg har allerede flere Gange sagt til dem, at de nok skulde komme til at fortryde, at de behandlede mig saaledes, og nu skal de komme til at sande mine Ord.«

»Hvorledes det?« spurgte jeg.

Den gamle Herre antog en meget snu Mine.

»Jo, for jeg kunde jo nok sige dem, hvad de

er ved at sprække af Nysgerrighed efter at faa at vide; men der er intet, som paa nogen Maade skal faa mig til at hjælpe de Slyngler.«

Jeg havde siddet og spekuleret paa et eller andet Paaskud, under hvilket jeg kunde slippe bort fra hans Passiar; men nu begyndte jeg at spidse Øren og blive opsat paa at høre mere. Jeg kendte imidlertid nu saa meget til den gamle Skalks modvillige Karakter, at jeg vidste, ethvert Tegn paa stærk Interesse vilde være det sikreste Middel til at sætte en Stopper for hans Fortrolighed.

»Det er vel en eller anden Krybskytte-Affære,« sagde jeg i en ligegyldig Tone.

»Ha, ha, min gode Ven, skudt forbi! Nej, dette her er en meget vigtigere Sag. Hvad siger De, hvis det nu er den undvegne Forbryder paa Heden.«

Jeg studsede. »De vil da vel ikke paastaa, at De ved, hvor han er?« sagde jeg.

»Jeg ved ganske vist ikke nøjagtig, hvor han er, men jeg er dog ganske vis paa, at jeg kunde hjælpe Politiet til at faa Fingre i ham. Er det aldrig faldet Dem ind, at det bedste Middel til at fange Tyven var, at opdage, hvor han fik sin Føde fra, og saa opspore ham efter den?«

Det lod ganske vist til, at han var kommen ubehagelig nær til Sandheden. »Jo, uden Tvivl,« sagde jeg; »men hvoraf ved De i det hele taget, at han er at finde paa Heden?«

»Jeg ved det, fordi jeg med mine egne Øjne har set det Bud, som bringer ham hans Føde.«

Det gjorde mig meget ondt for Barrymore. Det var ingen Spøg at falde i Hænderne paa denne gamle, ondskabsfulde Karl. Men hans næste Bemærkning løftede straks en tung Sten fra mit Hjerte.

»Det vil vist forbavse Dem at høre, at hans Føde bliver bragt ham af en Dreng. Jeg ser ham hver Dag gennem min Kikkert oppe paa Taget. Han kommer henad den samme Sti paa det samme Klokkeslet, og hvem skulde han vel gaa til andre end til Forbryderen?«

Dette her kunde man rigtignok kalde Svineheld! Men jeg tilbageholdt naturligvis alle Tegn paa Interesse. En Dreng! Barrymore havde jo sagt, at det var en Dreng, der gik den ubekendte til Haande. Det var altsaa dennes Spor og ikke Forbryderens, Frankland var slumpet til at finde. Hvis jeg kunde faa fat i hans Viden, saa kunde jeg spares for en lang og trættende Efterforskning. Men Vantro og Ligegyldighed var øjensynlig mine bedste Trumfer.

»Det forekommer mig dog mest sandsynligt, at det er en af Faarehyrdernes Sønner, der bringer Mad ud til sin Fader.«

Den mindste Antydning af Modsigelse bragte den gamle Autokrat til at gnistre af Vrede. Han sendte mig et rasende Blik, og hans graa Whiskers strittede ligefrem ud til Siderne som Knurhaarene paa en gal Kat.

»Naa, saa det mener De, Sir,« udbrød han, idet han pegede ud over den vidtstrakte Hede. »Kan De se den sorte Klippe hist ovre? Naa — og ser De saa den lave Høj bagved, den, som der staar en Tornebusk paa? Det er den mest stenede Del af hele Heden; er det maaske et Sted, hvor man kan antage, at en Faarehyrde vil holde til? Nej, den Ide er rent ud sagt temmelig idiotisk, Sir.«

Jeg svarede meget ydmygt, at jeg havde snakket med uden at forstaa mig paa Sagen. Denne Selvbekendelse behagede ham og bevægede ham til yderligere Fortrolighed.

»De kan være ganske sikker paa, Sir, at jeg har mine gode Grunde, naar jeg kommer med min Mening. Jeg har set Drengen med hans Byldt atter og atter. Hver eneste Dag, ja, undertiden to Gange om Dagen, har jeg kunnet — men vent et Øjeblik, Dr. Watson. Bedrager mine Øjne mig, eller er der ikke netop nu noget, der bevæger sig histovre paa Bjærgsiden?«

Det var over en Mil derfra; men jeg kunde dog tydelig se en lille sort Plet bevæge sig mod den mørkegrønne Høj.

»Kom med, Sir, kom med!« raabte Frankland og styrtede op ad Trappen. »Nu kan De faa det at se med Deres egne Øjne, saa kan De selv dømme.«

Kikkerten — et vældigt Instrument, der var anbragt paa en Trefod — stod oppe paa det flade

Tag, der laa over Verandaen. Frankland satte Øjet til den og udstødte derefter et Frydeskrig.

»Hurtig, Dr. Watson, hurtig, førend han kommer ned paa den anden Side!«

Ja, der gik han ganske rigtig. Det var en lille Knøs med en Byldt paa Ryggen, og han arbejdede sig langsomt op ad Bjærget. Da han var naaet op paa Toppen, saa jeg den lasede, krum-bøjede Skikkelse aftegne sig skarpt mod den blaa Himmel bagved. Han saa sig om med et sky og frygtsomt Blik, som en, der er bange for at blive forfulgt. Derefter forsvandt han bag Toppen.

»Naa, har jeg saa Ret?«

»Ja, det ser jo ganske vist ud til, at der er en Dreng, som er ude i et eller andet hemmeligt Ærinde.«

»Og hvad det Ærinde er, kunde selv en Landpolitibetjent gætte. Men De skal ikke faa den mindste Oplysning af mig, og jeg forlanger ogsaa af Dem, at De skal tie med, hvad De har set, Dr. Watson. Ikke et Ord, forstaar De?«

»Som De ønsker.«

»De har behandlet mig skammelig — skammelig. Naar jeg faar anlagt Sag mod dem, og jeg kommer frem med Fakta, saa skal hele Landet komme til at ryste af Indignation. Nej, der er intet, som skal faa mig til at hjælpe Politiet paa nogen Maade. For dem kunde det lige saa godt have været mig selv, som mit Billede, disse Skurke

brændte paa Baalet. Men De vil da vel ikke gaa allerede? De maa virkelig hjælpe mig at tømme Karaflen i Anledning af den store Begivenhed!»

Jeg modstod imidlertid alle hans Bønner, og det lykkedes mig ogsaa at faa ham snakket fra at følge mig hjem, som han absolut vilde. Jeg blev paa Vejen, saa længe han holdt Øje med mig; men saa snart han ikke kunde se mig længer, bøjede jeg af ind paa Heden og styrede lige over mod det stenede Bjærg, over hvilket Drengen var forsvunden.

Det var, som om Lykken nu rigtig havde sat sig for at begunstige mig, og jeg svor ved mig selv, at det ikke skulde blive af Mangel paa Energi og Udholdenhed, at jeg skulde forspilde den Chance, som Lykken havde givet mig.

Solen stod allerede lavt paa Himmelen, da jeg naaede Bjærgets Top, og de mange Smaahøje, der laa under mig, var alle gylden-grønne paa den ene Side og mørkskyggede paa den anden. Ude i Horisonten laa der en graa Taage, som Belliver og Vixen Klipperne gennembrød med deres Toppe. Paa den vidt udstrakte Hede hørtes ikke en Lyd og saas ikke en eneste Bevægelse. Kun en stor graa Fugl, en Maage eller en Glente, sejlede i store Kredse højt oppe i den blaa Luft. Den og jeg lod til at være de eneste levende Væsener mellem Himlens uhyre Hvælving og Ødemarken neden under den.

Det øde Landskab, Følelsen af Ensomhed og

det mystiske ved mit vigtige Foretagende knugede mig og isnede næsten mit Blod. Drengen var intet Steds at se; men neden under mig i en Kløft i Bjerget laa en graa Kreds af gamle Stenhytter, og midt imellem dem var der en, som havde beholdt saa meget af sit Tag tilbage, at den kunde yde et taaleligt Skjul mod Regn og Storm. Mit Hjerte hoppede i mig, da jeg saa den. Dette maatte altsaa være det Sted, hvor den fremmede holdt til. Til sidst stod jeg da nu med Foden paa Tærskelen af hans Skjulested — Hemmeligheden var inden for min Rækkevidde.

Da jeg nærmede mig Hytten — idet jeg gik lige saa forsigtig, som Stapleton plejede at gøre, naar han med opløftet Net listede sig bag paa en Sommerfugl, lagde jeg med Tilfredshed Mærke til, at Stedet ganske rigtig var bleven benyttet som Bolig. En næsten usynlig Sti førte ind mellem Rullestenene hen til den faldefærdige Aabning, der tjente som Dør.

Alt var tyst og stille indenfor. Det kunde jo være, at den ubekendte sad og lurede derinde; men det kunde ogsaa være, at han strejfede om ude paa Heden. Mine Nerver dirrede af Spænding; jeg kastede min Cigaret fra mig, greb om Skæftet paa min Revolver, gik rask hen til Døren og kiggede ind. Der var ingen.

Men der var Tegn nok, som tydede paa, at jeg ikke var kommen paa et falsk Spor. Dette her

var tydelig nok Stedet, hvor Manden opholdt sig. Nogle Tæpper laa indrullede i en Regnfrakke paa den flade Sten, hvorpaa den forhistoriske Beboer i sin Tid havde sovet. Henne i en Krog laa en Dyngge Aske, som viste, at her fandtes Ildstedet, og ved Siden deraf stod nogle Kogeredskaber og en Spand halv fuld af Vand. En Mængde tømte Preservesdaaser viste, at Stedet alt i længere Tid havde været beboet, og da mine Øjne efter nogen Tids Forløb var bleven vænnede til Halvmørket derinde, opdagede jeg ogsaa en Pande og en Flaske med Sprit, der stod i en anden Krog. Midt paa Hyttens Gulv laa en stor flad Sten, der tjente som Bord, og paa den stod et sammenbundet Klæde — uden Tvivl den Byldt, som jeg gennem Kikkerten havde set Drengen slæbe derop. Det indeholdt et Rugbrød og tre Preservesdaaser, en med Kød og to med Frugt. Da jeg efter at have undersøgt det satte det ned igen, hoppede mit Hjerte af Glæde ved at se, at der under det laa et Ark Papir, hvorpaa der var skrevet et Par Linier. Jeg tog det op og gik hen til Døren for at læse det. Der stod, skrevet med store Blyantsbogstaver:

»Dr. Watson er taget til Coombe Tracey.«

I et Minut stod jeg der med Papiret i Haanden og spekulerede paa Meningen af dette korte Budskab. Det var altsaa mig og ikke Sir Henry, som denne ubekendte passede paa. Han havde ikke selv fulgt mig; men han havde sendt en Med-

hjælper — Drengen maaske — bag efter mig, og dette var Hjælperens Rapport. Rimeligvis havde jeg siden min Ankomst ikke gjort et eneste Skridt eller foretaget mig det mindste, uden at det var blevet iagttaget og rapporteret. Stadig kom denne Følelse af en uset Magt, et fint Næt, der med uforligneligt Snille og stor Lempe blev draget fast om os og dog holdtes med saa blød en Haand, at det kun var enkelte Øjeblikke, vi mærkede, at vi var indviklede i Maskerne.

Naar der var een Rapport, saa kunde der jo ogsaa være flere, og derfor kiggede jeg omkring i Hytten efter dem. Jeg fandt imidlertid ingen, og jeg kunde heller ikke opdage noget, der kunde give mig nogen Antydning af Beboerens Karakter eller Hensigter. Det meste, jeg kunde se, var, at det maatte være et Menneske, der kun satte ringe Pris paa Livets Bekvemmeligheder og Behageligheder, kort sagt, et Menneske med meget spartanske Vaner. Naar jeg tænkte paa, hvor regn- og stormfuldt Efteraaret havde været, og saa op paa de store Huller i Taget, forstod jeg, hvor faste denne gaadefulde Beboers Forsætter maatte være, og hvor haardnakket han maatte forfølge sit Maal, siden han kunde blive ved at finde sig i at bebo dette ugæstmilde Sted. Var han maaske vor uforsonlige Fjende, eller var han vor beskyttende Engel? Jeg svor ved mig selv, at jeg ikke vilde forlade Hytten, før jeg havde faaet dette at vide.«

Udenfor stod Solen nær ved Horisontens Rand og den rolige Himmel straaledede i Guld og Purpur. Skinnet af den blev kastet tilbage af de fjerne Smaasøer, som laa i den store Grimpen Pøl. Dér var Baskerville Halls to tynde Taarne, og dér en tynd Røgtaage, som betegnede Landsbyen Grimpens Beliggenhed. Midtvejs mellem disse og bag ved en stor Høj laa Stapletons Bolig. Alt tog sig saa blidt og skønt og fredeligt ud i det gyldne Aftensvær; men idet jeg saa ud over Landskabet, følte jeg dog ikke noget af Naturens Fred, tværtimod, jeg rystede af Spænding ved at tænke paa det ubestemt rædselsfulde, som for hvert Øjeblik, der gik, kom mig nærmere. Med dirrende Nerver, men tillige med klippefast Beslutning, satte jeg mig i Hyttens mørkeste Krog og ventede med mørke Anelser og tilkæmpet Taalmodighed paa dens Beboers Komme.

Endelig hørte jeg ham. Langt borte fra kom Lyden af en Støvle, der ramte en Sten. Lyden gentog sig med Mellemrum og kom nærmere og nærmere. Jeg trak mig endnu længere ind i Krogen og spændte Revolveren i min Lomme, fast bestemt paa ikke at give mig til Kende, før jeg havde faaet Lejlighed til at iagttage den fremmede nærmere. Der blev et langt Ophold, som viste, at han var standset. Derefter nærmede Fodtrinene sig igen, og en Skygge faldt ind gennem Døraabningen.

»Det er en dejlig Aften, kære Watson,« lød det fra en velkendt Stemme. »Jeg er vis paa,

at De vil have mere Fornøjelse af at være ude end inde.«

TOLVTE KAPITEL.

Døden paa Heden.

Et Øjeblik sad jeg maalløs, næppe i Stand til at tro mine egne Øren. Men snart fik jeg mit Mæle og mine Sansers Brug tilbage, og med det samme følte jeg det store Ansvars knugende Vægt blive løftet fra mine Skuldre. Der var kun een Mand i hele Verden, hvem denne kolde, skærende og ironiske Stemme kunde tilhøre.

»Holmes!« udbrød jeg — »Holmes!«

»Kom ud,« sagde han, »og gør mig den Tjeneste at være lidt forsigtig med Revolveren.«

Jeg bukkede mig og traadte ud af den lave Dør. Der sad han udenfor paa en Sten, og hans graa Øjne lyste af Tilfredshed, da han saa mit forbavsede Ansigt. Han var mager og medtaget, men dog frisk og kvik; hans skarpe Ansigt var brunet af Solen og garvet af Vinden. I sin Kamgarns Dragt og Rejsehue saa han ud som en Turist, der strejfede om paa Heden, og med den kattelignende Trang til Renlighed, der var en af hans Ejendommeligheder, var det lykkedes ham at holde sit Ansigt lige saa glatbarberet og sit Linned lige saa rent, som om han befandt sig i Baker Street.

»Aldrig er jeg bleven saa glad ved at træffe nogen, som jeg blev ved at træffe Dem,« udbrød jeg og trykkede hans Haand.

»Eller mere forbavset — hvad?«

»Nej, det maa jeg indrømme.«

»Naa — Forbavselsen var nu ikke alene paa Deres Side, kan jeg forsikre Dem. Jeg havde ingen Anelse om, at De havde fundet mit foreløbige Tilflugtssted, og endnu mindre, at De befandt Dem derinde, førend jeg var en Snes Skridt fra Døren.«

»Mine Fodspor altsaa?«

»Nej, Watson, jeg er bange for, at jeg ikke kan paatage mig at skelne Deres Fodtrin fra al Verdens øvrige. Men hvis De engang rigtig for Alvor vil føre mig paa Vildspor, saa maa De sørge for at skifte Tobakshandler, for naar jeg ser Resten af en Cigaret mærket Bradley, Oxford Street, saa ved jeg, at min Ven Watson maa være i Nærheden. De kan finde den der henne tæt ved Stien. De kastede den uden Tvivl fra Dem i det vigtige Øjeblik, da De rykkede ind i den tomme Hytte.«

»Ja, akkurat.«

»Det tænkte jeg nok — og da jeg kendte Deres beundringsværdige Udholdenhed, følte jeg mig ogsaa overbevist om, at De endnu laa i Baghold med Vaabenet lige ved Haanden og ventede paa, at Hyttens Beboer skulde komme tilbage. De troede altsaa virkelig, at jeg var Forbryderen?«

»Jeg havde ingen Ide om, hvem De var; men jeg var fast bestemt paa at opdage det.«

»Udmærket, Watson; men hvor fandt De paa at søge Personen paa dette Sted? De saa mig maaske den Nat, da De gjorde Jagt paa Forbryderen, og jeg var saa uforsigtig at lade Maanen gaa op bag ved mig?«

»Ja, den Nat saa jeg Dem.«

»Og har saa gennem søgt alle Hytterne, indtil De kom til denne?«

»Nej, men der var nogen, som havde observeret Deres Oppasser, og derved blev jeg ledet paa Sporet her hen.«

»Formodentlig den gamle Herre med Kikkerten, jeg kunde ikke straks finde ud af, hvad det var, da jeg den første Dag, jeg var her, saa Solen blinke paa hans Glas.« Her rejste han sig og kiggede ind i Hytten. »Ah, jeg ser, at Cartwright har været her med nogen Fetalje. Hvad er dette her for et Papir. Naa — saa De har været i Coombe Tracey — hvad?«

»Ja.«

»For at tale med Mrs. Laura Lyons?«

»Netop.«

»Meget godt. Vore Undersøgelser er øjensynlig løben jævnsides, og naar vi sammenholder vore Resultater, saa antager jeg, at vi vil faa nogenlunde Klarhed over Sagen.«

»Ja, det glæder mig af Hjertet, at De er her;

thi baade Ansvaret og Mysteriet var begyndt at blive for meget for mine Nerver. Men hvorfor i al Verden er De dog kommen herud, og hvad har De taget Dem for? Jeg troede, at De befandt Dem i Baker Street og havde travlt med Pengeafpresningssagen.«

»Det var ogsaa det, jeg vilde have Dem til at tro.«

»Saa vil De altsaa nok bruge mig, men ikke have Tillid til mig!« udbrød jeg med nogen Bitterhed. »Det synes jeg dog ikke, jeg har fortjent af Dem, Holmes.«

»Kære Ven, De har været mig til uvurderlig Nytte i denne som i saa mange andre Sager, og jeg beder Dem om Tilgivelse, hvis det ser ud, som om jeg har spillet Dem et Puds. Det var i Virkeligheden til Dels for Deres egen Skyld, jeg gjorde det, og det var, fordi jeg indsaa, at De var udsat for store Farer her, at jeg besluttede mig til at tage herud for at undersøge Sagen selv. Havde jeg været sammen med Sir Henry og Dem, saa er det rimeligt, at jeg var kommen til at se Sagen fra samme Synspunkt som De, og min Nærværelse vilde da have advaret vore frygtelige Fjender om at være paa deres Post. Som Sagerne nu staar, har jeg været i Stand til at bevæge mig omkring, som jeg rimeligvis slet ikke vilde have kunnet gøre, hvis jeg havde opholdt mig paa Baskerville Hall. Nu er jeg forbleven en ukendt Faktor i Sagen, rede

til, saa snart et kritisk Øjeblik maatte komme, at kaste mig med hele min Vægt ind i den.«

»Ja, men hvorfor vedblive at holde mig i Uvidenhed?«

»Deres Viden vilde slet ikke have kunnet hjælpe os det ringeste, men vilde muligvis have ført til, at jeg var bleven opdaget. De vilde maaske have ønsket at fortælle mig et eller andet, eller Deres Venskab vilde maaske have forledt Dem til at bringe et eller andet ud til mig, som kunde være mig til Bekvemmelighed, og paa den Maade vilde vi løbe en unødvendig Risiko. Jeg tog Cartwright med herud — De husker nok den lille raske Fyr paa By-postbureauet — og han har sørget for mine simple Nødvendigheder: Et Brød og en ren Flip. Hvad andet behøver en Mand? Han har derhos forsynet mig med et Par ekstra Øjne, baaren af et Par meget hurtige Ben, og begge Dele har været af uvurderlig Nytte for mig.«

»Saa har alle mine Rapporter altsaa været spildte!« Min Stemme skælvede, idet jeg tænkte paa al den Umag, jeg havde gjort mig med at sammensætte dem, og den Stolthed, jeg havde følt derved.

Holmes tog et Bundt Papirer frem af sin Lomme.

»Her er Deres Rapporter, kære Ven, og de er bleven læst grundigt igennem, kan jeg forsikre Dem. Jeg har truffet forskellige Arrangementer, saa at

jeg har kunnet have dem Dagen efter, at De har afsendt dem. Jeg maa gøre Dem min Kompliment for den Iver og Snarraadighed, De har lagt for Dagen i denne mere end almindelig vanskelige Sag.«

Jeg følte mig endnu lidt stødt over det Bedrag, der var øvet imod mig; men den Varme, hvormed Holmes udtalte sin Ros, lod mig dog snart glemme min Harme. Jeg følte ogsaa med mig selv, at han havde Ret i det, han sagde, og at det virkelig var mest formaalstjenligt for vore Hensigter, at jeg ikke havde vidst, han befandt sig paa Heden.

»Naa — det kan jeg lide,« sagde han, da han saa, at mit Ansigt opklaredes; »men fortæl mig saa om Deres Besøg hos Mrs. Laura Lyons — det var ikke vanskeligt for mig at gætte, at det var for at tale med hende, De var taget af Sted, eftersom jeg allerede ved, at hun er den eneste Person i Coombe Tracey, der kan blive til Nytte for os ved vore Undersøgelser; og hvis De ikke var taget derover i Dag, saa er det højst sandsynligt, at jeg var taget derover i Morgen.« —

Solen var nu gaaet ned, og Tusmørket var ved at brede sig over Heden. Luften var bleven meget kold, og vi trak os derfor tilbage til Hytten, hvor der var mere lunt. Mens vi sad der i Halvmørket, fortalte jeg Holmes om min Samtale med Fruen, og den interesserede ham saa levende, at jeg maatte gentage flere Partier af den, før han var tilfreds.

»Dette er meget vigtigt,« sagde han, da jeg var

færdig; »det udfylder et Hul i denne højst udviklede Affære, som det ikke har været mig muligt at slaa Bro over. De ved vel nok, at der bestaar et meget intimt Forhold imellem denne Frue og Stapleton?«

»Nej, det ved jeg slet ikke noget om.«

»Der kan ikke være nogen Tvivl herom. De mødes, de skriver sammen, der er som sagt en meget intim Forstaaelse imellem dem. Dette giver os et meget stærkt Vaaben i Hænde. Naar jeg blot kunde benytte det til at fjerne hans Hustru —«

»Hans Hustru?«

»Ja, nu skal jeg give Dem nogle Oplysninger til Gengæld for alle dem, De har givet mig. Den Dame, som her gaar for at være Miss Stapleton, er i Virkeligheden hans Hustru.«

»Gud forbarme sig, Holmes! Er De ogsaa vis paa, hvad De der siger? Hvordan kan han da have tilladt Sir Henry at forelske sig i hende?«

»Sir Henrys Forelskelse kan ikke være til Skade for andre end Sir Henry selv. Som De skrev til mig, sørgede han jo omhyggelig for, at Sir Henry ikke kom til at erklære hende sin Kærlighed. Jeg gentager, at Damen ikke er hans Søster, men hans Kone.«

»Ja, men hvortil dog dette storstilede Bedrageri?«

»Fordi han forudsaa, at hun kunde blive ham til mere Nytte, naar hun gik for at være fri.«

Hele min instinktmæssige Afsky og min ubestemte Mistanke antog pludselig en fast Form og samlede sig om Naturhistorikeren. I denne stundesløse, blege Person med Straahatten og det uundgaaelige Sommerfuglenet syntes jeg nu at se noget skrækkeligt — en Skabning med en uendelig Taalmodighed og Snedighed, med et smilende Ydre og et mordlystent Indre.

»Det er altsaa ham, der er vor Fjende — det er ham, der har fulgt os i Hælene i London?«

»Ja, det er i alt Fald min Løsning paa Gaaden.«

»Og Advarselen — den maa altsaa være kommen fra hende?«

»Ja.«

En djævleagtig Ondskab, halv set og halv anet, syntes at antage fast Skikkelse og fortonede sig med kæmpemæssig Størrelse gennem det Mørke, der saa længe havde omgivet mig.

»Men er De nu ogsaa ganske vis paa dette Holmes? Hvoraf ved De, at Damen er hans Kone?«

»Fordi han paa et enkelt Punkt glemte sig selv og ved den Lejlighed, da De første Gang var sammen med ham, fortalte Dem lidt af sit Levnedsløb, og jeg er vis paa, at han mangan Gang siden bitterlig har fortrudt dette. Han har virkelig engang været Skolelærer i det nordlige England. Der er imidlertid ikke noget Menneske, hvis Spor er saa lette at følge som en Skolelærers. Der findes Engageringsbureauer, Foreninger og meget andet, ved

Hjælp af hvilke man kan finde enhver, der har givet sig af med den Bestilling. Nogle Forespørgsler og Undersøgelser bragte mig snart til Kundskab om, at der var en Skole, som var bleven opløst under meget afskyelige Omstændigheder, og at Manden, der havde ejet den — Navnet blev angivet forskelligt — var forsvunden tillige med sin Hustru. Beskrivelserne passede godt, og da jeg tillige fik at vide, at Vedkommende var en meget ivrig Entomolog, saa nærede jeg ikke længer nogen Tvivl om, at Manden var Stapleton.«

Mørket begyndte at vige, men meget var endnu skjult i Skygge.

»Ja, men naar denne Dame virkelig er hans Kone, hvad har saa Mrs. Laura Lyons med ham at bestille?« spurgte jeg.

»Det er et af de Punkter, der netop er blevet opklaret ved Deres Undersøgelser. Deres Samtale med Fruen har skaffet mig ny og udmærkede Oplysninger. Jeg har ikke før haft nogen Anelse om, at der var Tale om en Skilsmisse mellem hende og Manden. Hun har ogsaa gaaet i den Tro, at Stapleton var ugift, og derfor gør hun nu ganske sikkert Regning paa at blive hans Kone.«

»Og naar hun bliver revet ud af denne Fejltagelse?«

»Ja, saa kan hun staa til Tjeneste for os. Det bliver det første, vi har at gøre, at faa en Samtale med hende begge to i Morgen. Men tror De ikke,

Watson, at De er temmelig længe borte fra Deres Myndling? Deres Plads skulde være i Baskerville Hall.«

De sidste røde Strimer var forsvundne i Vest, og Natten havde sænket sig over Hedøn. Nogle faa Stjerner glimtede mat paa den violette Himmel.

»Endnu et sidste Spørgsmaal, Holmes,« sagde jeg, idet jeg stod op. »Der behøver jo dog ikke at være nogen Hemmeligheder imellem Dem og mig. Hvad er Meningen med alt dette? Hvad er hans Hensigt?«

Holmes sænkede sin Stemme, idet han svarede:

»Det er Mord, Watson — raffineret, koldblodigt, overlagt Mord. Spørg mig ikke om Enkelthederne. Mine Garn er ved at trække sig sammen om ham, ligesom hans er ved at trække sig sammen om Sir Henry, og ved Deres Hjælp er han allerede saa godt som i min Magt. Der er kun een Fare, som kan true os, og det er, at han kan slaa til, førend vi er rede til at gøre det. Endnu en Dag — eller to i det højeste — og jeg har det hele i Orden; men indtil da maa De passe lige saa omhyggelig paa Deres Myndling som en Moder passer paa sit syge Barn. Deres Udflugt i Dag har retfærdiggjort sig selv, og dog kunde jeg næsten have ønsket, at De ikke var veget fra hans Side — hør!«

Et frygteligt Skrig — et langtrukket Hyl, der udtrykte den højeste Rædsel og Kval, afbrød pludse-

lig Stilheden paa Heden; og dette rædselsfulde Skrig fik Blodet til at stivne i mine Aarer.

»Aah, min Gud!« gispede jeg. »Hvad er dog det. Hvad betyder dette!«

Holmes var sprungen op, og jeg saa hans athletiske Skikkelse tegne sig som en Silhouette i Hyttens Døraabning. Hans Skuldre var bøjede, hans Hoved skudt fremad, og han stirrede spændt ud i Mørket.

»Hys!« hviskede han; »hys!«

Skriget havde lydt saa tydeligt, fordi det blev udstødt med saa stor Kraft; men det var kommen fra det fjerne — fra et Sted langt ude paa Heden. Men nu lød det igen og denne Gang endnu højere, nærmere og mere fortvivlet end før.

»Hvor er det?« hviskede Holmes, og jeg kunde af hans bævende Stemme høre, at han, Manden med Staalnerver, var stærkt rystet. »Hvor er det, Watson?«

»Der, antager jeg,« svarede jeg og pegede ud i Mørket.

»Nej, der!«

Atter skar det kvalfulde Skrig gennem Nattens Stilhed, endnu højere og langt nærmere end før. Men nu var der en anden Lyd blandet sammen med det, en dyb, hul Brummen, melodisk og dog truende, stigende og synkende som Havets dybe, vedvarende Mumlen.

»Hunden!« raabte Holmes, »kom, Watson, kom! Store Gud, hvis vi nu kommer for sent!«

Han styrtede i fuld Fart ind over Heden, og jeg fulgte efter ham. Men nu kom der, et eller andet Sted fra ovre mellem Højene lige foran os, et sidste fortvivlet Hyl og derefter et dumpt, tungt Klask. Vi standsede og lyttede; men ingen Lyd brød mere den blikstille Nats Tavshed.

Jeg saa Holmes fare med Haanden op til Panden som en, der er ganske fortvivlet. Han stampede med Foden i Jorden.

»Han har slaaet os, Watson, vi kommer for sent.«

»Nej, nej, det maa De ikke sige.«

»Taabe, som jeg var, at jeg ikke slog til i Tide. Og De, Watson, der ser De nu, hvad der kommer ud af at forlade den, der var betroet i Deres Vare-tægt! Men ved Himlen, hvis det værste er sket, da vil vi hævne ham!«

I blind Fortvivlelse løb vi videre frem gennem Mørket, stødte mod de store Kampesten, brød igennem Gyvelbuskene, asede forpustet op ad Højene og styrtede ned ad Skraaningerne, idet vi hele Tiden styrede i den Retning, hvorfra hine skrækkelige Lyde var komne. Hver Gang Holmes var kommen op paa en Høj, spejdede han med spændte Blikke til alle Sider, men det var allerede bleven meget mørkt, og vi kunde ikke opdage noget paa Hedens sorte Overflade.

»Kan De se noget?«

»Nej, slet intet.«

»Men hør, hvad er det?«

En dyb Stønnen naaede vore Øren. Nu lød den igen ovre til venstre! Derovre endte en Bakkekam i en stejl Klippevæg, under hvilken der strakte sig en stenbestrøet Skraaning. Neden for Klippevæggen skimtede vi en mørk, uregelmæssig Genstand, der laa udbredt paa Jorden, og alt som vi i strakt Løb nærmede os den, fæstnedes dens ubestemte Omrids til en tydelig begrænset Skikkelse.

Det var en Mand, der laa paa Jorden med Arme og Ben strakt ud fra sig, med Ansigtet nedad og med Hovedet bøjet ind under Kroppen i en gyselig Vinkel. Skuldrene var krummede og Kroppen sammenbøjet, som om han var i Færd med at slaa en Kolbøtte.

Saa grotesk var hans Stilling, at jeg i Øjeblikket slet ikke kunde tænke mig, at den Stønnen, vi havde hørt, var hans sidste Suk. Ikke et Aandedrag, ikke en Bevægelse mærkedes nu fra den mørke Skikkelse, som vi bøjede os ned over. Holmes lagde Haanden paa ham, men trak den til sig igen med et Rædselsudbrud. Lyset fra den Svovlstik, han derefter strøg, skinnede paa hans blodige Fingre og paa den gyselige Blodpøl, der voksede, medens vi saa paa den, og udgik fra Offerets knuste Hovedskal, og den skinnende paa noget andet — der fik vore Hjerter til at sammensnøres i unævnelig Sorg og Rædsel — paa Sir Henry Baskervilles Lig.

Der var ikke Tale om, at nogen af os kunde tage fejl af denne rødbrune Kamgarns Dragt — den selvsamme, som han havde haft paa den Morgen, vi første Gang saa ham i Baker Street. Vi opfangede eet tydeligt Glimt af den, og derefter begyndte Svovlstikken at flakke og gik ud, ligesom alt Haab forlod vore Hjerter. Holmes stønnede af Sindsbevægelse, og hans Ansigt skinnede hvidt gennem Mørket.

»Det Uhyre! Det Uhyre!« raabte jeg og knyttede mine Hænder. Aah, Holmes, jeg skal aldrig tilgive mig selv, at jeg saaledes har overladt ham til hans Skæbne!«

»Jeg er endnu mere at dadle end De, Watson. Blot for at faa Sagen vel afrundet og fuldstændig i alle Maader har jeg ofret min Klient's Liv. Det er det værste Slag, der har ramt mig under hele min Løbebane. Men hvor kunde jeg vide — hvor kunde jeg dog vide — at han trods alle mine Advarsler vilde vove sig alene ud paa Heden?«

»Og at vi saa skulde høre hans Skrig — aah, min Gud, disse skrækkelige Skrig, og dog være ude af Stand til at hjælpe ham! Hvor er det Bæst af en Hund, som voldte hans Død? Den ligger maaske i dette Øjeblik paa Lur imellem Klipperne. Og Stapleton — hvor er han? Han skal staa til Ansvar for, hvad her er sket.«

»Ja, det skal han, det skal jeg nok sørge for. Baade Onkel og Nevø er bleven myrdede — den

ene skræmmet til Døde ved det blotte Syn af et Bæst, som han troede var en overnaturlig Skabning, og den anden dræbt paa lignende Maade under sin vilde Flugt for at slippe bort fra det. Nu maa vi altsaa se at finde Beviser for, at Dyret og Manden staar i Forbindelse med hinanden, men naar vi undtager det, vi har hørt, kan vi jo slet ikke føre det mindste Bevis for, at det første eksisterer, eftersom det øjensynlig er af sit Fald ned fra Klippen, Sir Henry er død. Men ved Himlen, lad Fyren end være nok saa snedig, saa skal han dog være i min Magt, før Solen næste Gang gaar ned!«

Vi stod i nogen Tid med Sorg og Bitterhed i vort Hjerte paa hver sin Side af det lemlæstede Lig, ganske overvældede af denne pludselige og uhjælpelige Ulykke, ved hvilken alle vore lange og besværlige Anstrengelser var bleven fuldstændig spildte og havde faaet en saa frygtelig Afslutning; men da Maanen imens var staaet op, klavrede vi op til det øverste af den Klippe, fra hvilken vor stakkels Ven var falden ned, og fra dens Top stirrede vi ud over den ujævne Hede, hvor nu Lys og Skygge vekslede med hinanden. Langt borte, over en halv Mil fra os i Retningen af Grimpen, skinnede et enkelt, gult, roligt Lys. Det kunde kun komme fra Stapletons ensomme Bolig. Med en bitter Forbandelse truede jeg med knyttet Haand ad den.

»Hvorfor kan vi ikke straks gribe ham?«

»Sagen er endnu ikke helt moden. Fyren er

til den yderste Grad forsigtig og snedig. Det nytter slet ikke, at vi ved noget; vi skal ogsaa kunne bevise det. Gør vi blot eet Fejltræk, saa vil han slippe os af Hænderne.«

»Hvad kan vi da gøre?«

»Der vil blive fuldt op af Arbejde for os i Morgen. I Aften kan vi kun vise vor stakkels Ven den sidste Tjeneste.«

Vi klavrede sammen ned ad den stejle Skraaning og nærmede os Liget, der laa sort og skarpt fremhævet mellem de maanebelyste Sten. Disse i den frygteligste Kval fortrukne Lemmer knugede mit Hjerte og bragte Taarer frem i mine Øjne.

»Vi maa sende Bud efter Hjælp, Holmes! Vi kan ikke bære ham hele Vejen op til Gaarden. Men Gud i Himlen! er De bleven gal?«

Han havde udstødt et Skrig og bøjet sig ned over Liget; men derefter gav han sig til at danse omkring og le højt samt trykke min Haand. Var dette min rolige, strenge, selvbeherskede Ven? Hvad gik der dog af ham?

»Et Skæg! Et Skæg! Manden har Skæg!«

»Har han Skæg?«

»Det er ikke Baronetten — det er — ej, se, det er jo min Nabo, den udbrudte Forbryder!«

Med feberagtig Hast havde vi vendt Liget om, saa at det dryppende Skæg vendte op mod den kolde, klare Maane. Vi kunde nu tydelig se, at det ikke var Sir Henry; det var derimod det samme

uhyggelige Ansigt, som i Skæret af Tællelyset havde stirret imod mig hin Nat over Kanten af den store Kampesten — det var Forbryderen Selden.

I samme Sekund stod alt klart for mig. Jeg huskede, at Baronetten havde fortalt mig, at han havde foræret Barrymore noget af sit gamle Tøj. Barrymore havde naturligvis saa ladet det gaa videre til Selden for at hjælpe ham til at flygte. Om det saa var Støvler, Skjorte og Hue, saa var det alt-sammen Sir Henrys eller rettere, havde været. Endnu stod vi overfor et tragisk Endeligt; men denne Mand havde dog i det mindste efter sit Lands Lov fortjent Døden.

Jeg fortalte Holmes, hvorledes det hele hang sammen, medens mit Hjerte strømmede over af Taknemlighed og Glæde.

»Det er altsaa Klæderne, der er bleven den stakkels Fyrs Død,« sagde han. »Det er tydeligt nok, at Hunden er bleven pudset paa ham ved Hjælp af en eller anden Ting, der har tilhørt Sir Henry — efter al Rimelighed den Støvle, som blev stjaalen i Hotellet — og derefter har den løbet ham til Døde. Men imidlertid er der een mærkelig Omstændighed ved dette her. Hvorledes kunde Selden i Mørket vide, at Hunden var i hans Spor?«

»Han hørte den.«

»At høre en Hund paa Heden kunde da ikke paaføre saa forhærdet en Sjæl som denne Forbryder en saadan Rædsel, at han vilde udsætte sig for at

blive fanget paa ny ved at skrige saa vildt om Hjælp. Efter hans Skrig at dømme maa han have løbet en lang Vej, efter at han var bleven klar over, at Hunden var efter ham. Men hvorledes kunde han vide det?»

»Det er mig en endnu større Gaade, hvorledes denne Hund, forudsat at alle vore Slutninger er rigtige —«

»Jeg forudsætter intet.«

»Ja, ja, da; men jeg mener, hvorledes det gaar til, at denne Hund er bleven sluppen løs i Aften. Jeg gaar ud fra, at den ikke altid løber løs omkring paa Heden. Stapleton vilde ikke slippe den løs, med mindre han havde Grund til at tro, at Sir Henry vilde være der.«

»Min Vanskelighed er den værste af de to; thi jeg formoder, at vi meget snart vil faa en Forklaring paa Deres, medens min vil forblive et Mysterium i al Evighed. Men nu er Spørgsmaalet, hvad vi skal gøre med den stakkels Djævels Lig. Vi kan jo ikke godt lade det ligge her til Føde for Rævene og Ravnene.«

»Jeg foreslaar, at vi bærer det ind i en af Hytterne, indtil vi kan faa Lejlighed til at sætte os i Forbindelse med Politiet.«

»Det er meget godt. Jeg nærer ingen Tvivl om, at De og jeg kan bære det saa langt. Hallo, Watson, hvad er dette? Ved alt, hvad der er frækt og forbavsende — der er Manden selv. Nu ikke et

Ord, som kan røbe Deres Mistanke — ikke eet Ord, for saa ryger min Plan fuldstændig i Lyset.»

En Skikkelse nærmede sig os over Heden, og jeg kunde se en Cigars mørkerøde Glød. Nu skin- nede Maanen paa ham, og jeg kunde skelne Natur- historikerens spinkle Skikkelse og vimse Gang. Han standsede, da han saa os; men nærmede sig os der- efter igen.

»Hvad — Dr. Watson! tager jeg fejl, eller er det virkelig Dem? De er det sidste Menneske, jeg ventede at se herude paa Heden paa denne Tid af Dagen. Men min Gud i Himlen, hvad er det? Er der nogen kommen til Skade? Nej, De maa ikke sige, at det er vor Ven Sir Henry!«

Han fo'r forbi mig og bøjede sig ned over den døde. Jeg hørte en heftig Indaanding, og Ci- garen faldt ud af hans Fingre.

»Hvem — hvem er det?« stammede han.

»Det er Selden — Forbryderen, der undslap fra Princetown.«

Stapleton vendte sit spøgelseagtige Ansigt om imod os; men som ved en overmenneskelig An- strengelse overvandt han sin Bestyrtelse og Skuf- felse. Hans skarpe Blik gled fra Holmes over til mig.

»Du store Gud! Det var dog en frygtelig Be- givenhed; hvordan er han kommen af Dage?«

»Det ser ud til, at han har brækket Halsen ved at falde ned fra Klippen der. Min Ven og jeg

gik en Tur hen over Heden, og saa hørte vi et Skrig.«

»Ja, jeg hørte ogsaa et Skrig, og det var derfor jeg løb ud. Jeg blev saa urolig for Sir Henry.«

»Hvorfor netop for Sir Henry?« kunde jeg ikke lade være at spørge.

»Fordi jeg havde foreslaaet ham at komme over til os. Da han saa ikke kom, blev jeg meget forbavset, og det var derfor naturligt, at jeg blev urolig for hans Sikkerhed, da jeg hørte Skrig ude paa Heden. Men sig mig« — her fo'r hans Blik igen fra mit Ansigt over til Holmes's — »hørte De ikke noget andet foruden Skriget?«

»Nej,« sagde Holmes, »gjorde De?«

»Nej.«

»Hvad mener De da med Deres Spørgsmaal?«

»Aah, De kender jo nok de Historier, der gaar mellem Bønderne om denne Spøgelse-Hund og saa videre. Der siges jo, at den om Natten lader sig høre ude paa Heden; og saa tænkte jeg paa, om det skulde være en saadan Lyd, der lod sig høre i Aften.«

»Nej, saadant noget har vi slet ikke hørt,« sagde jeg.

»Men hvad mener De da har været Aarsag til denne stakkels Djævels Død?«

»Jeg nærer ingen Tvivl om, at den stadige Angest, han har levet i, og de haarde Savn, han har maattet gennemgaa herude paa Heden, har gjort

ham vanvittig. I sin afsindige Tilstand er han faret omkring paa Heden, og saa har han været saa uheldig at falde ned ad Klippen og brække Halsen.«

»Ja, naturligvis, saadan maa det være gaaet til,« sagde Stapleton og drog et Suk, hvilket jeg tog som et Tegn paa at han følte sig beroliget. »Mener De ikke det samme, Mr. Sherlock Holmes?«

Min Ven gav ham sit Kompliment ved et Buk.

»De er meget skarpsindig med Hensyn til at identificere,« sagde han.

»Vi har ventet Dem herude paa Egnen, lige siden Dr. Watson kom hertil. De er kommen akkurat tilpas til at overvære denne Tragedie.«

»Ja, vel. Med Hensyn til min Vens Forklaring, da tror jeg sikkert, at han har ramt det rette. Jeg vil tage en meget ubehagelig Erindring med tilbage til London, naar jeg rejser i Morgen.«

»Ah, saa De rejser i Morgen?«

»Ja, det har jeg tænkt.«

»Jeg haaber, at Deres Besøg har kastet noget Lys over de Hændelser, der har sat os andre i saa stor Forlegenhed?«

Holmes trak paa Skuldrene.

»Man kan ikke altid have Held med sig. En Opdager behøver Kendsgerninger og kan ikke nøjes med Rygter og Sagn. Dette har ikke været nogen tilfredsstillende Sag.«

Min Ven talte paa den mest aabenhjertige og

sorgløse Maade. Stapleton vedblev at betragte ham skarpt. Derefter vendte han sig atter til mig.

»Jeg vilde gerne foreslaa, at vi bar den stakels Fyr hen til min Bolig, men jeg er bange for, at vi derved vilde indjage min Søster en slem Skræk, og derfor synes jeg ikke, jeg kan forsvare at gøre det. Men hvis vi lægger noget over hans Ansigt, saa vil han vist kunne ligge her i Fred til i Morgen.«

Saaledes gjorde vi. Efter at vi havde afslaaet Stapletons Indbydelse til at gaa med ham hjem, begav Holmes og jeg os tilbage til Baskerville Hall og lod Naturhistorikeren gaa hjem alene. Da vi kiggede tilbage, saa vi ham langsomt vandre hen over den udstrakte Hede, og bagved ham saa vi den sorte Plet paa den maanebelyste Skraaning, der viste, hvor Mennesket laa, der havde lidt en saa skrækelig Død.

»Nu er vi lige ved at kunne faa fat i Fyren,« sagde Holmes, medens vi vandrede sammen hen over Heden. »Men hvilke Nerver er den Karl ikke i Besiddelse af. Hvor tog han sig ikke sammen, da han stod Ansigt til Ansigt med den frygtelige Skuffelse, det maa have været for ham at se, at det var en hel anden end den, han havde ventet, der var falden som Offer for hans Rænker. Jeg sagde Dem det i London, Watson, og jeg siger Dem det igen her, at vi endnu aldrig har haft en Fjende, der var vort Staal mere værdig.«

»Det er kedeligt, at han har set Dem.«

»Ja, jeg var ogsaa straks ked af det; men der var jo ingen Tid til at komme bort.«

»Hvilke Virkninger tror De, det vil have paa hans Planer, at han ved, De er her?«

»Det kan maaske bevirke, at han bliver mere forsigtig, men maaske kan det ogsaa drive ham til straks at begaa et eller andet desperat Skridt. Som de fleste snu Forbrydere stoler han maaske for meget paa sin egen Snuhed og bilder sig ind, at han fuldstændig har ført os bag Lyset.«

»Hvorfor kan vi ikke øjeblikkelig lade ham arrestere?«

»Kære Watson, De er født til at være en Handlingens Mand. Deres Instinkt vil altid drive Dem til at gøre et eller andet energisk Skridt. Men sæt nu ogsaa for Løjers Skyld, at vi fik ham fængslet i Nat, hvad i al Verden skulde det saa kunne nytte os? Vi kunde jo ikke føre det mindste Bevis imod ham. Deri ligger jo netop hans djævelske Snuhed. Hvis han benyttede sig af en menneskelig Hjælper, saa kunde vi fremskaffe et eller flere Beviser; men hvis vi tog os for at trække det djævelske Bæst af en Hund frem for Dagens Lys, saa vilde det dog ikke hjælpe os det ringeste til at faa lagt et Reb om dens Herres Hals.«

»Ja, men her foreligger jo dog en Forbrydelse.«

»Ikke saa meget som Skyggen af en — slet ikke andet end Formodninger og Slutninger. Ret-

ten vilde jo le os ud af Salen, hvis vi kom frem med en saadan Historie og et saadant Vidnesbyrd.«

»Ja, men der er jo dog Sir Charles's Død.«

»Funden død uden det mindste Tegn paa Vold. De og jeg ved, at han døde af blot og bar Rædsel, og vi ved ogsaa, hvad det var, der indjog ham denne Rædsel; men hvorledes skal vi faa tolv dumme Jurymænd til at begribe det. Hvilke Beviser har vi for denne Hunds Tilværelse? Hvor have Mærkerne af dens Tænder? Naturligvis ved vi, at en Hund ikke bider et dødt Menneske, og at Sir Charles var død, før Hunden kunde indhente ham; men alt dette maa vi *bevise*, og det er vi ikke i Stand til.«

»Ja, men nu det, der er sket i Aften.«

»Med det i Aften er vi slet ikke bedre farne; heller ikke her var der jo nogen direkte Forbindelse mellem Hunden og Mandens Død. Vi har jo i det hele taget aldrig set Hunden. Vi hørte den ganske vist, men vi kan ikke bevise, at den fulgte denne Mand. Der er en fuldstændig Mangel paa Motiver. Nej, kære Ven, vi maa se at forsone os med den Kendsgerning, at der endnu ikke foreligger nogen bevislig Forbrydelse, men at det nok er Umagen værd at vove en hel Del for at etablere en.«

»Og hvad er saa Deres Forslag i den Henseende?«

»Jeg nærer godt Haab om det, Mrs. Laura Lyons kan og vil gøre for os, naar hun bliver

gjort bekendt med Sagernes Stilling, og desuden har jeg mine egne Planer. Men lad nu enhver Dag have nok i sin Plage. Jeg haaber imidlertid, før den næste Dag er til Ende at have Krammet paa denne Karl.«

Jeg kunde ikke faa mere ud af ham, og lige til Baskervilles Porte vedblev han at gaa tavs og hensunken i sine egne Tanker.

»Kommer De med ind?«

»Ja, jeg ser ingen Grund til at blive ved at skjule mig. Men endnu et sidste Ord, Watson. Sig intet om Hunden til Sir Henry. Lad ham blive i den Tro, at Seldens Død er kommen paa den Maade, som Stapleton vilde have os til at tro. Han vil da have stærkere Nerver til at gennemgaa den Ildprøve, som han maa bestaa i Morgen, da han jo, hvis jeg ellers husker rigtig, ifølge Deres Rapport skal spise til Middag med disse Mennesker.«

»Det skal jeg ogsaa.«

»Ja, saa maa De se at finde paa en Undskyldning og lade ham gaa alene; det vil De jo let kunne ordne. Og nu tror jeg, at hvis vi kommer for sent til Middagen, saa er vi begge parat til at tage fat paa Aftensmaden.«

TRETTEDE KAPITEL.

Nettet spændes.

Sir Henry blev mere glad end forbavset over at se Sherlock Holmes; thi han havde jo allerede i nogle Dage ventet, at de sidste Begivenheder skulde bringe ham fra London derud. Men han satte rigtignok et meget forbavset Ansigt op, da han fik at vide, at min Ven slet ikke havde nogen Bagage med og heller ikke gav nogen Forklaring af Grunden hertil. Vi hjalp imidlertid hinanden med at forsyne ham med det, han manglede, og ved det noget sene Aftensmaaltid fortalte vi derefter Baronetten saa meget af det, der var passeret, som vi mente, han havde godt af at vide.

Først havde jeg dog det ubehagelige Hverv at meddele Barrymore og hans Hustru Seldens Død. For ham maatte denne jo være en stor Lettelse; hun derimod græd længe og bitterlig over sin ulykkelige Broders Endeligt. For alle udenforstaaende var han en modbydelig Voldsmand, halvt Dyr og halv Djævel; men for hende var han endnu som før den lille egen-sindige Dreng fra hendes Pignedage, Barnet, hun havde plejet og passet og leget med. Slet maa i Sandhed det Menneske være, der ikke har en eneste Kvinde til at begræde sig.

»Jeg har siddet her hjemme og kedet mig guds-jammerlig hele Dagen, siden Watson tog bort i Morges,«

sagde Baronetten. »Jeg synes, jeg fortjener megen Ros; for jeg har ærlig holdt mit Løfte. Hvis jeg ikke saa højtidelig havde lovet ikke at gaa alene ud, saa kunde jeg have haft en mere livlig Aften; thi jeg har haft Bud fra Stapleton med Indbydelse til at komme derover.«

»Ja, jeg tvivler ikke paa, at De saa vilde have faaet en meget livlig Aften,« sagde Holmes tørt. »De er maaske saa ærgerlig over det, De er gaaet Glip af, at De ikke engang paaskønner vor oprigtige Sorg over, at De havde brækket Halsen?«

Sir Henry saa yderst forbavset ud. »Hvad mener De med det?« spurgte han.

»Den stakkels Tugthusfange var iført Deres aflagte Klæder. Jeg er for Resten bange for, at Deres Tjener, som gav ham dem, kan komme i Forlegenhed med Politiet i den Anledning.«

»Aah, det tror jeg ikke; saa vidt jeg husker, var der slet ingen Mærker paa noget af Tøjet.«

»Det er meget heldigt for ham — det er for Resten ogsaa heldigt for Dem og min Ven Watson; thi De har begge været paa den forkerte Side af Loven i denne Sag. Jeg er ikke ganske vis paa, om det ikke er min Pligt som en samvittighedsfuld Opdager at lade dem alle her i Huset arrestere. Watsons Rapporter er lige saa slemme som lovfaste Beviser imod dem.«

»Maaske — men hvorledes gaar det med Sagen?« spurgte Baronetten. »Har De faaet noget ud af det

indviklede Væv? Watson og jeg er akkurat lige saa kloge nu, som den Gang vi kom herud.«

»Jeg tror nok, at jeg inden ret længe skal blive i Stand til at gøre Dem klar over Situationen. Det har været en overmaade vanskelig og indviklet Historie. Der er endnu forskellige Punkter, som trænger til at opklares — men det kommer nok, skal De se.«

»Nu — een Ting har vi dog erfaret, som Watson uden Tvivl allerede har fortalt Dem. Vi har hørt Hunden ude paa Heden, saa jeg kan sværge paa, at det ikke altsammen er lutter Indbildning eller Overtro. Jeg har haft noget med den Slags Bæster at gøre, mens jeg var derovre i det fjerne Vesten, saa jeg kender dem, naar jeg hører dem. Hvis De kan lægge Mundkurv paa dette Udyr og forsyne det med en forsvarlig Lænke, saa skal jeg være villig til at kalde Dem den største Opdager, Verden endnu har set.«

»Jeg tror nok, at jeg skal forsyne Bæstet baade med Mundkurv og Lænke, hvis De blot vil yde mig Deres Hjælp.«

»Hvad De saa end vil forlange af mig, saa skal jeg gøre det.«

»Meget godt, men jeg maa tillige bede Dem om at gøre det blindt hen uden i noget Tilfælde at spørge om Grunde.«

»Som De behager.«

»Hvis De vil gøre det, saa tror jeg sikkert,

der er Udsigt til, at dette lille Problem snart skal være løst. Jeg tvivler ikke om —«

Han holdt pludselig inde og stirrede stift hen over mit Hoved ud i Luften. Lampelyset faldt lige paa hans Ansigt, og saa spændt og stift var det Udtryk, jeg læste deri, at jeg gerne kunde have antaget ham for en skarpt mejslet klassisk Statue, en Personifikation af Aarvaagenhed og Forventning.

»Hvad er det?« udbrød Baronetten og jeg paa een Gang.

Jeg kunde, da han igen rettede Blikket ned ad, se, at han var ved at undertrykke en stærk indre Bevægelse. Hans Udtryk var endnu behersket, men hans Øjne skinnede af inderlig Tilfredshed.

»Undskyld en Kenders Beundring,« sagde han, idet han med Haanden slog hen imod den lange Række Portrætter, der hang paa Væggen lige overfor. »Watson vil ikke indrømme, at jeg kender noget til Kunst; men det er ikke andet end den bare Misundelse, fordi vor Smag og vort Syn paa Kunsten er saa forskellige. Dette der er sandelig en meget fin Samling af Portrætter.«

»Det glæder mig virkelig at høre,« sagde Sir Henry og skottede med nogen Forbavselse hen til min Ven. »Jeg giver mig ikke ud for at kende meget til den Slags Ting; jeg kan bedre vurdere Heste og Stude end Malerier. Jeg har for Resten heller ikke tænkt mig, at De havde Tid til at give Dem af med saadanne Sager.«

»Jo, jeg kan straks se, hvad der er noget værd, naar jeg staar over for et Maleri, og det ser jeg netop her. Det der — Damen i den blaa Silkedragt derovre, er en Kneller, det tør jeg sværge paa, og den svære Herre der henne med den store Paryk er en Reynolds. Det er allesammen Familieportrætter, antager jeg?«

»Ja, hver et?«

»Kender De Navnene paa dem?«

»Ja, Barrymore har givet mig adskillige Timer i dem, og nu tror jeg nok, jeg kan min Lektie paa Fingrene.«

»Hvem er da den Herre der med Kikkerten?«

»Det er Kontre-Admiral Baskerville, der tjente under Rodney i Vestindien. Herren i den blaa Kjole og Papirrullen under Armen er Sir William, der var Formand i Underhuset under Pitts Ministerium.«

»Og den Kavalier her lige over for mig — ham i den sorte Fløjlsdragt med Kniplingskraven?«

»Ak, ja, ham har De rigtignok Ret til at faa noget at vide om; det er ham, der er Aarsagen til alle Ulykkerne — den onde Hugo, der slap Baskervillernes Hund løs. Ham er der ingen Fare for, vi skal glemme.«

Jeg stirrede med megen Interesse og nogen Forundring paa Portrættet.

»Men Gud bevares,« sagde Holmes; »han ser jo ud til at være en overmaade rolig og respektabel

Person; dog — jeg kan tænke mig, at der lurder en Djævel i hans Øjne. Jeg havde tænkt mig ham som en mere robust og røveragtig Person.»

»Der er ingen Tvivl om, at det er ham; thi Navnet og Aarstallet 1647 staar bag paa Lærredet.«

Holmes sagde ikke mere derom; men den gamle Pigerøvers Billede syntes stadig at bevare sin Tiltrækningskraft for ham, og under hele Resten af Maaltidet vendte hans Blik uafbrudt tilbage til det.

Det var først senere, da Sir Henry var gaaet op paa sit Værelse, at jeg blev i Stand til at følge Traaden i hans Tanker. Han gik med mig tilbage til Spisestuen med Sovekammerlyset i Haanden og holdt dette op til det gamle af Tiden stærkt medtagne Portræt paa Væggen.

»Ser De ikke noget?«

Jeg saa paa den bredskyggede, fjerprydede Hat, de sorte Krøller ved Ørene, den hvide Kniplingskrave og det haarde, strenge Ansigt, som var indrammet mellem dette. Det var intet brutalt Ansigt, men det var stift, haardt og strengt, med en determineret, tyndlæbet Mund og kolde, ufordragelige Øjne.

»Ligner det nogen, De kender?«

»Der er noget ved Kinderne, som minder om Sir Henry.«

»Aah, ja, en lille Antydning maaske. Men vent et Øjeblik!« Han sprang op paa en Stol, holdt Lyset op med venstre Haand og krummede sin højre Arm, saa at den dækkede den brede Hat og Sidekrøllerne.

»Store Gud!« raabte jeg bestyrtet.

Stapletons Ansigt var sprunget frem paa Lærredet.

»Naa — nu ser De det dog. Mine Øjne er bleven øvede i at se paa Ansigterne alene og ikke paa deres Indfatning. Det er det første, der kan forlanges af en Forbryder-Opdager, at han kan se gennem en Forklædning.«

»Men dette her er jo forbavsende. Det kunde godt være hans Portræt.«

»Ja, dette er et meget interessant Eksempel paa Atavisme, der synes at gælde baade Sind og Skind. Et indgaaende Studium af Familieportrætter er tilstrækkeligt til at omvende et Menneske til Troen paa Sjælevandring. Fyren er en Baskerville — det er tydeligt nok.«

»Med Krav paa Arveret.«

»Ja, naturligvis. Dette Portræt har ganske tilfældig forsynet os med et af de savnede og tillige vigtigste Led i Kæden. Vi har ham, Watson, vi har ham, og jeg vil sværge paa, at han inden i Morgen Aften vil flagre i vort Net, lige saa hjælpeløs som en af hans egne Sommerfugle. En Naal, et Stykke Kork og en Seddel, og vi kan indlemme ham i vor Baker Street Samling!« Med disse Ord brød han ud i et af sine sjældne Latteranfald og steg ned af Stolen. Det er ikke ret tit, jeg har hørt ham le, og hans Latter har altid spaaet en eller anden ilde. —

Jeg var tidlig paa Benene næste Morgen, men

Holmes var dog før paa Færde end jeg; thi da jeg klædte mig paa, saa jeg ham komme op ad Vejen.

»Ja, vi faar en travl Dag i Dag,« bemærkede han og gned sine Hænder med den virkelystnes inderlige Glæde. »Alle Nettene er paa deres Plads; og nu skal Drættet snart til at begynde. Før Dagen er til Ende, vil vi faa at vide, om vi har fanget vor store skarpkæbede Gedde, eller om den er smuttet ud gennem Maskerne.«

»Har De allerede været ude paa Heden?«

»Jeg har sendt en Meddelelse fra Grimpen til Princetown om Seldens Død. Jeg tror nok, jeg tør love, at ingen af Dem vil komme i Forlegenhed for den Sags Skyld. Desuden har jeg ogsaa lagt en Seddel til min trofaste Cartwright, der sikkert vilde have ligget og kreperet af Sult ved min Hyttes Dør som en Hund paa sin Herres Grav, hvis jeg ikke havde beroliget ham med Hensyn til min Sikkerhed.«

»Hvilket er nu vort næste Skridt?«

»At tale med Sir Henry, — ah, der har vi ham!«

»God Morgen, Holmes,« sagde Baronetten. »De ser ud som en General, der i Samraad med sin Stabschef udkaster Planen til et Feltslag.«

»Saaledes er netop ogsaa Situationen. Watson stod just og bad om sine Ordre.«

»Det samme vil jeg gøre.«

»Meget godt. Som jeg hører, er De inviteret til at spise til Middag hos Deres Venner Stapletons i Aften.«

»Jeg haaber, at De vil følge med derover. Det er meget gæstfri Mennesker, og jeg er vis paa, at de vil blive meget glade ved at se Dem.«

»Desværre kan vi ikke gøre Dem den Fornøjelse; thi baade Watson og jeg maa tage tilbage til London i Dag.«

»Til London?«

»Ja, under den nuværende Tingenes Tilstand tror jeg, vi kan være til mere Nytte der.«

Baronettens Ansigt blev meget langt.

»Jeg haabede, at de vilde blive her, indtil Sagen var tilendebragt. Hverken Gaarden eller Heden er meget fornøjelige Steder, naar man er alene.«

»Kære Ven, De maa stole blindt paa mig og gøre akkurat, som jeg siger Dem. De kan fortælle vore Venner, at det vilde have været os en stor Fornøjelse at følge med Dem derover; men at meget paatrængende Forretninger nødte os til at tage tilbage til London. Imidlertid haaber vi meget snart at komme tilbage til Devonshire. Vil De endelig huske at sige dem det.«

»Ja, hvis De endelig vil, saa —«

»Der er ikke andet at gøre, forsikrer jeg Dem.«

Jeg saa paa Baronettens mørke Pande, at han følte sig dybt saaret ved, at vi saaledes lod ham i Stikken; thi saaledes saa han paa vor Rejse.

»Hvornaar har De i Sinde at tage af Sted?« spurgte han meget koldt.

»Lige straks efter Frokost. Vi vil køre til

Coombe Tracey; men Watson vil lade sin Bagage blive staaende her som Pant paa, at han vil komme tilbage til Dem. Watson, De vil nok sende et Par Ord til Stapleton og sige ham, at De beklager meget, at De ikke kan komme.«

»Jeg havde egentlig allermest Lyst til at tage med Dem tilbagde til London,« sagde Baronetten.
»Hvorfor skal jeg blive her alene?«

»Fordi De har en Forpligtelse til at blive paa Deres Post, og fordi De har givet mig Deres Ord paa, at De vilde gøre, hvad jeg forlangte, og jeg forlanger, at De skal blive.«

»Nu vel — saa bliver jeg.«

»Endnu en Ting maa jeg forlange. De maa køre til Merripit House, men naar De er kommen dertil, skal De sende Vognen tilbage og lade Stapletons vide, at De har i Sinde at gaa hjem.«

»Gaa hjem over Heden?«

»Ja.«

»Ja, men det er jo netop det, De paa det indstændigste har fraraadet mig at gøre.«

»Denne Gang kan De imidlertid trygt gøre det. Hvis jeg ikke havde fuld Tillid til Deres Mod og Fatning, saa vilde jeg ikke forlange det, men det er af yderste Vigtighed, at De gør det.«

»Saa vil jeg ogsaa gøre det.«

»Og saa sandt De har Deres Liv kært, maa De ikke gaa over Heden i anden Retning end ad den lige Sti, som fører fra Merripit House til Grimpen

Vejen, og som ogsaa er den korteste og naturligste Vej for Dem.«

»Jeg skal nok gøre akkurat, som De siger.«

»Meget godt. Jeg vilde gerne af Sted saa hurtig som mulig efter Frokost for at kunne være i London i Eftermiddag.«

Jeg blev meget bestyrtet over dette Program, skønt jeg nok huskede, at Holmes havde sagt til Stapleton om Aftenen, at hans Besøg vilde være til Ende den næste Dag. Det var imidlertid slet ikke faldet mig ind, at han vilde have, jeg skulde tage med ham, og jeg kunde heller ikke begribe, hvorledes vi begge kunde være borte paa et Tidspunkt, som han selv kaldte yderst kritisk.

Imidlertid var der ikke andet at gøre end at adlyde uden Indvendinger, altsaa sagde vi begge Farvel til vor krænkede Ven, og et Par Timer efter var vi paa Coombe Tracey Stationen og havde sendt Vognen tilbage. Paa Peronnen stod en Dreng og ventede paa os.

»Noget for mig at gøre, Sir?«

»Du tager med Toget til London, Cartwright. Saa snart du er kommen til Byen, sender du øjeblikkelig i mit Navn et Telegram til Sir Henry Baskerville. I Telegrammet skal der staa, at hvis han finder den Lommebog, jeg har tabt, saa bedes han sende den i et anbefalet Brev til Baker Street.«

»Ja vel, Sir.«

»Og løb saa hen paa Stationen og spørg, om der ikke er et Telegram til mig.«

Drengen kom tilbage med et Telegram, som Holmes rakte mig. Det lød saaledes: »Telegram modtaget. Kommer med 5,40 med en Arrestordre, Navn in blanco. — Lestrade.«

»Det er Svar paa et Telegram, jeg sendte ham i Morges. Jeg tror nok, han er den flinkeste af de professionelle Opdagere, og vi kan komme til at trænge til hans Hjælp. Og nu Watson — nu tror jeg ikke, vi kan anvende vor Tid til noget bedre end et Besøg hos Deres smukke Veninde, Mrs. Laura Lyons.«

Hans Plan begyndte nu at gaa op for mig. Han vilde bruge Baronetten til at overbevise Stapleton om, at vi virkelig var rejste, og saa skulde vi vende tilbage i det Øjeblik, vor Hjælp var nødvendig. Hvis Sir Henry omtalte Telegrammet fra London til Stapletons, saa maatte det fjerne enhver Rest af Mistanke, der maatte være bleven tilbage. Jeg syntes allerede at kunne se vort Net trække sig tættere sammen om den skarpkæbede Gedde.

Mrs. Laura Lyons sad i sit Arbejdsværelse, og Sherlock Holmes begyndte sit Ærinde med en Aabenhjertighed og Pludselighed, der ganske forbløffede hende.

»Jeg maa forhøre Dem i Anledning af de Omstændigheder, der stod i Forbindelse med Sir Charles Baskervilles Død,« sagde han. »Min Ven her, Dr.

Watson, har meddelt mig det, De har aabenbaret ham med Hensyn til denne Sag, og tillige det, De har fortiet.«

»Hvad jeg har fortiet?« sagde hun trodsig.

»De har bekendt, at De ved et Brev anmodede Sir Charles om at være ved Laagen Kl. 10. Vi ved, at dette netop var Stedet og Tiden, paa hvilke han døde. De har derimod fortiet, hvilken Forbindelse der er imellem disse to Ting.«

»Der er ingen Forbindelse.«

»I saa Tilfælde maa dette Sammentræf kaldes i højeste Grad mærkeligt. Men jeg tror nu, det skal lykkes os alligevel at faa konstateret en Forbindelse imellem dem. Jeg vil gerne tale aabent og ærligt ud til Dem, Mrs. Lyons. Vi betragter denne Sag som en Mordsag, og hvad der allerede foreligger kan ikke alene bringe Deres Ven Mr. Stapleton, men ogsaa hans Hustru i stor Forlegenhed.«

Damen sprang op fra Stolen.

»Hans Hustru!« raabte hun.

»Ja, denne Kendsgerning er ikke længer nogen Hemmelighed. Den Person, der hidtil er gaaet for hans Søster, er i Virkeligheden hans Hustru.«

Mrs. Lyons havde atter sat sig. Hun greb med Hænderne krampagtig om Stolearmene, og jeg saa, at de blegrøde Negle var blevne ganske hvide, saa haardt klemte hun.

»Hans Kone!« sagde hun igen. »Hans Kone! Ja, men han var jo ikke gift!«

Sherlock Holmes trak paa Skuldrene.

»Bevis mig det! Bevis mig det! Og hvis De kan gøre det —!» Hendes Øjnes flammende Blik sagde mere end Ord.

»Jeg har belavet mig paa at gøre det,« sagde Holmes og trak forskellige Papirer op af Lommen. »Se her er et Fotografi af Parret, taget i York for fire Aar siden. Paa Bagsiden staar der »Mr. og Mrs. Vandeleur«; men det vil ikke være vanskeligt for Dem at genkende ham, og hende med, hvis De kender hende af Udseende. Og her er tre troværdige Personers Beskrivelse af Mr. og Mrs. Vandeleur, som paa den Tid havde en Privatskole i York. Læs dem, og døm selv, om De derefter kan tvivle om, at det er Mr. og Mrs. Stapleton, der er Tale om.«

Hun fo'r dem igennem og saa derefter op paa os med Fortvivlelsens Beslutsomhed præget i det haarde Ansigt.

»Mr. Holmes,« sagde hun, »denne Mand har lovet mig Ægteskab, hvis jeg kunde opnaa Skilsmisse fra min Mand. Han har løjet for mig, den Skurk, paa enhver optænkelig Vis. Ikke et eneste sandt Ord har han nogen Sinde sagt mig. Og hvorfor — hvorfor? Jeg bildte mig ind, at det altsammen var for min egen Skyld. Men nu ser jeg, at jeg aldrig har været andet end et Redskab i hans Haand. Hvorfor skulde jeg blive ved at være trofast mod ham, der hele Tiden har været falsk imod mig. Hvorfor skulde jeg forsøge at skærme ham mod

Følgerne af hans egne onde Gerninger? Spørg mig om alt, hvad De vil vide, og der er ikke den Ting, jeg skal fortie. Een Ting vil jeg dog først sværge Dem til, og det er, at da jeg skrev Brevet til Sir Charles, havde jeg ingen Anelse om, at det skulde være til nogen Skade for den gamle Herre, der havde været min bedste Ven.«

»Jeg tror Dem, Frue,« sagde Sherlock Holmes. »Det maa naturligvis være meget pinligt for Dem at fortælle mig disse Ting; det vil ikke være saa haardt, naar jeg fortæller, hvad der skete; hvis jeg skulde tage fejl, kan De jo standse mig og rette det. Det var Stapleton, der fik Dem til at sende dette Brev?«

»Han dikterede det.«

»Jeg antager, at den Grund, han angav, var, at De vilde faa Hjælp af Sir Charles til de Udgifter, der var forbundne med Deres Ægteskabs lovformelige Opløsning?«

»Ja.«

»Men efter at De havde afsendt Brevet, overtalte han Dem til ikke at indfinde Dem ved Stævnemødet?«

»Han sagde, at det vilde krænke hans Selvfølelse, at nogen anden end han selv forsynede mig med Penge til dette Formaal. Ganske vist var han en fattig Mand; men han vilde gerne ofre sin sidste Penny for at fjerne de Hindringer, der skilte os.«

»Det lader til, at han har været meget bestandig

i sin Ondskab. Og saa hørte De ikke mere, før end De i Bladene læste Beretningen om Sir Charles Død?»

»Nej.«

»Og han lod Dem sværge paa, at De ikke vilde omtale det bestemte Stævnemøde til nogen Sjæl?«

»Det gjorde han. Han sagde, at det var et meget mysteriøst Dødsfald, og at jeg sikkert vilde henlede Mistanke paa mig, hvis de foreliggende Kendsgerninger kom ud mellem Folk. Paa den Maade skræmmede han mig til at være tavs.«

»Ja, vel; men De havde Deres Tanker om Sagen?«

Hun nølede med Svaret og slog Øjnene ned.

»Jeg kender ham,« sagde hun. »Men hvis han havde holdt sit Ord til mig, saa vilde jeg ogsaa have været tro mod ham.«

»Jeg tror, at De kan prise Deres gode Lykke, at De er sluppen saadan fra det,« sagde Sherlock Holmes. »De har haft ham i Deres Magt, og han vidste det, og saa er De dog endnu i Live. De har i nogle Maaneder vandret lige paa Randen af en frygtelig Afgrund. Men nu maa vi sige Dem Farvel, Mrs. Lyons; og det er rimeligt, at De meget snart hører fra os igen.« —

»Vor Sag bliver smukt afrundet, og Vanskelighed efter Vanskelighed forsvinder foran os,« sagde Holmes, mens vi stod paa Peronnen og ventede paa Eksprestoget fra London. »Jeg skal snart være i Stand til at give en sammenhængende Beretning

om en af vor Tids mærkeligste og mest interessante Forbrydelser. De, der har gjort Kriminalhistorier til deres Studium, vil mindes de med denne analoge Forbrydelser i Grodno i Lille Rusland i Aaret 1866, og saa er der jo ogsaa Anderson Mordene i Nord Carolina, men der er dog flere Omstændigheder, som gør denne Sag ganske enestaaende. Selv nu har vi ikke noget bestemt Bevis mod denne yderst snedige Ærkeskurk; men jeg skal tage meget fejl, hvis Sagen ikke er klar og bevislig nok, førend vi gaar til Sengs i Aften.»

Eksprestoget fra London kom hvæsende og buldrende frem for Stationen, og en lille, tætbygget Person med et Bulldog Fysiognomi sprang ud af en første Klasses Kupé. Han trykkede vore Hænder, og jeg saa straks af det ærbødige Blik, hvormed Lestrade betragtede min Ledsager, at han havde faaet et andet Syn paa ham, end han havde, da de første Gang traf sammen under den Mordsag, som jeg har beskrevet i »En Studie i Rødt«. Jeg huskede endnu saa tydelig den Haan, Sherlock Holmes' Teorier den Gang vakte hos denne praktiske Opdager.

»Noget godt?« spurgte han.

»Den største Sag, der er forekommet i mange Aar,« sagde Holmes. »Vi har to Timer, før vi behøver at bryde op. Jeg tror, vi anvender dem bedst ved at sørge for at faa nogen Middagsmad, og saa vil vi se at faa Londonnertaagen dreven ud af

Deres Lunger, Lestrade, ved at give Dem nogle Pust af Dartmoors rene Natteluft. Har De aldrig været dér? Nu vel, saa tror jeg ikke De nogen Sinde vil glemme det første Besøg, De har aflagt der.«

FJORTENDE KAPITEL.

Baskervillernes Hund.

En af Sherlock Holmes' Fejl — hvis det da kan kaldes en Fejl — var, at han saa grumme nødig meddelte sine Planer til nogen, før det Øjeblik kom, da de skulde iværksættes. Dette havde vel til Dels sin Grund i hans ypperlige, overlegne Natur, der drev ham til at beherske og forbavse dem, der omgav ham; men det skrev sig ogsaa for en Del fra hans Forsigtighed, der fik ham til aldrig at risikere mere, end han var nødt til. Følgerne af denne Ejendommelighed var imidlertid lidet behagelige for dem, der medvirkede som hans Hjælpere. Jeg havde ofte lidt under dem, men aldrig saa meget som under den paafølgende lange Køretur i Mørket. Det vigtige Øjeblik laa foran os, endelig var vi komne saa vidt, at vi skulde foretage vor sidste Anstrengelse, og dog havde Holmes endnu ikke sagt et Ord, og jeg kunde kun gætte mig til hans Planer.

Mine Nerver dirrede derfor ogsaa af Spænding,

da den kolde Vind, der blæste os i Ansigtet, og det mørke tomme Rum paa begge Sider af den snævre Vej fortalte mig, at vi nu igen befandt os ude paa Heden. Ethvert Skridt af Hestene og enhver Om-drejning af Hjulene bragte os nærmere til vort stor-slaaede Eventyr.

Vi kunde ikke tale frit ud med hinanden, fordi Kusken paa den lejede Char-à-banc kunde høre, hvad vi sagde; derfor var vi nødt til at snakke om ganske ligegyldige Ting, medens vore Nerver var i højeste Grad spændte af Forventning. Det var en stor Lettelse for mig efter denne unaturlige Spænding, da vi til sidst passerede Franklands Hus og vidste, at vi nu nærmede os Gaarden og Skue-pladsen for vor Optræden.

Vi kørte ikke op for Døren, men stod af tæt ved Alléen, der førte op til Porten. Holmes betalte Kusken og gav ham Befaling til straks at vende tilbage til Coombe Tracey, og derefter begav vi os øjeblikkelig paa Vej til Merripit House.

»Har De Vaaben med, Lestrade?«

Den lille Opdager smilede.

»Saa længe jeg har mine Bukser, har jeg ogsaa en Hoftelomme, og saa længe jeg har min Hoftelomme, har jeg ogsaa noget i den.«

»Godt! min Ven og jeg er ogsaa belavede paa det værste.«

»De er mægtig tillukket med Hensyn til denne her Affære, Mr. Holmes. Hvad er det vi skal?«

»Vente taalmodig.«

»Det er paa min Ære ikke noget særdeles behageligt Sted at ligge paa Lur paa,« sagde Opdageren og gyste, idet han saa omkring paa de skumle Høje og den store Sø af Taage, som laa over Grimpen Mosen. »Der foran os ser jeg Lys fra et Hus.«

»Ja, det er Merripit House, og det er Maalet for vor Udflugt. Men nu maa jeg forlange, at De gaar paa Tæerne og nøjes med at hviske, naar De vil sige noget.«

Vi bevægede os meget forsigtig hen ad Stien i Retning af Huset; men da vi var omtrent tre Hundrede Skridt fra det, bød Holmes os staa stille.

»Her kan det passe,« sagde han. »Disse Klippestykker her til højre kan give os et udmærket Skjulested.«

»Vi skal altsaa vente her?«

»Ja, dette vælger vi til vort lille Baghold. Træd ind i Hullet der, Lestrade. De har jo været inde i Huset — ikke sandt, Watson? Kan De sige mig noget om Værelsernes Beliggenhed. Hvad er det for Vinduer med Persiennet for i Gavlen her ud imod?«

»Det er Køkkenvinduerne, tror jeg nok.«

»Og det store ved Siden af, som skinner saa klart?«

»Det, ved jeg sikkert, er Dagligstuevinduet.«

»Skodderne er fra. De kender jo Husets nærmeste Omgivelser bedst. List Dem sagte derhen, og

se efter, hvad de tager sig for — men for Himlens Skyld, lad dem ikke mærke, at de bliver iagttaget.»

Jeg listede mig paa Tærne henad Stien og bukkede mig ned bag den lave Mur, som omgav den lille Frugthave. Idet jeg listede mig fremad i dens Skygge, naaede jeg et Punkt, hvorfra jeg kunde se lige ind gennem det utildækkede Vindue.

Der var kun to Mænd i Værelset: Sir Henry og Stapleton. De sad lige overfor hinanden og saaledes, at de vendte Siden til mig. De sad og røg deres Cigarer, og der stod Kaffe og Likør foran dem. Stapleton talte meget livligt; men Baronetten saa meget bleg og aandsfraværende ud. Maaske var det Tanken om den ensomme Tur hjem over Heden, der laa ham tungt paa Sinde.

Idet jeg iagttog dem, rejste Stapleton sig og forlod Værelset, medens Sir Henry fyldte sit Glas igen, lagde sig tilbage i Stolen og tog nogle raske Drag af Cigaren. Jeg hørte en Dør knirke og den raslende Lyd af Fodtrin paa Grusgangen. Trinene bevægede sig henad Gangen lige inden for Muren, paa hvis anden Side jeg stod paa Lur, og da jeg kiggede ind over den, saa jeg Naturhistorikeren standse ved Døren til et lille Udhus, der stod i en Krog af Haven. En Nøgle drejedes om i Laasen, og da han gik derind, hørte jeg en underlig skrabende Lyd derindefra. Han var kun et Minut eller to derinde, saa hørte jeg atter Nøglen blive drejet om, hvorefter han gik forbi mig paa ny og traadte

ind i Huset. Jeg saa ham sætte sig ved Bordet igen, og derefter listede jeg mig tilbage til mine Ledsagere og fortalte dem hvad jeg havde set.

»De siger, Watson, at Damen ikke var til Stede?» spurgte Holmes, da jeg var færdig med min Rapport.

»Nej, hun var der ikke.«

»Hvor kan hun da være, eftersom der ikke er Lys i noget andet Værelse med Undtagelse af Køkkenet?»

»Jeg kan ikke tænke mig, hvor hun er.«

Jeg har fortalt, at der over den store Grimpen Mose laa en tæt, hvid Taage. Den drev langsomt hen imod os og dannede ligesom en Mur mellem os og Mosen — en lav, men tæt og skarpt begrænset Mur. Maanen skinnede paa den, og den saa ud som en stor glitrende Ismark, af hvilke de fjerne Høje hævede sig op som Klippeblokke, der bares af Isbræens Overflade. Holmes stirrede spændt over imod den, og han mumlede utaalmodig, idet han iagttog dens langsomme Fremskriden.

»Den driver hen imod os, Watson.«

»Gør det noget?»

»Ja, det gør det rigtignok — det er det eneste tænkelige Tilfælde, der kunde bringe Uorden i mine Planer. Det kan ikke vare ret længe, før han kommer nu; Klokken er jo allerede 10. Vor Plans lykkelige Udfald, ja, endogsaa hans Liv kan bero paa, at han kommer ud, før Taagen har lagt sig over Stien.«

Nattehimlen var klar og smuk. Stjernerne skin-
nede klare og kolde oven over os, medens Halv-
maanen kastede sit bløde, lidt svage Skær over
Landskabet. Foran os laa Husets mørke Masse.
Dets skarpe Kviste og mørke Skorstene tegnede sig
skarpt mod den stjerneklare Himmel. Brede Strimer
af gult Lys strømmede fra de lave Vinduer ud over
Haven og Muren. En af dem forsvandt pludselig.
Tjenestepigen havde forladt Køkkenet. Nu var der
ikke andet tilbage end Lampen i Dagligstuen, hvor
de to Mænd, den morderiske Vært og den intet ondt
anende Gæst endnu sad og passiarede ved deres
Cigarer.

Hvert Minut drev den hvide, uldagtige Masse,
som dækkede det halve af Heden, nærmere og nær-
mere hen imod Huset. Allerede begyndte de første
tynde Udløbere af den at bølge hen over Lysskæret
fra Vinduet. Den Del af Muren, der laa længst borte
fra os, var allerede skjult af den, og Træerne løftede
deres Kroner op af den hvide Damp.

Medens vi stod og stirrede paa den, gled de
tættere Taagebølger frem, svøbte sig om begge Hu-
sets Gavle og rullede langsomt frem som et højt
Tidevand, paa hvilken det øverste Stokværk og Taget
flød som et sælsomt Skib paa et aandeagtigt Hav.
Holmes slog utaalmelig Haanden ned mod Stenen,
der laa foran os, og stampede med Foden.

»Hvis han ikke kommer ud om nogle faa
Minutter, saa vil Stien være helt skjult. Om et

Kvarter vil vi ikke være i Stand til at se en Haand for Øje.«

»Skal vi ikke gaa lidt længere tilbage, hvor der er højere?«

»Jo, det bliver nok det bedste.«

Medens Taagebanken gled frem, trak vi os alt-saa tilbage for den, indtil vi var kommen en halv Fjerdingsvej fra Huset; men endnu blev hin hvide Sø med Maaneglansen paa sin Overflade ved at glide langsomt og ubarmhjertig frem.

»Nu gaar vi for langt,« sagde Holmes. »Det kan ikke gaa an, at vi risikerer, at han bliver indhentet, før han kan naa os. Hvordan det saa gaar, maa vi holde Stand her, hvor vi nu er.«

Han lagde sig ned paa det ene Knæ og bøjede Øret ned mod Jorden. »Himlen være lovet, nu tror jeg, han kommer.«

Lyden af hastige Skridt brød Hedens Stilhed. Medens vi bukkede os ned bag Stenene, stirrede vi spændte henimod den sølvglinsende Banke foran os. Lyden blev tydeligere, og ud gennem Taagen som fra et Forhæng traadte den Mand, vi ventede paa. Han saa sig forbavset om, da han traadte ud i den klare stjernelyse Nat; men derefter skridtede han hurtig frem ad Stien, passerede lige forbi de Sten, bag hvilke vi laa, og gik op ad den lange Skraaning bag ved os. Medens han gik, blev han ved at se sig tilbage, som en, der er meget urolig og ængstelig.

»Hst!« udbrød Holmes, og jeg hørte den skarpe

Lyd af en Pistol, der blev spændt. »Se der! Nu kommer den!«

Der hørtes en skarp, raslende vedvarende Traven et Sted inde fra Midten af den fremglidende Taage. Dennes Rand var omtrent halvfjerdsindstyve Alen derfra, hvor vi laa, og vi stirrede paa den alle tre i Uvished om, hvilken Rædsel der vilde bryde ud fra dens Indre. Jeg stod lige bag ved Holmes, og jeg kastede et hastigt Blik paa hans Ansigt. Det var blegt, men jeg læste et Udtryk deri, som næsten kunde kaldes Begejstring, og hans Øjne skinnede klart i Maanelyset. Men pludselig var det, ligesom de sprang frem af deres Huler i en stiv, spændt Stirren, og hans Læber skiltes i den højeste Forbavselse. I samme Øjeblik udstødte Lestrade et Rædselens Hyl og kastede sig næsegrus ned paa Jorden.

Jeg sprang op, min Haand greb uvilkaarlig om Pistolen, medens mine Sanser næsten lammedes ved Synet af den rædselsfulde Skikkelse, der var sprunget ud mod os fra Taagens Skygge. En Hund var det, en enorm, kulsort Hund; men en Hund, som intet menneskeligt Øje nogen Sinde før havde set Magen til. Ild stod ud af dens aabne Gab, dens Øjne glødede som en Kulild, og dens Mund, Hals og Bryst var indfattet i flakkende Flammer. Det mest forvirrede Sind kunde ikke selv i de vildeste Feberfantasier forestille sig noget saa frygteligt, saa

djævelsk som det mørke Udyr med det glubske Fjæs, der fo'r ud imod os fra Taagens tætte Mur.

Med lange Spring fo'r det vældige, sorte Udyr op ad Stien, idet det hele Tiden fulgte i vor Vens Spor, og saa lammede var vi blevne ved det frygtelige Syn, at vi lod det passere os, førend vi kom rigtig til os selv.

Endelig gav Holmes og jeg paa een Gang Ild, og Bæstet udstødte et gyseligt Hyl, der fortalte, at i det mindste en af os havde ramt. Dog standsede det ikke, men vedblev at springe fremad. Langt oppe paa Stien saa vi Sir Henry kigge tilbage, og ved Maanelyset saa vi, at hans Ansigt var kridhvidt og hans Hænder løftede i Rædsel, medens han hjælpeløst stirrede paa det skrækkelige Uhyre, som forfulgte ham.

Men Hundens Hyl havde bortblæst al vor Frygt. Kunde den saares, saa kunde den ogsaa dræbes. Aldrig har jeg set et Menneske løbe saaledes, som Holmes løb den Nat. Jeg regnes for at være meget hurtig til Bens, men han kom dog lige saa langt foran mig, som jeg kom foran den lille Opdager. Medens vi styrtede op ad Stien, hørte vi forude Skrig paa Skrig fra Sir Henry samt Glam efter Glam fra Hunden. Jeg kom tidlig nok til at se Bæstet springe paa sit Offer, kaste ham til Jorden og snappe efter hans Strube. Men i næste Øjeblik havde Holmes affyret sine fem tilbageværende Skud i Dyrets Side. Med et sidste langtrukket Hyl og et onskabsfuldt

Snap i Luften, rullede det om paa Ryggen, fægtede et Øjeblik rasende med alle fire Ben og sank derpaa sammen. Jeg standsede forpustet og satte Pistolen til det skrækkelige, lysende Hoved, men det var til ingen Nytte at trykke af. Kæmpehunden var død.

Sir Henry laa bevidstløs der, hvor han var falden. Vi rev hans Flip og Skjorte op, og Holmes udaandede en Takkebøn, da vi saa, at der slet intet Saar var at opdage, og at Frelsen altsaa var kommen i rette Tid. Det dirrede allerede i vor Vens Øjenlaag, og han gjorde et svagt Forsøg paa at bevæge sig. Lestrade stak sin Cognaksflaske ind mellem Baronettens Tænder, og to forskræmte Øjne saa op paa os.

»Min Gud,« hviskede han; »hvad var det? Hvad i Himlens Navn var det?«

»Ja, nu er det død, hvad det saa ellers har været,« sagde Holmes. »Vi har for evig og altid gjort Ende paa Familie-Spøgelset.«

I Størrelse og Styrke var det en skrækkelig Skabning, der laa udstrakt for os paa Jorden. Det var ikke nogen ren Blodhund og heller ikke nogen ren Bulldog, men den kunde se ud til at være en Bastard af begge — mager, glubsk og lige saa stor som en mindre Løvinde. Selv nu efter Dødens Tiltetgørelse saa det ud, som om der dryppede blaa-lige Flammer fra de vældige Kæber, og de smaa, dybtliggende, grusomme Øjne var indfattede i Ild. Jeg lagde min Haand paa den lysende Mund, og

da jeg holdt den op foran mig, glødede og lyste den i Mørket.

»Fosfor,« sagde jeg.

»Ja, en meget snedig Tilberedning deraf,« sagde Holmes og lugtede til det døde Dyr. »Der er ingen Lugt, som kan have svækket eller forstyrret Dyrets Sporsans. Vi maa bede Dem mange Gange om Tilgivelse, Sir Henry, fordi vi har udsat Dem for en saadan Frygt. Jeg var forberedt paa, at det var en Hund, men ikke paa, at det kunde være et saadant Udyr som dette. Og Taagen gav os kun liden Tid til at tage imod det.«

»De har frelst mit Liv.«

»Ja, men først efter at have udsat det for en skrækkelig Fare. Er De nu stærk nok til at kunne staa op?«

»Giv mig en Mundfuld til af Cognaken der, saa skal jeg nok klare mig. Tak! Vil De saa give mig en Haand. Men hvad har De nu i Sinde at gøre?«

»At lade Dem blive her; De er ikke oplagt til flere Æventyr i Nat. Hvis De vil vente lidt, skal en af os følge Dem tilbage til Gaarden.«

Han forsøgte at komme paa Benene; men han var endnu gyselig bleg og skælvede over hele Kroppen. Vi hjalp ham hen til en stor Sten, som han segnede ned paa og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

»Nu maa vi forlade Dem,« sagde Holmes. »Vi maa se at komme til Ende med vort Værk, og hvert

Øjeblik er af stor Betydning. Nu er Sagen fuldt opklaret, og vi har kun Manden tilbage.« —

»Jeg vædder tusinde mod een paa, at vi ikke finder ham i hans Hus,« vedblev han, idet vi ilede tilbage ad Stien. »Skuddene har meldt ham, at Spillet var tabt.«

»Aah, vi var dog temmelig langt fra Huset, og Taagen har dæmpet Lyden.«

»Han er løbet efter Hunden for at kunne kalde den tilbage — det kan De være vis paa. Nej, nej, han er nok væk allerede. Men nu vil vi dog gennemsøge Huset for at forvisse os derom.«

Yderdøren var aaben; vi styrtede derfor lige ind og ilede fra Værelse til Værelse til stor Bestyrtelse for den gamle, rystende Tjener, som kom os i Møde ude i Gangen. Der var ikke Lys andre Steder end i Spisestuen, men Holmes greb Lampen, og der var ikke en Krog i hele Huset, som han ikke undersøgte. Men der var intet Spor at opdage af den Mand, vi søgte efter. Oppe paa første Sal var en af Sovekammerdørene imidlertid aflaaet.

»Der er nogen derinde,« udbrød Lestrade. »Jeg kan høre nogen bevæge sig. Luk Døren op!«

En svag Støn og Raslen naaede ud til os derinde fra. Holmes gav Døren et kraftigt Spark lige ud for Laasen, og den røg op. Med Pistolen i Haand styrtede vi alle tre ind i Værelset.

Men heller ikke her var der noget Spor af den desperate og frække Skurk, som vi halvvejs ventede

at faa at se. I Stedet for stod vi over for en Genstand saa sælsom og uventet, at vi et Øjeblik blev staaende som bedøvede og stirrede paa den i den højeste Forbavselse.

Værelset var bleven indrettet til et lille Museum, og Væggene var tæt behængte med flade Kasser forsynede med Glaslaag og fulde af de Sommerfugle, som det havde været denne skrækkelige Persons Tidsfordriv at opsøge og samle. Midt i Værelset var der en opretstaaende Bjælke, som var bleven anbragt der for at støtte den midterste af de ormædte Loftsbjælker. Til denne Bjælke var bundet en Skikkelse, saa indsvøbt og indhyllet i de Linnedstykker, der var bleven brugt til at uskadeliggøre den, at det i de første Øjeblikke var umuligt at afgøre, om det var en Mand eller en Kvinde. Et Haandklæde var slynget om Skikkelsens Hals, og ved det var den bleven bunden til Bjælken. Et andet skjulte den nederste Del af Ansigtet, og oven over dette stirrede to mørke Øjne fuld af Sorg og Skam og ængstelig spørgende paa os.

Det var kun et Minuts Sag for os at rive Knebelen af, afvikle Haandklæderne og Lagenerne, og Mrs. Stapleton sank ned paa Gulvet foran os. Da hendes smukke Hoved faldt ned paa Brystet, saa jeg den røde Ophovning af et Piskeslag tværs over Halsen.

»Det Umenneske!« udbrød Holmes. »Kom her, Lestrade, med Deres Cognaksflaske! Sæt hende der

i Stolen! Hun er besvimet af Mishandling og Udmattelse.«

Straks efter slog hun Øjnene op.

»Er han i Sikkerhed?« spurgte hun. »Er han undkommen?«

»Han kan ikke slippe fra os, Frue.«

»Nej, nej, jeg mener ikke min Mand. Sir Henry — er han frelst?«

»Ja.«

»Og Hunden?«

»Den er død.«

Hun drog et langt Lettelsens Suk.

»Aah, Gud ske Lov! Gud ske Lov! Aah, den Skurk! Se, hvorledes han har behandlet mig.«

Hun smøgede sine Ærmer op og viste os sine Arme, og vi saa med Rædsel og Afsky, at de var grønne og blaa af Mishandling, »Men dette er slet ingenting — nej. Det er min Sjæl og mit Sind, han har pint og besmittet. Jeg kunde bære det altsammen — Mishandling, Ensomhed, et Liv fuldt af Bedrag — alting, saa længe jeg endnu kunde klynge mig til det Haab, at jeg havde hans Kærlighed; men nu ved jeg, at jeg ogsaa her har været hans Nar og hans Redskab.« Med disse Ord brød hun ud i en lidenskabelig Hulken.

»De har altsaa ikke noget tilovers for ham, Frue,« sagde Holmes. »Sig os da, hvor vi kan finde ham. Hvis De nogen Sinde har hjulpet ham med hans Ondskab, saa gør nu Bod derfor ved at hjælpe os.«

»Der er kun eet Sted, han kan være flygtet til,« svarede hun. »Der er en gammel Tinmine ude paa en Ø midt i Mosen. Det var der, han gemte Hunden, og der havde han ogsaa truffet Forberedelser til at skjule sig selv. Det er der, han maa være flygtet ud.«

Taagebanken laa som hvid Uld mod Vinduet. Holmes holdt Lampen hen mod dette.

»Se«, sagde han, »der er ingen, som i den Taage kan finde ud i Grimpen Mosen.«

Hun lo og klappede i Hænderne. Hendes Øjne funkledede af vild Glæde.

»Han kan nok finde derud, men aldrig tilbage,« udbrød hun. »Hvorledes skal han i Nat kunne se Lede-Kæppene. Vi stak dem i sammen, han og jeg, for at mærke Stien af ud gennem Hængedyndet. Aah, kunde jeg dog bare have revet dem op i Dag. Saa havde De nu haft ham i Deres Magt!«

Det var tydeligt for os, at al Forfølgelse var frugtesløs, saa længe Taagen ikke havde lettet. Imidlertid lod vi Lestrade blive tilbage i Huset, medens Holmes og jeg gik tilbage til Baronetten for at føre ham hjem til Gaarden. Stapletonernes Historie kunde nu ikke længere holdes skjult for ham; men han bar Slaget som en Mand, da han erfarede Sandheden om den Kvinde, han havde elsket. Nattens skrækkelige Begivenheder havde imidlertid gennemrystet ham saaledes, at han

før Dag laa i Vildelse i en høj Nervefeber under Dr. Mortimers Pleje. Det var Skæbnens Bestemmelse, at disse to skulde gøre en Tur rundt om Jorden, før Sir Henry atter var bleven den sunde, behjertede Mand, som han havde været, før han blev Ejer af det berygtede Gods.

*

*

*

Og nu nærmer jeg mig hastig Enden paa denne sælsomme Fortælling, i hvilken jeg har forsøgt at lade Læseren dele hine mørke Ængstelser og vage Formodninger, der i lang Tid laa som en Skygge over vort Liv og endte paa saa tragisk en Maade. Morgenens efter Hundens Død havde Taagen lettet, og vi blev af Mrs. Stableton ført ud til det Sted, hvorfra hun og Manden havde fundet en Sti ud gennem Hængedyndet. Det gik rigtig op for os, hvilket rædselsfuldt Liv denne Kvinde havde ført, da vi saa' den Iver og Glæde, hvormed hun førte os paa Spor efter ham. Vi efterlod hende paa den smalle Halvø af fast, tørveagtig Jord, som skød sig ud i det vidtstrakte Hængedynd. Fra Enden af denne viste nogle smaa Kæppe, som var stukne i Jorden med nogle Alens Mellemrum, hvorledes Stien løb i Zikzak fra Tue til Tue ud igennem hine grønne Flader, der betegnede den gyselige Hængedynd, som spærrede Vejen for den fremmede. Henvisnende Siv og fugtige, slimede Vandplanter sendte en tung Forraadnelsesluft og miasmatiske Dunst ind

i vore Lunger, medens et Fejltrin mere end een Gang lod os synke dybt ned i det sorte, bævrende Hængedynd, der i en Udstrækning af flere Alen gyngede blødt under vore Fødder. Dets vedholdende Tag holdt vore Hæle fast, alt som vi gik, og naar vi sank ned i det, var det, som om en ondskabsfuld Haand trak os ned i hine mørke Dybder, saa fælt og fast var det Greb, hvormed det holdt os. Kun en eneste Gang saa vi Tegn til, at nogen før os havde passeret denne farefulde Vej. Fra en Tue af Kæruld, som holdt den oppe over Dyndet, ragede en mørk Genstand op. Holmes sank i lige til Livet, da han traadte ud fra Stien for at faa fat paa den, og hvis vi ikke havde været der og trukket ham op, var han aldrig kommen levende derfra.

Han rakte en gammel, sort Støvle op i Vejret. »Meyers, Toronto«, stod trykt indvendig paa Saalen.

»Den er nok værd at tage et saadant Mudderbad for,« sagde han; »det er vor Ven, Sir Henrys savnede Støvle.«

»Som Stapleton har kastet fra sig under sin Flugt.«

»Ja. Han har beholdt den i Haanden efter at have brugt den til at pudse Hunden paa ham. Da han vidste, Spillet var tabt, flygtede han og blev ved at holde paa den. Paa dette Sted har han saa

endelig kastet den fra sig. Vi ved nu, at han i det mindste er naaet saa langt ud.«

Men mere end dette vilde Skæbnen ikke, at vi skulde faa at vide, om end der var meget, vi kunde gætte os til. Der var ingen Udsigter til at finde Fodspor i Dyndet; thi det stigende Mudder sivede hurtigt ind i dem; men da vi til sidst naaede den faste Jord hinsides Sumpen, saa vi os ivrig om efter dem. Der var imidlertid ikke det mindste at se. Hvis Jorden talte sandt, saa var Stapleton aldrig naaet den Tilflugtsø, som han gennem Taa-gen var flygtet ud imod hin sidste Nat. Et eller andet Sted ude i den store Grimpen Mose, nede i det afskyelige sorte Dynd, som havde suget ham til sig, ligger denne kolde og grusomme Mand for evig begravet.

Mange Spor fandt vi efter ham paa den sump-omrandede Ø, hvor han havde skjult sin vilde Medskyldige. Et vældigt Trædehjul og en Skakt halvfylt med Ros viste os den forladte Mines Belligenhed. Omkring den laa de hensmuldrende Levninger af de Hytter, der havde været Bolig for de Arbejdere, som uden Tvivl var bleven fordreven fra Stedet af Sumpens fæle Uddunstninger. I en af dem viste en Stald og en Lænke samt en Mængde afgnavede Ben os, hvor den store Hund havde haft sit Opholdssted. Et Skelet, ved hvilket der endnu hang nogle lange brune Haar, laa iblandt disse Levninger.

»En Hund,« sagde Holmes. »Ved Guderne, en krølhaaret Silkepudel. Den gamle Mortimer vil aldrig faa sin Kæledægge at se mere. Naa — jeg tror ikke, at dette Sted gemmer nogen Hemmelighed, som vi ikke allerede har udgransket. Han kunde nok skjule sin Hund, men han kunde ikke kvæle dens Røst, og herfra skriver sig de Hyl, som det selv ved Dagen var meget uhyggeligt at høre paa. Naar Nødvendigheden bød det, kunde han have Hunden i Udhuset ved sin Bolig, men det var altid en Risiko, og det var først paa den vigtige Dag, som skulde danne Slutningen paa alle hans Bestræbelser, at han dristede sig til at gøre det. Dette Stof her i Blikdaasen er uden Tvivl den lysende Blanding, som han smurte Bæstet med. Han er kommen paa den Ide ved at høre Historien om Familiens Helvedhund og ved Ønsket om at skræmme den gamle Sir Charles til Døde. Intet Under, at den stakkels Tugthusfange styrtede afsted og skreg, ligesom vor Ven gjorde, og som vi selv vilde have gjort, da han saa et saadant Kreatur fare efter sig tværs over den mørke Hede. Hele Planen var overmaade snedig udtænkt; thi der var al Sandsynlighed for, at Sir Henry tilsidst maatte falde som Offer for det gruelige Udyr, og der var ingen Fare for, at Bønderne skulde give sig til at undersøge Sagen nærmere, selv om de saa Hunden fare om paa Heden, hvad jo ogsaa mange har gjort. Jeg sagde det i London, Watson, og jeg siger det

igen her, at vi aldrig før har hjulpet til at opspore saa farlig en Person, som han, der nu ligger hist ude,« dermed rakte han sin lange Arm ud mod den grønplettede Mose, som bredte sig om os og i det fjerne gik jevnt over i den mørkerøde Hedes Skraaninger.

FEMTENDE KAPITEL.

Et Tilbageblik.

Det var i Slutningen af November, at Holmes og jeg en raakold og taaget Aften sad paa hver sin Side af en flammende Kaminild i vor Dagligstue i Baker Street. Min Ven var i et fortræffeligt Humør, thi han havde haft stort Held med sig i en hel Række af vanskelige og vigtige Sager, og derfor kunde det lykkes mig at overtale ham til at gaa nærmere ind paa Enkelthederne i Baskerville-Mysteriet. Jeg havde ventet taalmodig paa en saadan Lejlighed; thi jeg vidste godt, at han ikke vilde lade denne Sag forstyrre de andre. Hans klare og logiske Aand vilde aldrig lade sig drage bort fra et nærværende Værk for at dvæle ved Erindringen om forbigangne. Sir Henry og Dr. Mortimer var imidlertid i London paa Vejen til den lange Rejse, som var bleven den første anbefalet som Middel

til at faa sine nedbrudte Nerver i Orden igen. De havde besøgt os den samme Eftermiddag, og det var derfor ganske naturligt, at Sagen kom paa Tale imellem os.

»Fra den saakaldte Stapletons Synspunkt,« sagde Holmes, »var den hele Række af Begivenheder meget simpel og ligefrem; men for os, der i Begyndelsen slet ikke kendte Motiverne til hans Handlinger, og kun kunde erfare en Del af Kendsgerningerne, maatte den synes i høj Grad indviklet. Jeg har været saa heldig at opnaa to Samtaler med Mrs. Stapleton, og Sagen er nu bleven saa fuldstændig oplyst, at jeg ikke kan tro, der er en eneste Ting, jeg ikke ved fuldkommen Besked om. De kan finde nogle faa Optegnelser om den under Bogstavet B i mit Register over de Sager, jeg har haft med at gøre.«

»Ja, men vil De nu ikke efter Hukommelsen give mig en kort Redegørelse af Begivenhederne?«

»Aah, jo, skønt jeg tør ikke love Dem, at jeg kan faa alle Fakta med. En intensiv Koncentration af alle Tanker medfører altid, at en Del af det forbigangne udslettes af Hukommelsen. Men hvad denne Sag med Hunden angaar, skal jeg nu give Dem et Omrids af Begivenhederne, og glemmer jeg noget, kan De jo spørge mig om det.

»Mine Undersøgelser har bragt det uden for al Tvivl, at Familieportrættet ikke løj; men at denne Skurk virkelig var en Baskerville. Han var en

Søn af hin Rodger Baskerville, Sir Charles's yngre Broder, der flygtede til Sydamerika, da han ikke kunde begaa sig her længere. Det hed sig, at han døde ugift der; men saaledes forholdt det sig ikke; han giftede sig og fik en Søn, nemlig denne Fyr, hvis virkelige Navn var det samme som Faderens. Han ægtede Beryl Garcia, en af Costa Ricas Skønheder, og da han havde tilvendt sig en større Sum af offentlige Midler, flygtede han til England og forandrede sit Navn til Vandeleur. Her oprettede han en Skole i det østlige Yorkshire. Grunden til, at han slog ind paa denne Næringsvej, var, at han paa Rejsen til England havde gjort Bekendtskab med en brystsyg Lærer, ham gik han i Kompagni med, og da han var en dygtig Mand i sit Fag, havde Skolen god Fremgang. Fraser, den omtalte Lærer, døde imidlertid snart, og Skolen, som havde begyndt saa godt, blev hurtig ilde berygtet, ja, til sidst fuldstændig skandaløs. Parret Vandeleur fandt det derfor raadeligst at forandre deres Navn til Stapleton, og med Levningen af sin Formue, sine Planer for Fremtiden og sin Lyst til Entomologi flyttede han derpaa til Sydengland. Jeg har i British Museum faaet at vide, at han blev anerkendt som en Autoritet paa sit Omraade, og at Navnet Vandeleur er bleven for bestandig knyttet til en vis Aftensværmer, som han var den første, der beskrev.

»Vi kommer nu til den Periode af hans Liv,

der skulde blive af saa stor Interesse for os. Fyren havde øjensynlig foretaget sine Undersøgelser og udfunden, at der kun stod to Menneskeliv i Vejen mellem ham og det værdifulde Gods. Da han drog til Devonshire, har hans Planer sikkert nok endnu været ganske taagede, men at han lige fra først af har haft ondt i Sinde, fremgaar blandt andet af, at han udgav sin Hustru for sin Søster. Allerede den Gang spekulerede han øjensynlig paa at bruge hende som Lokkedue, skønt han vistnok endnu ikke var paa det rene med, hvorledes Planen i sine Enkeltheder skulde udføres. Det var hans Formaal at komme i Besiddelse af Godset, og for at naa dette var han parat til at benytte sig af ethvert Middel og løbe hvilken Risiko, det skulde være. Det første, han gjorde, var at bosætte sig saa nær ved sit Fædrenehjem som muligt, og det andet var at slutte Venskab med Sir Charles Baskerville og med sine Naboer.

Baronetten fortalte ham selv Historien om Familiehunden og forberedte paa den Maade sin egen Død. Stapleton, som jeg vil blive ved at kalde ham, vidste, at den gamle Godsejer led af en Hjertesygdom, og at en stærk og pludselig Sindsrystelse derfor vilde dræbe ham. Dette havde han faaet at vide af Dr. Mortimer. Han vidste ogsaa, at Sir Charles var overtroisk, og at han havde taget det gamle Sagn meget alvorligt. Hans Snuhed lod ham heri straks skimte et Middel til

at faa ham taget af Dage, uden at den virkelige Morder kunde overbevises om nogen Skyld.

»Da han havde undfanget denne Ide, skred han straks med stor Forsigtighed og Snedighed til at udføre den. En almindelig Forbryder vilde have nøjedes med at benytte en glubsk Hund; men Benyttelsen af det kunstige Middel til at gøre Uhyret til en sand Helvedhund viser, at Stapleton var genial i sin Ondskab. Hunden købte han i London hos .Ross & Mangles, Hundehandlerne i Fulham Road. Det var den største og mest glubske, de havde. Han bragte den fra London ad Nord Devonlinien og gik en lang Omvej ad Heden med den for at faa den hjem uden at blive bemærket. Paa sin Jagen efter Sommerfugle havde han lært at finde Vej gennem den store Grimpen Mose, og paa den Maade havde han ogsaa fundet et sikkert Skjulested til Hunden. Der ude holdt han den altsaa og ventede paa en gunstig Lejlighed.

Men det varede noget, før denne vilde indfinde sig. Den gamle Herre kunde ikke blive lokket uden for Gaarden efter Mørkets Frembrud. Adskillige Gange luskede Stapleton omkring Gaarden med Hunden, men til ingen Nytte. Det var under disse frugtesløse Forsøg, at han, eller rettere hans Forbundsfælle, blev set af Bønderne, og at Sagnet om Helvedhunden fik ny Bekræftelse. Han havde haabet paa, at hans Hustru kunde lokke Sir Charles i en Fælde; men nu viste hun sig uventet helt umed-

gørlig. Hun vilde slet ikke forsøge paa hos den gamle Herre at opvække en Forelskelse, som kunde give ham i hans Fjendes Vold. Hverken Trusler eller Mishandling formaaede at bøje hende. Hun vilde ikke have noget med Sagen at gøre, og en Tid stod Stapleton fuldstændig raadvild og magtesløs.

Til sidst slap han dog rent tilfældig uden om Vanskelighederne derved, at Sir Charles, der havde fattet Venskab for ham, gjorde ham til Mellemand i sin Veldædighed mod den ulykkelige Mrs. Laura Lyons. Ved at udgive sig for Ungkarl lykkedes det ham at vinde fuldstændig Herredømme over hende, og han lod hende forstaa, at han vilde ægte hende, hvis hun kunde opnaa Skilsmisse fra sin Mand. Hans Planer blev pludselig bragt til et Vendepunkt da han fik at vide, at Sir Charles stod i Begreb med, ifølge Dr. Mortimers Raad, at forlade Gaarden for at tage til London. Han maatte nu handle straks, ellers vilde hans Offer naa uden for hans Rækkevidde. Han lagde derfor stærkt Pres paa Mrs. Lyons for at faa hende til at skrive det omtalte Brev, hvori hun bønfaaldt den gamle Herre om at tilstaa hende en Sammenkomst, før han rejste til London. Ved det Argument, som De jo ogsaa kender, overtalte han hende derefter til at udeblive fra Stævnemødet, og nu havde han endelig den Lejlighed, som han saa længe havde ventet paa.

Om Aftenen kørte kan hjem fra Coombe Tracey og kom tidsnok til at hente Hunden, bestryge den med det infernalske Stof og bringe Bæstet ad en Omvej hen til Laagen, hvor han havde Grund til at tro, at den gamle Herre stod og ventede. Ophidset af sin Herre sprang Hunden over Laagen og forfulgte den ulykkelige Baronet, der skrigende flygtede ned ad Elme-Alleen. I hin skumle Tunnel maa det jo ogsaa have været et grueligt Syn at se det vældige sorte Udyr med flammende Kæber og glødende Øjne styrte af Sted efter sit Offer. Ved Enden af Alléen faldt han død om, ramt af et Hjerteslag, der var en Følge af Skrækken. Hunden havde holdt sig paa Græsrabatten, medens Baronetten var løbet ned ad Grusgangen, og derfor var der ikke andre end hans Spor synlige. Da Dyret saa, at han laa stille paa Jorden, er det rimeligvis gaaet hen for at snøfte til ham, men da det mærkede, at han var død, er det gaaet tilbage igen. Paa den Maade blev de Spor lavede, som Dr. Mortimer observerede. Hunden blev kaldt tilbage og ført ilsomt og ubemærket ud til sin Kennel i Grimpen Mosen, og der dannedes paa denne Maade et Mysterium, som satte Øvrigheden i Forlegenhed, foruroligede hele Omegnen, og tilsidst bragte Sagen ind i vore Observationers Synsfelt.

Saaledes er det gaaet til med Sir Charles Død. De vil straks lægge Mærke til, med hvilken djævelsk Snedighed det hele var udtænkt; thi det vilde

i Virkeligheden være næsten umuligt at komme den egentlige Morder til Livs. Hans eneste Medskyldige var jo en Skabning, der ikke kunde røbe ham, og det groteske og ufattelige ved Planen tjente kun til at gøre den mere virkningsfuld. Begge Kvinder, som vare indblandede i Sagen, Mrs. Stapleton og Mrs. Laura Lyons, fik dog efter denne Begivenhed en stærk Mistanke til Stapleton. Mrs. Stapleton vidste, at han lagde Planer mod den gamle Herres Liv, og hun vidste ogsaa, at Hunden eksisterede. Mrs. Lyons kendte ingen af Delene, men den Omstændighed havde gjort stærkt Indtryk paa hende, at Sir Charles havde fundet Døden paa den Tid og det Sted, hun havde berammet til det Stævnemøde, som ingen andre end hun, Stapleton og Sir Charles vidste noget om. Imidlertid var de begge under hans Indflydelse, saa han havde intet at frygte af dem. Den første Halvdel af hans Værk var bleven heldig fuldført, men den sidste og vanskeligste var endnu tilbage.

Det er muligt, at Stapleton slet ikke har vidst noget om, at der eksisterede en Arving i Kanada; men i saa Fald fik han det snart at vide af sin Ven, Dr. Mortimer, og denne fortalte ham ogsaa alle Enkelthederne vedrørende Henry Baskervilles Ankomst. Stapletons første Tanke var nu, at denne unge fremmede muligvis kunde blive taget af Dage i London, førend han naaede at komme ud til Devonshire. Han mistroede sin Hustru lige fra den Gang

hun havde nægtet at hjælpe ham med at lægge en Fælde for den gamle Godsejer, og han turde ikke tabe hende længe af Syne af Frygt for at miste sin Indflydelse over hende. Det var af denne Grund, at han tog hende med til London. Jeg har faaet at vide, at de tog ind paa Mexboroughs Hotel Garni i Crown Street, netop et af de Hoteller Cartwright besøgte for at finde en ituklippet »Times«. Her holdt han sin Kone indespærret paa hendes Værelse, medens han selv, maskeret med et sort Skæg, fulgte Dr. Mortimer til Baker Street, derefter til Jærnbane-stationen og derfra til Northumberland Hotel.

»Hans Kone havde nok en Anelse om hans Planer; men hun nærede en saadan Frygt for sin Mand — en Frygt, der skrev sig fra brutale Mishandlinger, at hun ikke dristede sig til at skrive til den Mand, som hun vidste var i Fare. Hvis Brevet skulde falde i Stapletons Hænder, vilde hendes eget Liv ikke være sikkert. Saa greb hun, som vi ved, til det Middel at udklippe de Ord, som kunde sættes sammen til en Advarsel og at adressere Brevet med fordrejet Haand. Det naaede ganske rigtig Baronetten og gav ham den første Advarsel mod den Fare, han var stedt i.

»Det var meget vigtigt for Stapleton, at faa fat i et eller andet Klædningsstykke, som tilhørte Sir Henry, for at han i Tilfælde af, at han blev nødt til at bruge Hunden, altid kunde have et Middel ved Haanden til at pudse den paa ham.

Med karakteristisk Beslutsomhed og Dristighed gav han sig straks i Færd hermed, og jeg tvivler ikke paa, at enten Hotellets Skopudser eller Jomfru blev rigelig bestukken for at være ham behjælpelig med Tyveriet. Imidlertid vilde Tilfældet, at den første Støvle, der blev leveret ham, var helt ny og derfor ubrugelig til hans Formaal. Han gav den derfor tilbage og fik en gammel i Stedet — et meget instruktivt Træk; thi det beviste mig tydeligt, at der var en virkelig Hund med i Spillet, da ingen anden Forudsætning kunde forklare denne Ivrighed efter at faa en gammel Støvle og Ligegyldighed over for en ny.

»Jo mere outreret og grotesk en Sag er, des nøjere fortjener den at blive undersøgt, og netop de Omstændigheder, der synes at gøre den særlig kompliceret, er, naar de bliver tilstrækkelig gransket og systematisk behandlet, bedst skikkede til at opklare den.

»Saa fik vi næste Morgen Besøget af vore Venner, stadig fulgt i Hælene af Stapleton i hans Cab. Fra hans Kendskab til min Boligs Beliggenhed og mit Udseende samt fra hans Opførsel i det hele taget er jeg tilbøjelig til at slutte, at hans Forbryderbane ikke er indskrænket til denne Baskervillesag alene. Det er mistænkeligt, at der i de sidste tre Aar har fundet fire betydelige Indbrud Sted i Devonshire, uden at man i noget af Tilfældene har haft tilstrækkelig Mistanke til at arrestere nogen

derfor. Det sidste af disse, der fandt Sted i Folkestone Court i afvigte Maj, blev særlig bekendt ved den koldblodige Maade, hvorpaa den maskerede Indbrudstyv nedskød den Tjener, som overraskede ham under Indbruddet. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det var Stapleton, der paa denne Maade ophjalp sine sunkne Finanser, og at han i flere Aar har været en meget fræk og farlig Forbryder.

»Vi fik et slaaende Eksempel paa hans Snarraadighed hin Formiddag, da han saa heldig slap os af Hænderne, og tillige paa hans Frækhed, da han med Kusken sendte mit eget Navn tilbage til mig. Fra dette Øjeblik forstod han, at jeg havde overtaget Sagen i London, og at der altsaa ikke kunde være nogen Chancer for ham der. Han vendte derfor tilbage til Dartmoor og afventede Baronettens Ankomst.«

»Vent et Øjeblik«, sagde jeg. »De har uden Tvivl beskrevet Begivenhedernes Følgerække fuldstændig korrekt; men der er eet Punkt, som De ikke har forklaret. Hvad blev der af Hunden, medens dens Herre var i London?«

»Jeg har selv været opmærksom paa dette Punkt, thi det var ikke uden Vigtighed. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Stapleton havde en Fortrolig, skønt det ikke er rimeligt, at han gav sig ham i Vold ved at indvi ham i alle sine Planer. Der var i Merripit House en gammel Tjener ved Navn Anthony. Hans Forbindelse med Stapleton

kan forfølges flere Aar tilbage i Tiden, lige til hans Lærerdage, saa at han maa have vidst, at hans Herre og Frue i Virkeligheden vare Mand og Kone. Denne Mand er forsvunden og er flygtet ud af Landet. Anthony er jo ikke noget almindeligt Navn i England, medens Antonio er meget almindeligt i Spanien og de spansk-amerikanske Lande. Jeg har selv set denne gamle Mand gaa igennem Grimpen Mosen ad den Sti, Stapleton havde afmærket; det er derfor meget sandsynligt, at det var ham, der under hans Herres Fraværelse har sørget for Hunden, skønt han sikkert ikke har vidst noget om det Brug, dens Herre vilde gøre af den.

Parret Stapleton tog altsaa tilbage til Devonshire, og De og Sir Henry fulgte snart efter. Nu et Par Ord om, paa hvilket Standpunkt jeg selv stod paa den Tid. De vil rimeligvis kunne huske, at jeg, da jeg undersøgte Papiret, hvorpaa de trykte Ord var klistrede, saa meget nøje efter Vandmærket. Da jeg gjorde dette, holdt jeg det tæt op til Øjnene, og jeg mærkede da en svag Duft af Jasmin-Parfume. Der er fem og halvfjersindstyve Slags Parfumer, som en øvet Kriminal-Opdager maa kunne skelne fra hinanden, og mer end een Gang er jeg bleven i Stand til at opdage en Forbrydelses Op-havsmand ved straks at kunne afgøre, hvad det var, jeg lugtede. Denne Duft gjorde det sandsynligt, at der var en Dame med i Spillet, og min Mistanke begyndte allerede da at henledes paa

Stapletons. Saaledes var jeg bleven vis paa, at der var en Hund, og havde gættet mig til Forbryderne, før vi tog ud til Devonshire.

Det var min Opgave at iagttage Stapleton; men det var tydeligt, at jeg ikke kunde gøre dette, naar jeg var hos Dem, eftersom han sikkert vilde være paa sin Post. Jeg førte derfor alle bag Lyset, Dem selv indbefattet, og tog derud i al Hemmelighed, medens det antoges, at jeg opholdt mig i London. Mine Savn og Besværligheder var ikke saa slemme, som De troede, men selv om saa var, maa den Slags Smaating ikke afskrække en rigtig Opdager. Jeg opholdt mig den meste Tid i Coombe Tracey og benyttede mig kun af Stenhytten paa Heden, naar det var nødvendigt at være i Nærheden af Begivenhedernes Skueplads. Cartwright var taget med mig ud, og i sin Forklædning som Bondedreng var han mig til stor Hjælp. Det var ham, der skaffede mig Mad og rent Linned, og imens jeg iagttog Stapleton, iagttog Cartwright for det meste Dem, saa at jeg var i Stand til at have Haanden paa alle Strengene.

Jeg har allerede fortalt Dem, at deres Rapporter naaede mig hurtigt, da de øjeblikkelig blev sendt fra Baker Street til Coombe Tracey. De var mig til stor Nytte, og da i Særdeleshed det Stykke sandfærdige Biografi af Stapleton, som De tilfældigvis fik fat i. Jeg blev derved i Stand til at identificere Manden og Konen og vidste nu nøjagtig,

hvorledes jeg stod. Sagen var bleven betydelig kompliceret derved, at den udbrudte Tugthusfange ogsaa opholdt sig paa Heden samt ved hans Forhold til Barrymores. Dette fik De ogsaa opklaret paa en meget virkningsfuld Maade, skønt jeg allerede ved mine egne Observationer var kommen til den samme Slutning.

»Paa det Tidspunkt, da De opdagede mig paa Heden, havde jeg et fuldstændigt Kendskab til hele Sagen; men jeg havde ingen Sag, som jeg kunde lade gaa til en Jury. Selv Stapletons Attentat paa Sir Henry hin Aften, det som endte med den ulykkelige Tugthusfanges Død, kunde ikke hjælpe os meget til at overbevise vor Mand om Mord. Der syntes ikke at være andet at gøre, end at se at faa ham grebet paa fersk Gerning, og for at gøre dette maatte vi bruge Sir Henry alene og tilsyneladende ubeskyttet som Madding.

Dette gjorde vi, og det lykkedes, skønt rigtig nok kun ved at bibringe vor Ven en frygtelig Rystelse, at faa tilstrækkelige Beviser mod Stapleton og derved jage ham i Døden. At Sir Henry blev udsat for dette, kan, det maa jeg indrømme, rettes som en Bebrejdelse mod mig, men vi kunde jo ikke ane, at Bæstet skulde vise sig i en saa gyselig og lammende Skikkelse, lige saa lidt som vi kunde forudse, at Taagen vilde sætte det i Stand til at komme over os med saa kort Varsel. Jeg maa imidlertid trøste mig med, at baade Nerve-

specialisten og Dr. Mortimer har forsikret mig, at Sygdommen kun vil være foreløbig, og at en lang Rejse sikkert vil helbrede vor Ven, ikke alene for hans ødelagte Nerver, men ogsaa for hans saarede Følelser. Hans Kærlighed til Mrs Stapleton var baade dyb og oprigtig, og for ham er det sørgeligste Punkt i hele denne skumle Sag, at han er bleven bedraget af hende.

Der staar endnu kun tilbage at forklare den Rolle, hun har spillet. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Stapleton har besiddet stor Herredømme over hende. Dette kan skyldes hendes Kærlighed eller hendes Frygt eller muligvis begge Dele; thi disse Følelser er ingenlunde uforenelige, i alt Fald var han i lang Tid fuldstændig Herre over hende, og paa hans Befaling gik hun ind paa at udgive sig for hans Søster. Dog maatte han erfare, at der var Grænser for hans Magt over hende, da han søgte at faa hende til at være ham direkte behjælpelig med at myrde Sir Charles. Hun var ogsaa rede til at advare Sir Henry, for saa vidt hun kunde gøre dette uden at forraade sin Mand, og atter og atter prøvede hun derpaa. Det ser jo ud til, at Stapleton foruden sine mange andre Dyder ogsaa besad den at være skinsyg, og da han saa Baronetten gøre Kur til sin Kone, kunde han, skønt dette dog var en Medvirkning i hans egen Plan, ikke holde Styr paa sig selv, men forraadte ved sit

lidenskabelige Udbrud, som De jo selv iagttog, den Heftighed, som han ellers saa godt forstod at skjule.

Ved senere at bede om Undskyldning og genoprette det fortrolige Forhold opnaaede han, at Sir Henry vedblev at være en flittig Gæst i Merripit House, saa at han før eller senere kunde faa den Lejlighed, han ønskede. Men paa den afgørende Dag satte hun sig pludselig op imod ham. Hun havde faaet noget at vide om Tugthusfangens Død, og hun vidste tillige, at Hunden var bleven bragt ind i Udhuset den Aften, da Sir Henry skulde komme til Middag hos dem. Hun bebrejdede sin Mand den Forbrydelse, han vilde udøve, og der fulgte en frygtelig Scene, under hvilken hun for første Gang fik at vide, at hun havde en Rivalinde. Hendes Troskab forvandlede da i et Øjeblik til et saa bittert Had, at han forstod, hun vilde forraade ham. Derfor bandt han hende, for at hun ikke skulde faa Lejlighed til at advare Sir Henry, og han haabede uden Tvivl, at naar hele Egnen vilde betragte Sir Henrys Død som en Følge af den Forbandelse, der hvilede over Baskerville Familien, som den sikkert vilde gøre, saa kunde han nok vinde sin Hustru tilbage ved at foreholde hende, at gjort Gerning ej stod til at ændre, og faa hende til at tie stille, med hvad hun vidste.

Jeg tror dog, at han forregnede sig grundig heri, og at hans Dom vilde være bleven beseglet, selv om vi ikke havde været der. En Kvinde af

spansk Blod tilgiver ikke Utroskab, naar den forbindes med en saa grusom Behandling. Og nu, kære Watson, kan jeg ikke uden at raadspørge mine Optegnelser give Dem flere Oplysninger om denne mærkelige Sag. Jeg tror heller ikke, at jeg har sprunget noget af Vigtighed over.«

»Han kunde ikke haabe paa at skræmme Sir Henry til Døde med sit fæle Udyr, saaledes som han havde gjort ved hans gamle Onkel?«

»Bæstet var meget vildt og derhos stærkt udhungret, og selv om det ikke ved sit blotte Udseende kunde skræmme Livet af sit Offer, vilde det dog kunne lamme ham, saa at han ikke gjorde nogen Modstand.«

»Ja, det er sandt. Der er nu kun een Ting tilbage. Hvis nu Stapleton var kommen i Besiddelse af Godset, hvorledes skulde han da have kunnet forklare den Kendsgerning, at han, Arvingen, uden at give sig til Kende havde boet under et andet Navn saa nær ved Fædrenegodset? Hvorledes skulde han kunne gøre sin Ret til det gældende uden at vække Mistanke og bevirke Undersøgelser?«

»Dette var en meget slem Vanskelighed, og De stiller for store Fordringer til min Skarpsindighed, naar De venter, at jeg skal give et bestemt Svar paa Deres Spørgsmaal. Det forbigangne og nærværende ligger inden for mit Undersøgelsesfelt; men hvad et Menneske vil gøre i Fremtiden er det

meget vanskeligt at afgøre. Mrs. Stapleton har hørt sin Mand tale om dette Problem ved flere Lejligheder. Der var tre mulige Udveje. Han kunde begive sig over til Sydamerika og derovre fra gøre sin Ret gældende, idet han for den derværende engelske Øvrighed godtgjorde sin Identitet. Paa den Maade kunde han komme i Besiddelse af Formuen uden at vise sig i England. Eller han kunde anlægge en godt lavet Forklædning i den korte Tid han var nødt til at opholde sig i London. Endelig kunde han ogsaa forbinde sig med en anden Person, forsyne ham med de nødvendige Papirer og Bevisligheder og lade ham udgive sig for Arving samt tage Arven i Besiddelse, mod at han overlod ham en god Del af Indtægterne. Fra det Kendskab vi har til ham, kan vi ikke nære nogen Tvivl om, at han nok skulde have fundet paa en Udvej og klaret disse Vanskeligheder.

Ja, kære Watson, nu har vi jo igen haft nogle Ugers haardt Arbejde, og derfor synes jeg, at vi har fortjent en lille Adspredelse. Det kan være godt til en Forandring at lede vore Tanker ind i en lidt mere fornøjelig Retning. Jeg har en Loge til »Hugenotterne«; har De hørt De Reszkes? Naa ikke! Ja, maa jeg saa bede Dem være færdig til at gaa derhen om en halv Times Tid, for saa kan vi paa Vejen gaa ind til Marcini og tage vor Middag der.»

H. RIDER HAGGARD
DOCTOR THERNE

Autoriseret Oversættelse ved P. JERNDORFF-JESSEN

Pris 2.50.

Adresseavisen: Rider Haggards Navn er paa Forhaand en Borgen for, at der er Fart og Fantasi over Bogen, og Ens Forventninger i saa Henseende bliver ikke skuffede under Læsningen af Dr. Therne.

Aarhus Stiftstidende: Rider Haggard har atter her skrevet en underholdende og fængslende Fortælling, der yderligere vil befæste hans Ry herhjemme.

Nordjylland: Bogen er udmærket skrevet, fuld af gribende og interessante Enkeltheder, der nok skal formaa at fængsle Læserne til sidste Blad.

Sorø Amtstidende: Dr. Therne er ikke alene en underholdende Bog; den indeholder mange gode lagttagelser og er gennemtrængt af Alvor.

SORT HJERTE OG HVIDT HJERTE

Autoriseret Oversættelse ved P. JERNDORFF-JESSEN

Pris 2.00.

Aarhus Stiftstidende: Haggard er Manden med den store Fantasi. Derpaa har han vundet sit Navn og sin Formue, og han har fremdeles nok af den endnu. Denne Bog er et nyt Vidnesbyrd herom.

Horsens Avis: Der er i denne Bog al Rider Haggards Sans for vilde Eventyr: Urskove, Tigre paa Lur og Bøssemundinger mod blottede Bryster. Den vil da af sig selv finde de Læsere, som er vant til og kræver hans kraftige erotiske Kost.

— I alle Boglader. —

13.353



